

PA 3457 G44

KOMMENTIERTE RIECHISCHE UND LATEINISCHE TEXTE

J. GEFFCKEN

GRIECHISCHE EPIGRAMME

VON

JOHANNES GEFFCKEN

HEIDELBERG 1916
CARL WINTERS UNIVERSITÄTSBUCHHANDLUNG

1185-Nr. 1292

CARL WINTERS UNIVERSITÄTSBUCHHANDLUNG HEIDELBERG

In der Sammlung erschienen bisher:

- 1. Plutarchos' Tiberius und Gaius Grachus. Mit Einleitung, kritischem Apparat und Sachkommentar von KONRAT ZIEGLER, a. o. Professor an der Universität Breslau. 1.20 M.
- Hesiods Theogonie. Mit Einleitung und kurzem Kommentar versehen von WOLF ALY, Privatdozent an der Universität Freiburg i. B. 1.60 M.

KOMMENTIERTE

GRIECHISCHE UND LATEINISCHE TEXTE

HERAUSGEGEBEN VON

J. GEFFCKEN

GRIECHISCHE EPIGRAMME

VON

JOHANNES GEFFCKEN

515934 5. 1. SI

HEIDELBERG 1916
CARL WINTERS UNIVERSITÄTSBUCHHANDLUNG

Verlags-Nr. 1292

TO MARKET TO STATE OF THE STATE

PA 3457 G44

ater essectadish

ERICH ZIEBARTH

gewidmet.

ERICH ZIEBARTH

demiliweb

Vorbemerkung.

Die vorliegende Auswahl griechischer, auf Inschriften und in der Literatur erhaltener Epigramme knüpft an Studien an, die ich vor 24 Jahren begonnen, lange Zeit fortgesetzt und später nie ganz aufgegeben habe. Es ist meine Absicht, in dieser mit kurzem Kommentar ausgestatteten Ausgabe nicht nur seminaristischen Übungen an griechischen Epigrammen zu dienen, sondern auch die Entwicklungsgeschichte des Genos an der Hand einer Reihe von Proben aus allen Zeiten, die das Epigramm durchlaufen, implicite näher zu beleuchten. Eine wirklich kritische Geschichte dieser Dichtungsgattung liegt ja zur Zeit leider noch nicht vor, so großes Lob auch R. Reitzensteins bekanntes Buch: Epigramm und Skolion gleichwie sein Artikel über das Epigramm in Pauly-Wissowas Realenzyklopädie verdienen, so festen Grund dazu auch v. Wilamowitz' Sappho und Simonides gelegt hat; selbst der Begriff des "Epigramms" steht noch nicht einmal ganz fest. Ich habe ihn hier aus technischen Rücksichten weit beschränkter fassen wollen, als z. B. Kaibel in seinen Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta und auch E. Hoffmann in der Sylloge epigrammatum Graecorum. Um aber festeren Boden unter den Füßen zu fühlen, habe ich eine kurze Geschichte des griechischen Epigramms und seines Stils niedergeschrieben, die ich in den Neuen Jahrbüchern zu veröffentlichen gedenke. Außerdem habe ich in den Anmerkungen oft genug auf die einzelnen Motive und ihre Wandlungen sowie auf die Stilentwicklung hingewiesen1.

¹ Ich versage es mir daher, hier eine Art "Einleitung" über das Epigramm als solches zu geben, obwohl ich gern z. B. über die Geschichte und Bedeutung namentlich des ionischen Epigramms bis auf die Zeit des Asklepiades und noch darüber hinaus allerhand nicht so ganz allgemein Bekanntes dargelegt hätte. (Vgl. darüber meinen Aufsatz.) Auch eine Einführung in das Wesen der Anthologia Palatina hätte keinen Zweck gehabt, besonders nicht für Seminarmitglieder, die sich bei einer solchen beruhigen könnten, anstatt, durch meine Sammlung veranlaßt, sich selbsttätig mit diesem goldenen Buch zu beschäftigen.

Die erste und natürlich bis zuletzt immer wieder fortwirkende Schwierigkeit bildeten eine einigermaßen geschickte, nicht allzu subjektive Auswahl und Gruppierung². Bei der verhältnismäßig geringen Anzahl sehr alter Epigramme mußte eine ziemlich beträchtliche Summe dieser zur Mitteilung kommen³, dagegen war es unmöglich, von der großen Masse der späteren einen nur entfernt diesem Verhältnis entsprechenden Gebrauch zu machen: so werden die Kenner manch schönes und mehr noch charakteristisches Stück - ich erinnere hier z. B. an das Epigramm des Antigenes, an die von E. Preuner behandelten delphischen Weihepigramme, an das des Eratosthenes oder die Inschrift der Sibvlle oder des Diliporis sowie an die kyzikenischen Epigramme - vermissen. Ich habe ferner, um von der geschichtlichen Entwicklung des Genos einen möglichst deutlichen Begriff zu geben, die inschriftlich und die durch die Literatur erhaltenen Epigramme, deren Unterschied bekanntlich oft ein sehr geringer, nicht selten gar keiner ist, grundsätzlich nicht scharf getrennt, sondern Stein- und Buchgedichte der einzelnen Epochen jedesmal unmittelbar einander folgen lassen. Auch bei den Buchepigrammen war die Auswahl oft recht schwer; wie gern hätte ich alles von Asklepiades und namentlich Kallimachos Erhaltene aufgenommen! Aber technische Gründe hemmten auch hier: das Buch durfte nur einen gewissen Umfang erhalten; ich mußte ja, wie eben angedeutet, wenigstens den Versuch machen, auch noch vom späthellenistischen Epigramm bis auf die Zeit seines Auslebens durch eine nicht ganz unbeträchtliche Anzahl von Proben eine Vorstellung zu geben4.

² Der modernen Vorliebe für alles "Aktuelle" hätte ich auch durch die Aufnahme des neugefundenen milesischen Epigramms auf ein sechsjähriges Kind (vgl. dazu U. v. Wilamowitz-Möllendorff: GGA. 1914, 108f.) entgegenkommen können, doch sah ich in dem Gedichte selbst keine dringende Veranlassung zur Wiedergabe. Vollends hielt ich mich nicht für verpflichtet, viele Proben ganz mißglückter Epigramme, namentlich aus sehr später Zeit zu geben, für deren mangelnden Formensinn ja schon Palladas zeugt.

³ Auch da mußte manches Stück, z. B. die Stele des Mnesitheos, unberücksichtigt bleiben; doch suchte ich durch Hinweise auf solches im Kommentar die Lücke einigermaßen auszufüllen.

⁴ Daß ich Straton, der mehr sittengeschichtlichen als literarischen Wert besitzt, ganz unterschlagen habe, wird hoffentlich gebilligt werden; viel wichtiger als er ist bekanntlich Lukillios.

Nicht ganz leicht war auch die Frage nach der passenden Anordnung zu beantworten. Soweit es gehen wollte, habe ich dabei die lokale Gruppierung vorherrschen lassen, indem ich Stücke aus derselben Gegend oder dem gleichen Kulturzentrum zusammenfaßte, und nur da, wo Epigramme desselben Landes durch eine weite Spanne der Entwicklungszeit getrennt erschienen, bin ich von diesem Vorgehen abgewichen. Ferner habe ich mich für die ältere Zeit des Epigramms wohl oder übel dem überlieferten Brauche der Voranstellung des attischen Epigramms gefügt, obwohl m. E. das ionische Epigramm dieses erzeugt hat und daher eine besondere äußere Auszeichnung auch in dieser Sammlung verdient hätte.

Der Kommentar ist, wie soeben bemerkt, knapp gehalten; er soll, wie es der Zweck der von mir redigierten ganzen Sammlung ist, nur einiges nötige Handwerkszeug liefern, soll zwischen den Zeilen lesen lehren, und selbst bei ganz kurzen Gedichten — nicht selten gerade bei diesen — die Erklärung in keiner Weise erschöpfen noch auch nur ihr vorgreifen. Ich weiß sehr wohl, daß man in den Kreisen der Kollegen meinem Unternehmen noch sehr skeptisch oder ablehnend gegenübersteht, glaube aber doch, daß dieses Vorurteil allmählich weichen wird.

Was die Textgestaltung angeht, so habe ich bei den Steinepigrammen nur dreimal meine Vermutungen (Ep. 189, 10; 197, 1; 371.10) in den Text aufgenommen, weil sie mir ganz notwendig schienen; durch die Klammer gekennzeichnet vermag die Konjektur ja kaum zu schaden; sonst aber erscheinen meine Vorschläge nur im Kommentar. Wer nur ein wenig die Geschichte der epigraphischen Lesungen verfolgt hat, dem ist sicher zum Bewußtsein gekommen, wie oft in der Ergänzung der Lücken ganze Konzilien von Gelehrten geirrt haben, und eine neue Untersuchung des Steins einem Epigramm eine völlig andere Form gegeben hat. Selbstverständlich aber habe ich nun nicht überall da, wo ich frühere Ergänzungen für etwas subjektiv halten mußte, den meinen eigenen Vermutungen angetanen Zwang auf die Vorschläge anderer Gelehrten angewendet und innerhalb der Klammern leeren Raum gelassen; nur in vereinzelten Fällen (z. B. Ep. 174) wollten mir die bisherigen Ergänzungen als gar zu willkürlich erscheinen, und so verbannte ich sie unter den Text. - Eine strengere Behandlungsweise aber mußte ich bei den literarischen Epigrammen befolgen. Es wird noch immer

so unglaublich viel durch die fröhlich unbefangene Aufnahme eigener Vermutungen in den Text gesündigt; zeigt doch gerade die Stadtmüllersche Anthologie, um ein ganz naheliegendes Beispiel zu wählen, einen geradezu grauenhaft interpolierten Text. Ich habe daher nur einmal (Ep. 337, 3) eine, übrigens recht harmlose Konjektur von mir in den Text aufgenommen, sonst aber bisher noch nicht einwandfrei verbesserte Stellen als verderbte durch Sterne bezeichnet, in der Anmerkung die Vorschläge genannt, und, wo ich glaubte, selbst etwas Besseres gefunden zu haben, dieses angeführt; war ich dazu nicht im Stande, so habe ich mich begnügt, den Sitz des Fehlers und die Art seiner Heilung näher zu kennzeichnen.

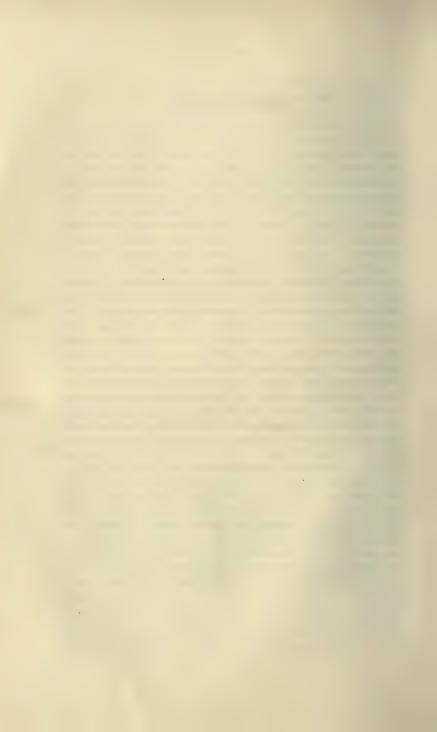
Mit den Fundstellen der Steinepigramme habe ich es so gehalten: vornean steht die mehr oder minder maßgebende Publikation, also IG. oder: Inschriften von Olympia o. ä., es schließen sich dann, unter sich zeitlich geordnet, die anderen an, also z. B. Kaibel, Hoffmann, SGDI, Solmsen, Nachmanson bis auf die letzte genaueste Behandlung, die in vielen Fällen allerdings durch neue Bände der IG. erfolgt ist⁵.

Für die äußere Form der Steinepigramme habe ich dieses Verfahren beobachtet: da es sich hier nicht um möglichst genaue Wiedergabe der Inschriftenschreibung in ihren Einzelheiten handelt, so habe ich die Zeilen, die der Stein zeigt, nicht weiter bezeichnet. Anderseits hielt ich es für richtig, die nicht ganz mehr erhaltenen, wenn auch leicht zu ergänzenden Buchstaben, durch Unterpunktierung hervorzuheben, ein Verfahren, wie es

benso führe ich nicht Kirchhoffs Studien zur Geschichte des griechischen Alphabets jedesmal an, wo jener eine Inschrift kurz behandelt hat. Unterdrückt sind ferner Hinweise auf Roberts: An introduction to Greek epigraphy I. 1887, weil wir heute bessere Abbildungen besitzen, als dieses Werk sie bietet, und auch die Interpretation jetzt vielfach weit überholt ist. Ganz anders liegt natürlich der Fall beim zweiten Teile dieses Werkes von Roberts-Gardner. Auch Cagnats Inscriptiones Graecae ad res Romanas pertinentes erscheinen nur ganz selten zitiert; für die Epigramme habe ich seinen Text wie seine kurzen Anmerkungen fast niemals mit großem Nutzen verwerten können. — Völlig unmöglich ist es mir schließlich gewesen, nach dem Beispiele so vieler Cougny zu nennen. Dieses Buch mit seiner Masse von schweren Irrtümern, Ungenauigkeiten, Druckfehlern fast nach Mignescher Art verdient keine Berücksichtigung mehr.

Berichtigungen.

S. 3 Ep. 9 ist zu lesen: Σοί μ[ε]. — S. 10 Ep. 29 V. 1 lies χαλόν. - S. 13 zu den ersten Zeilen. Lange nachdem dies gedruckt war - denn der Druck hat infolge des Krieges Verzögerungen und sonstige Störungen erlitten - hat G. Herbig mich in erneuter Besprechung davon überzeugt, daß die älteste Form des 1. V. so gewesen sei: εὶ μὴ ἐγὼ ναξὸς παγχρύσεός εἰμι χολοσσός. Danach verfahre ich auch in den Neuen Jahrbüchern (s. oben S. V Anm. 1). — S. 15 Ep. 44 b zu lesen: 'Αριστίον u'ἐπόεσεν. — S. 16 Ep. 46 ist unter dem Distichon noch die Künstlerinschrift: "Ενδοιος ἐποίεσεν zu ergänzen. — S. 18 ist im Kommentar zu Ep. 54 vor βαρνάμενον ausgefallen: 2; dieselbe Zahl zu tilgen vor phofaïsi. — Ebenda Z. 1 von unten lies Buck 89: - S. 20 in der Überschrift hätte es genauer heißen müssen: 6.-5., 5. und 5.-4. Jh. - S. 24 Ep. [71a] ist nach Nachmanson: Histor, griech, Inschr. 16 nachzutragen: vgl. auch Dittenberger: Syll. I3 35. - S. 30 Z. 1 von oben lies: έγοντες]. - S. 38 Ep. 103 ist zu Preger 84 hinzuzufügen: vgl. Dittenberger: Syll, I3 31. - S. 45 Z. 5 von oben fehlt die Verszahl 5 (dieselbe S. 46 Ep. 125; S. 49 Ep. 131; S. 58 Ep. 155). — S. 53 Z. 9 von oben lies; vgl. Ep. 126. — S. 56 Ep. 151 ist im Kommentar hinzuzufügen zu Ep. 222, I 13: Die Anschauung stammt aus der Tragödie: Soph. Oed. Col. 1454, - S. 58 Ep. 155 V. 4 ist zu lesen θνήσκεις. — S. 63 Ep. 168a ist im Kommentar zu V. 5 f. hinzuzufügen: Propert. IV 11, 46; Ovid. her. 20, 172; Heliodor, Aeth. II 29. - S. 66 Ep. 1340 im Kommentar lies: 1 [Hρωισ]σαι: - S. 71 Ep. 178, 10 ist zu vergleichen: Kaibel 935, 5. — S. 79 Ep. 195 im Kommentar lies; 2 oteluete. — S. 82 Ep. 201 steht die Verszahl 5 an falscher Stelle. — S. 89 Z. 3 von unten ist die Zahl 514, 5 zu tilgen. - S. 101 Z. 1 unter Simias zu ergänzen: Vgl. H. Frankel: De Simia Rhodio. Göttingen. 1915. — S. 125 Z. 1 vor 1 zu ergänzen: Vgl. Simonides fr. 144. — S. 138 in der Überschrift: VII . . . muß es statt 394 heißen: 400.

ja auch Nachmanson übt, und dem in den "Griechischen Dialektinschriften" eine ähnliche Differenzierung entspricht. Hierbei ward es freilich notwendig, da die alten Bände der IG. an solchen Stellen summarisch die Klammer setzen, auf Grund der — freilich nicht oft genauen — Transkription den Punkt einzuführen. Im übrigen bedeuten die verschiedenen Klammern bei mir dasselbe wie in anderen Inschriftenausgaben: so zeigt [] Lücken an, < > versehentlich zugesetzte Buchstaben, in () werden fehlerhaft weggelassene oder verschriebene Buchstaben gefaßt; in runde Klammern habe ich auch in der sonst üblichen Weise die zweite Geminata (vgl. Ep. 6ff; 24; 90 u. ö.) gesetzt.

Eine liebe Pflicht erfülle ich, indem ich einer Reihe von Gelehrten, die mich bei dieser Arbeit unterstützt haben, meinen wärmsten Dank sage. So beantwortete mir Prof. E. Reisch. vom österreichischen archäologischen Institut, eine Reihe von Anfragen in eingehendster Weise, so erhielt ich durch Prof. J. Kirchner aus dem Material der preußischen Akademie wertvollste Aufklärungen; wichtige Aufschlüsse empfing ich durch Prof. E. Rehm, Prof. H. Pomtow, durch Privatdozent Dr. L. Friedländer: die Lesungen des codex Palatinus erhielt ich für die in der Bibliotheca Teubneriana noch nicht erschienenen Bücher der Anthologie durch Privatdozent Dr. K. Preisendanz; freundliche Beratung wurde mir durch meine Freunde Otto Hoffmann, W. Kolbe und vor allen G. Herbig zuteil. Zu ganz besonderem Danke aber fühle ich mich Prof. Freiherrn Hiller von Gärtringen verpflichtet, der meine Arbeit an den Epigrammen, auch noch in der langen bösen Kriegszeit, mit förderlichstem Rat und hilfreichster Tat unterstützt hat.

Von Abkürzungen sind diese verwendet worden:

A.P. = Anthologia Palatina ed. H. Stadtmüller. I; II, 1; III, Lipsiae. 1894; 1899; 1906.

BCH. = Bulletin de correspondance hellénique.

Bergk = Poetae lyrici graeci rec. Th. Bergk. 4. Aufl. Leipzig 1878; 1882.

B. phil. Woch. = Berliner philologische Wochenschrift.

Buck = Introduction to the study of the Greek dialects byC. D. Buck. Boston. New York. Chicago. London. 1909.

CIL. = Corpus inscriptionum Latinarum.

GGA. = Göttinger gelehrte Anzeigen.

- GGN. = Nachrichten von der Königl. Gesellschaft der Wissenschaften zu Göttingen.
- Hicks-Hill = A manual of Greek historical inscriptions by E. L. Hicks and G. F. Hill. Oxford 1901.
- Hoffmann = Sylloge epigrammatum Graecorum quae ante medium sæculum a. Chr. n. tertium incisa ad nos pervenerunt ed. E. Hoffmann. Halis Saxonum 1893.
- IG. = Inscriptiones Graecae.
- IGA. = Inscriptiones Graecae antiquissimae praeter Atticas in Attica repertas ed. H. Roehl. Berolini 1882.
- J.Hell.stud. = Journal of Hellenic studies.
- Imag. = Imagines inscriptionum Graecarum antiquissimarum in usum scholarum composuit H. Roehl. Ed. tertia. Berolini 1907.
- Kaibel = Epigrammata graeca ex lapidibus conlecta ed. G. Kaibel. Berolini 1878.
- Loewy = Inschriften griechischer Bildhauer mit Facsimiles herausgegeben von E. Loewy. Leipzig 1885.
- Michel = Recueil d'inscriptions grecques par Ch. Michel. Bruxelles 1900.
- Preger = Inscriptiones Graecae metricae ex scriptoribus praeter Anthologiam collectae ed. Th. Preger. Lipsiae 1891.
- RE. = Realencyklopädie von Pauly-Wissowa-Kroll.
- Roberts-Gardner = An introduction to Greck epigraphy by E. S. Roberts and E. A. Gardner. II. The inscriptions of Attica. Cambridge 1905.
- SGDI. = Sammlung der griechischen Dialektinschriften, herausgegeben von H. Gollitz und F. Bechtel. I—III, 2; dazu Nachträge IV. Bd., 4. Heft. 1. und 2. Abt. Göttingen 1884; 1899; 1905; 1911; 1914.
- Solmsen = Inscriptiones Graecæ ad inlustrandas dialectos selectae scholarum in usum tertium ed. F. Solmsen. Lipsiae 1910.

Rostock, im Mai 1916.

Joh. Geffcken.

I. 7. und 6. Jahrhundert v. Chr. (Nr. 1-59).

I. Epigramme, die einem bestimmten "Genos" nicht zuzuweisen sind (Nr. 1—4).

A. Private (Nr. 1-3).

1. ATHEN. Inschrift auf einer jüngeren Dipylonvase, nach dem Brennen (unbestimmt, wie lange danach) eingeritzt. Linksläufig, vom Henkel ausgehend, bei ihm endend.

IG. I Suppl. 492a p. 119 = Hoffmann 405; vgl. Studniczka: Athen. Mitt. XVIII, 1893, 225ff. = Roberts-Gardner 390 = Poulsen: Die Dipylongräber und die Dipylonvasen 106f. = Imag. p. 69, 1.

hός νῦν ὀρχηστον πάντον ἀταλότατα παίζει τοτο[δ]εκ[αν]μιν

- V. 2 bisher nicht befriedigend gedeutet; die Lesung Studniczkas τοῦτο δεκᾶν μιν (<wer so tanzt,> der erhält das Gefäß) weder nach der Überlieferung der Buchstaben noch nach der sprachlichen Form überzeugend. Vgl. zum Sinne des ganzen Ep. auch Ep. 3.
  - 2. ATHEN. Vase von der Burg. Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 373^{12a} p. 131 = Kaibel 1100 = Hoffmann 396.

"Ανδρες ἐποίεσαν σοφίαισιν καλόν ἄγαλμα.

Keine Dedikation: Kaibel. — σοφίαισιν: vgl. Ep. 29, 2; Anakreon: A.P. VI 136, 2. — καλὸν ἄγαλμα: zum Lob der Gabe vgl. auch Ep. 14, 2; 19,1; 21; 37,1.

 THERA. Oberhalb des Gymnasions der Epheben. Linksläufig, dann nach oben rechtsläufig.

IG. XII 3,543, dazu p. 308 = SGDI. 4792.

Βάρβακς ὀρκhε[σ]τά[ς] τε ἀγαθὸς (?) ἐδίδο...ο.α.η

Die Tanzkunst dieser Epheben auch ebd. 540 II (546) gerühmt. Der Sinn des Ep. päderastisch, entsprechend anderen theräischen Ephebeninschriften (vgl. auch Ep. 1 und noch E. Bethe; Rh. Mus.

LXII, 1907, 441, 6); s. besonders auch Kaibel: GGN. 1901, 509, 1. — Erste Lesung Hillers v. Gärtringen: Βάρβαμς ὀρκhεῖται τε ἀγαθό[ς] ἐδίδο [τε π]ο[τ]α[ν]ῆ (?) — Schluß nach Kaibels Ergänzung — wobei für ἐδίδο auf Theognis 1329 verwiesen ward; zweite Lesung (p. 308) bis ἀγαθὸς wie oben im Text unter Verzicht auf die Ermittelung des Schlusses; von diesem scheinen ο. α. η. sicher, alles andere ist aber ganz undeutlich, π]ο[τ]α[ν]ῆ bloße Vermutung.

B. Öffentliche (Nr. 4).

4. ATHENISCHE Hermen. 6. Jahrhundert.

Platon: Hipparch. p. 228 d. Hipparchos will nach den Bürgern auch die Bauern erziehen und stellt Hermen zwischen der Stadt und den Demen auf: κάπειτα τῆς σοφίας τῆς αὐτοῦ · · · ἐκλεξάμενος ἀ ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν. Dadurch will er die delphischen Sprüche wie Γνῶθι σαυτόν u. a. ausstechen und die Vorübergehenden erziehen: ἐστὸν δὲ δύο τώπιγράμματε· ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἐκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσωι τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἔστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιά

Μνημα τόδ' Ίππάρχου · στεῖχε δίκαια φρονῶν

φησίν. ἔστι δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἐρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα. ἔστι δὲ δὴ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆι Στειριακῆι ὁδῶι, ἐν ὧι λέγει·

Μνημα τόδ' Ίππάρχου · μη φίλον έξαπάτα.

= Preger 197.

Vgl. H. G. Lolling: Athen. Mitt. V, 1880, 245ff.; A. Wilhelm, Österr. Jahresh. II, 1899, 228f.; Eitrem: RE. VIII, 701; Ep. 99. — Μνημα τ. 'Ι.: vgl. Ep. 8,2; 15.

II. Weihinschriften (Nr. 5-38).

1. Attische (Nr. 5-16).

A. Private (Nr. 5-13).

 ATHEN. Porosstein beim Erechtheion. 7. Jahrhundert. Bustrophedon, 1. Zeile linksläufig.

IG. I 355; Berichtigung in Suppl. p. 40 = Kaibel 738Hoffmann 203.

9ο[φαγόρας μ'ἀνέθεκεν Διὸς γλαυ9]όπιδι 9όρει.

Vgl. sonst IG. I Suppl. p. 40 (= Hoffmann 204); I Suppl. 373⁹⁸ p. 89 (= Hoffmann 205) (373⁸⁵ p. 87 = Hoffmann 218).

6. ELEUSIS. Auf einem bleiernen Halter wohl aus dem Anfange des 6. Jahrhunderts. Bustrophedon, 1. Zeile linksläufig.

IG. I Suppl. 4224 p. 105 = Hoffmann 363 = Roberts-Gardner 391 = Imag. p. 70, 6.

 $\text{hal}(\lambda)\text{dienos}$ níkesen 'Epaínetos hónexa töde $\text{ha}[\lambda \tau \tilde{\textbf{e}} \rho \cdots]$

Vgl. u. a. E. Reisch: Griechische Weihgeschenke 62. — 2 Der Rest stand auf dem anderen Halter.

7. ATHEN. Stein bei der Nordmauer der Burg. Linksläufig.

IG. I Suppl. 373¹⁰⁵ p. 90; 182 = Hoffmann 214 = Roberts-Gardner 176.

Παλ(λ)άδι 'Αθαναίαι Λύσον ἀνέθεκεν ἀπαρχέν hỗν αὐτỗ κτ[εά]νον, τἔι δὲ θεδι χαρίεν.

Θεβάδες ἐπ[οίεσε - -]νο παῖς τόδ' ἄγαλμα.

1f. vgl. Ep. 11; 60. — Über 'Αθαναίαι vgl. A. v. Mess: Quaestiones de epigrammate attico et tragoedia antiquiore dialecticae. Bonn. 1898. p. 18; B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 30f.; vgl. auch A. Wilhelm: Österr. Jahresh. II, 1899, 223. — 2 hõv: Kock a. a. O. 22.

8. ATHEN. Marmorbasis von der Nordmauer der Burg. Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 373^{106} p. 91 = Hoffmann 242.

['Αστδ]ν θαλ(λ)όντον, πολιέοχε πότνι' 'Αθάνα, ' Σμίκρο καὶ παίδον μνεμ' έχοι bέδε πόλις.

1 'Aθάνα: vgl. B. Kock: De epigrammatum Graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 30. — 2 μνεμ'···πόλις: vgl. Ep. 4; 15; IG. I 482 Suppl. p. 156.

9. ATHEN. Marmorstücke bei der Nordmauer der Burg. Rechtsläufig.

IG. I Suppl 373^{208} p. 101; 183 = Hoffmann 220 = Imag. p. 71, 12.

Σοίμ[ε], θεά, τόδ' ἄγα[λμ' ἀνέθ]εκε Μελάνθυρο[ς ἔργον] εὐχσάμενος δε[κάτ]εν παιδί Διὸς μhεγάλο.

Ergänzungen von Robert, Lolling, Kirchhoff. — Pentameter = IG. I Suppl. 373²⁰² p. 100; 183 (= Hoffmann 224); p. 154 (= Hoffmann 259); vgl. ebd. p. 163; 180; Ep. 64, 2 (= Hoffmann 211; 221; 269). — μhεγάλο: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 84.

ATHEN. Stein von der Burg östlich des Erechtheions.
 Ueber die Zeit s. u. Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 373²¹⁵ p. 101; 183 = Hoffmann 225.

[Μ] γεσιάδες κεραμεύς με καὶ 'Ανδοκίδες ἀνέθεκεν.

Andokides bekannt, zwischen 550 und 530 v. Chr.: vgl. K. Wernicke, RE. I 2129.

11. ATHEN. Vier Bruchstücke einer Säule der Burg östlich vom Erechtheion. Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 373^{218} p. 102 = Hoffmann 246.

[Παλλ]άδος ἐμὶ θεᾶς· ἀνέθεκε δέ μ' Εὐδίκο hυός [Εὐχσί]θεος κτεάνου μοῖραν ἀπαρχσάμενος.

2 vgl. Ep. 7; 60. — [Εὐχσί]θεος oder [Μνησί]θεος: Kirchhoff. — μοῖραν ἀπαρχσάμενος: vgl. Ep. 121, 4.

12. ATHEN. Säule, einst in die Burgmauer verarbeitet. Rechtsläufig.

ΙG. I Suppl. 373²³¹ p. 131 = Hoffmann 227.
Φαρθένε, ἐν ἀκροπόλει Τελεσῖνος ἄγαλμ' ἀνέθεκεν Κέτ(τ)ιος, hõι γαίροσα διδοίες ἀλ(λ)ο ἀναθεναι.

Vgl. E. Reisch: Griechische Weihgeschenke 4; F. Dümmler: Kleine Schriften II 206. — 1 Φαρθένε: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 102 § 39a. — 2 vgl. Ep. 272,3.

13. ATHEN. Am rechten Rande der Vorderseite einer verstümmelten Herme. Rechtsläufig.

IG. I 381 = Kaibel 758 = Hoffmann 239 = Roberts-Gardner 193.

Πρίμ μὲν Καλλιτέλες hιδρύσατ[ο· τόνδε δ'ἐκείνο] [ἔ]γ[γ]ονοι ἐστέσαν[θ', hοῖς χάριν ἀντιδίδο].

Beide Verse in einer Zeile geschrieben. — Das Ep. = A.P. VI 138, wo fälschlich das Lemma τοῦ αὐτοῦ, d. h. ᾿Ανακρέοντος steht, daraus von Kirchhoff die Lücken des Steins ergänzt. — 2 ἔκγονοι Α.Ρ. — χάριν ἀντιδίδο = IG. I Suppl. 373¹⁰⁷ p. 91; 373¹⁸⁸ p. 98 (= Hoffmann 243; 222); XII 3, 192, 2; vgl. I 397, 2 (= Hoffmann 267); Ep. 63; 75; 116, 2.

B. Öffentliche (Nr. 14-16).

14. ELEUSIS. 1. Zeile linksläufig, die folgenden rechtsläufig.

IG. I 332 = Kaibel 741 = Hoffmann 215. Hergestellt durch A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 24ff.

Δέμοι 'Αθεναίον ἄ[ρχον] στέ[λα]ς καδέθεκεν 'Αλκίφρον καὶ τόνδε δρόμον ποίεσεν ἐραστόν Δέμετρός τε χάριν [καὶ Φερσεφόνες τ]ανυ[π]έπ[λ]ο.

2 δρόμον · · · ἐραστόν: vgl. Ep. 2. — 3 καὶ Φ. τ. von Blass und Hoffmann hergestellt. — Vgl. überhaupt: A. Elter, Rh. Mus. LXVI, 1911, 215ff.

15. ATHEN. Kymation eines Marmoraltars, gefunden am rechten Ufer des Ilissos, nahe bei der Kallirrhoe. Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 373e p. 41 = Kaibel 743a = Preger 71 = Hoffmann 238 = Michel 1019 = Hicks-Hill 10 = Roberts-Gardner 190 = Imag. p. 72, 21 = Nachmanson: Histor. att. Inschr. 2. — Photographie: O. Kern, Inscriptiones Graecae. Taf. 12.

Μνεμα τόδε hες άρχες Πεισίσ[τρατος hιππίο h]υιός Θέκεν 'Απόλλονος Πυ[θίο] εν τεμένε[ι].

16. ATHEN. Auf der Basis des Viergespannes, das die Athener nach ihrem Siege über Böoter und Chalkideer Ende des 6. Jahrhunderts auf der Burg aufstellten (vgl. E. Reisch: Griechische Weihgeschenke 12; 17, 3). Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 334a p. 78, herzustellen aus Herodot V 77, der ebenso wie ein zweites inschriftliches Bruchstück (IG. I 334) die Verse in anderer Reihenfolge (3, 2, 1, 4) bietet

(s. den Kommentar), = (Kaibel 748) Preger 72 = Hoffmann 249 = Hicks-Hill 12 = Roberts-Gardner 178 = Imag. p. 73, 22.

Δεσμοι ἐν ἀχνυόεντι σιδερέοι ἔσβεσαν hύβριν παϊδες ᾿Αθεναίον, ἔργμασιν ἐν πολέμο ἔθνεα Βοιοτον και Χαλκιδέον δαμάσαντες·
τον hίππος δεκάτεν Παλλάδι τάσδ᾽ ἀνέθεν.

Herodot, a. a. O. Besiegung der Chalkideer und Böoter, die in Ketten gelegt werden: τὰς δὲ πέδας αὐτῶν, ἐν τῆισι ἐδεδέατο, ἀνεκρέμασαν ές την άκροπολιν, αίπερ έτι καί ές έμε ήσαν περιεούσαι, κρεμάμεναι έκ τειγέων περιπεφλευσμένων πυρί ὑπὸ τοῦ Μήδου. . . . καὶ τῶν λύτρων την δεκάτην άνέθηκαν ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς γειρός έστηκε πρώτα έσιόντι ές τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῆι ἀκροπόλι· ἐπιγέγραπται δέ οι τάδε· Εθνεα.... — Kirchhoffs Erklärung der Textverschiedenheit: Beim Persersturm erhielt sich das Weihgeschenk nicht, sondern nur ein Stück der Inschrift (IG. I Suppl. 334a p. 78), im 5. Jahrh. (wohl nach 446 v. Chr.), erfolgte die Erneuerung der Weihgabe an einer anderen Stelle der Burg sowie die Erneuerung der Inschrift, jedoch, da die Ketten nicht mehr bei dem Viergespanne lagen, in anderer Reihenfolge der Verse, so wie sie in der jüngeren Inschrift (IG. I 334) und bei Herodot (= Diodor X 24; A.P. VI 343 mit dem Lemma: άδηλον: vgl. Aristides: Orat. XLIX p. 512 Dind.) stehen. Vgl. darüber Hoffmann a. a. O. und Schmolling: Sokrates 1913, 692ff. Reste der alten Form auf dem Stein: V. 1 . . . ριν 2 παῖδε 4 τον hίππος δ; der jüngeren: V. 2 . . . εναίον έργμα 4 ππος δεκά. — 1 άχνυόεντι Hecker, άχνυνθέντι Klasse α der Herodothss., A.P., άχλυδεντι Klasse β, Diodor.

2. Außerattische (Nr. 17-37).

A. Private (Nr. 17-35).

17. RHODOS. 2. Hälfte des 7. Jahrhunderts. Bustrophedon, 1. Zeile rechtsläufig.

IG. XII 1, 737 = Hoffmann 291 = SGDI. 4140 = Imag. p. 32, 1 = Buck 93.

Σᾶμα τόζ' Ίδαμενεύς ποίησα, hίνα κλέος εἴη· Ζεύ(δ) δέ νιν ὅστις πημαίνοι, λειόλη θείη.

1 Σᾶμα τ.: ähnlich die Anfangsworte zahlreicher Grabschriften. Zum Dialekt vgl. A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 143f. — hίνα κλέος εἴη homerisch: δ 584; Hymn. Apoll. Pyth. 97f. — λειόλη: Hesych. s. v. λεώλης· τελείως ἐξώλης. Vgl. van Gelder zu SGDI. 4140 und Buck p. 251.

18. THERA. Schwarzer vulkanischer Stein in Ovalform. 2. Hälfte des 7. Jahrhunderts; der Vers verläuft in einer schneckenförmig gewundenen Zeile.

IG. XII 3, 449 = Hoffmann 286 = SGDI. 4735 = Imag. p. 5, 26.

Εύμάστας με ἄηρεν ἀπὸ χθονὸς ho Κριτοβόλο.

Κριτοβώλου zu lesen.

19. MELOS. Marmorsäule, sog. Columna Naniana, in deren Kannelüren die beiden Verse dicht aufeinander folgen (vgl. Ep. 33). Frühestens 1. Hälfte des 6. Jahrhunderts. Rechtsläufig.

IG. XII 3, 1075 = Kaibel 740 = IGA. 412 = Loewy 5 = Hoffmann 290 = SGDI. 4871 = Michel 1171 = Imag. p. 14, 1.

Παῖ Διός, Ἐκπhάντοι δέκσαι τόδ' ἀμενπhὲς ἄγαλμα, σοὶ γὰρ ἐπευκhόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόπhον.

Lebhafter Streit, ob der Künstler Ekphantos gewesen und γρόπhον = γράφων zu interpretieren sei, oder in letzterem Worte ein Meister Γρόφων gefunden werden müsse. Über die ältere Literatur s. Loewy a. a. O.; heute die meisten (Blaß: SGDI. 4871; A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 136; W. Bannier: B.phil. Woch. 1914, 1437ff.) für γράφων, dagegen A. Elter: Rh. Mus. LXVI, 1911, 212ff. für Γρόφων. — 1 ἀμενπλὲς ἄγ.: vgl. Ep. 2. — Zur Aussprache von εν zu ἀμενπ Ηὲς vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammat. § S. 99.

20. GELOISCHE Bronzetafel in Olympia, bestimmt, in die Basis eines Standbildes eingelassen zu werden. Die Schrift läuft um die Ränder einer Platte und biegt von der Mitte der rechten Schmalseite nach dem Innern um. Ca. 530—520 v. Chr.

Inschr. v. Olympia 142 = IGA. 512a = Hoffmann 370 SGDI. 4248 = Imag. p. 34, 11 = Nachmanson: Hist. griech. Inschr. 7.

Παντάρες μ'ἀνέθεκ[ε] Μενεκράτιος Διδ[ς ἄθλον] [ἄρματι νικάσας, πέδο ἐκ κλετ]ο Γελοαίο.

Wegen Pantares s. Herodot. VII 154 und dazu den Kommentar von How and Wells. — Μενεκράτιος: zur Genetivform vgl. Dittenberger: Inschr. v. Olympia a. a. O., der hier den Einfluß des kretischen Dialektes (Gela von Rhodos und Kreta gegründet) erkennen will. (Nachmanson a. a. O.). Vgl. übrigens auch das Τιμοκράτιος der Tabula Heracleensis I p. 42 (ed. Solmsen: Inscr. graec. ad inl. dial. sel.³): Roehl. — 2 Ergänzung von Kirchhoff, unsicher.

21. SPARTA. Ehernes Gefäß (βομβυλιός) des 6. Jahrhunderts. Linksläufig.

IG. V 1, 231.

Χαλγοδάμανς με ἀνέθεκε θ(ι)οῖν περικαλλές ἄγαλμα.

Auf dem Stein: θ||οῖν. — περικ. ἄγ. Stil: vgl. Herodot V 60f. (= Preger 80) und auch Ep. 2.

22. KORINTH. Vase des 6. Jahrhunderts. Linksläufig. IG. IV 210 = Imag. p. $42 \, \text{m}$.

Ουλοΐδας μ'ἀνέθεκε Πο[τεδά/Γονι Γάνακτι]. Ποτεδάν.

Vgl. ebd. 211; 216—224 u.ö., diese Weihungen an Poseidon epichorisch: vgl. SGDI 3119. Zur Namensform vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 9f.

- KORINTH. Vase des 6. Jahrhunderts. Rechtsläufig.
   IG. IV 212 = Imag. p. 43x.
  - ἐ]σαγγείλας· τὸ δὲ δὸ[ς χα]ρίεσ(σ)αν ἀμοι-Γάν.

χαρίεσ(σ)αν άμ. = ebd. 213—215; vgl. Homer γ 58 und über άμοι Γάν Β. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 4f., der auch eine böotische Inschrift: τὸ δέ, Φοῖβε, δίδοι χαρί Γετταν άμοι [Γάν] vergleicht. Vgl. auch Blaß: SGDI III 1, 64f.

24. KEPHALLENIA. Diskos. Ende des 6. Jahrhunderts. Linksläufige Spirale.

IG. IX 1, 649 = Hoffmann 288 = Michel 1123 = Imag. p. 118, 2.

Έχσοίδα(ς) μ'ἀνέθεκε ΔιΓός Θόροιν μεγάλοιο χάλκεον, hõι νίκασε Κεφαλ(λ)ᾶνας μεγαθύμος.

1 Διδός: vgl. A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 168. — 1; 2 χώρουν; μεγαθύμως zu lesen: Dittenberger. — 2 Κεφ. μεγαθ.: vgl. Homer B 631 (s. auch B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 5).

25. THEBEN. Eherner Dreifuß vom Jahre 586 v. Chr.

Pausanias X 7, 4 redet vom pythischen Agon, zu dem auch der aulodische Wettbewerb trat: ἀνηγορεύθησαν δὲ νικῶντες .... καὶ αὐλωιδὸς ᾿Αρκὰς Ἐχέμβροτος... Die Aulodie wird dann von den Amphiktyonen wieder beseitigt, die da finden οὐκ είναι τὸ ἄκουσμα εὔφημον ἡ γὰρ αὐλωιδία μέλη τε ἦν αὐλῶν τὰ σκυθρωπότατα καὶ ἐλεγεῖα [καὶ θρῆνοι (καὶ nur im cod. Leidensis)] προσαιδόμενα τοῖς αὐλοῖς. Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τοῦ Ἐχεμβρότου τὸ ἀνάθημα, τρίπους χαλκοῦς ἀνατεθεὶς τῶι Ἡρακλεῖ τῶι ἐν Θήβαις ἐπίγραμμα δὲ ὁ τρίπους εἴχεν.

'Εχέμβροτος 'Αρκὰς ἔθηκε τῶι 'Ηρακλεῖ νικήσας τόδ' ἄγαλμ' 'Αμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις "Ελλησι δ'ἀείδων μέλεα καὶ ἐλέγους.

= Preger 138.

Die Inschrift oft behandelt, namentlich was ihre metrische Form angeht, und zwar besonders von Bergk, ebenso hat man öfters die dialektische Form wiederherzustellten gesucht (z. B. Preger). Sie bleibt aber rätselhaft, um so mehr, als Pausanias' Mitteilungen über Inschriften mannigfachen Bedenken unterliegen. Vgl. auch v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 298 Anm. Vgl. sonst O. Crusius: RE. V1912. — 1 εθημε Musurus, θήμε Hss. — 2 ἀξθλοις Ignarra, ἄθλοις Hss.

26. BÖÖTISCHE Inschrift eines DELPHISCHEN Lebes. Vielleicht nach 548 v. Chr. Linksläufig.

BCH. XXXII, 1908, 445ff.; XXXIII, 1909, 440f. (Keramopoullos).

Λαρόσορός μ'ἐπὶ παιδὶ ἐροι ἄιθλα ἔδοκε Ἐυμείνοι.

Über αίθλα s. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 14, der IG. VII 557 vergleicht.

27. DELPHISCHER Cippus. Ende des 6. Jahrhunderts.
B.phil. Woch. 1909, 223 (Pomtow) = Österr. Jahresh.
XII, 1909, 151 (Crönert).

Η ὑξάμενός μη Φίλον δηκάταν ἀνηθήκη Λύκηιον αὐτοῦ καὶ πα[ί]δον· τὸ δὴ δήξαι, Φοίβη Ἄπολλον.

Weihung für den Ausgang eines geschäftlichen Unternehmens "des Hauses Philon & Söhne": Crönert. — 1 Anf. vgl. IG. XII 3, 192, 1. Das η für ε ganz ungewöhnlich.

28. KRISSA. Altar mit zwei Escharen, im Laufe der Zeit mehrfach beschädigt. Frühestens 6. Jahrhundert. Linskläufig

von unten beginnend, nach oben sich bustrophedon fortsetzend.

Hoffmann 287 = Kaibel 742 = IGA. 314 = SGDI. 1537 = Imag. p. 87, 1 unten ff.

Τάσδε γ' 'Αθαναίαι δραΓεὸς Φα...ιστος έθεκε hέραι τε, hος και κε[ν]ος έχοι κλέΓος ἄπθιτον αιΓεί.

1 δρα/εὸς: Bechtel vergleicht Hesychios: δραιόν· μακρὸν πύελον; Herwerden interpretiert: ἐσχάρα. — Φα[/-άρ]ιστος Bechtel. — 2 κλέ/ος ἄ. α.: vgl. Homer I 413; B 46; Ξ 238. — Über die Sprachform vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 8.

29. DELOS. Zwei Bruchstücke einer Marmorbasis. 1. Halfte des 6. Jahrhunderts (vgl. Plinius: n. h. XXXVI 11). Rechtsläufig. BCH. V, 1881, 272ff.; VII, 1883, 254ff. (Homolle) = Loewy 1 und p. XVII = Hoffmann 289 = O. Hoffmann: Die

griech. Dial. III 30, 59 = Imag. p. 64, XXI.

Μικκιά[δηι τόδ' ἄγα]λμα καλὸν [εὶργασμένον hυιδ] ['Α]ρχέρμο σο[φ]ίεισιν, h(ε)κηβό[λε δέξο, Γάνασσα], [τ]οῖ Χίοι, Μέλα[ν]ος πατρόιον ἄσ[τυ λιπόντι].

Über Mikkiades, den Stifter, und Archermos, den Künstler, s. C. Robert: RE. II, 457f. Die Lesungen stammen von Robert: Hermes XXV, 1890, 445ff. und den dort angeführten Gelehrten; ausführlicher Apparat bei O. Hoffmann a. a. O. — 1 Μικκιά[δης τόδ' ἄγαλμα] Homolle. — [εἰργασμένον (so Hoffmann bei Robert a. a. O. 449) huιδ] Robert, [μ' ἐτέλεσσε σὐν υἰοῦ] O. Hoffmann. — 2 σοφίεισιν Köhler bei Robert, Fröhner, Six: vgl. Ep. 2. Zur Form vergl. O. H. a. a. O. — h(ε)κηβό[λε, δέξο, Γάνασσα] Robert, hεκηβό[λωι 'Απόλλωνι] Furtwängler, O. Hoffmann. — 3 [τ]οῖ Χίοι — τῶι Χίωι Βlaß (zum Dativ bei δέξο vgl. Ep. 19, 1: Robert), [τ]ῶι Χίοι Ο. Hoffmann. — ἄσ[τυ λιπόντι] Robert, ἄ. [νέμοντι] nach anderen O. Hoffmann.

30. DELISCHES Votivkapitell. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig. BCH. XXIX, 1905, 214 (Dürrbach, Jardé), ergänzt ebd. 409 (A. Wilhelm) = SGDI. (Nachträge 1914), S. 855, 17.

'Αρτέμιδος τόδ' ἄγαλμ[α]· ἀνέθεκεν δέ με [Εὔ]πολις αὐτει αὐτὸς καὶ παῖδες εὐχσάμενος δεκάτεν.

1 'Αρτέμιδος τ. ἄ. = Simonides fr. 157 (Preger 105); vgl. Ep. 33 (= Hoffmann 301) und auch die Anfänge mancher Inschriften:

A. Wilhelm a. a. O. Über das paragogische Ny des Ep. vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 22f. — με [Εδ]πολις Wilhelm.

31. NAXISCHE Inschrift auf DELOS. Auf dem Schenkel einer Frauenstatue. 6. Jahrhundert. Bustrophedon, rechts-

läufig beginnend.

IG. XII 5, 1425b = IGA. 407 = Loewy 430 = Hoffmann 299 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 19, 30 = Michel 4150 = SGDI. 5423 = Imag. p. 65, 2 = Buck 6 = Solmsen 53.

Νικάνδρη μ' ἀνέθεκεν h(ε)κηβόλοι ἰοχεαίρηι, Θόρη Δεινοδίκηο το Ναξσίο ἔξσοχος ἀλ(λ)ήον, Δεινομένεος δὲ κασιγνέτη, Φhράξσο δ' ἄλοχος ν[ῦν].

Vgl. über die Sprache und Schreibung Buck p. 169. — 3 v[v] Blaß, Hoffmann.

32. NAXOS. Eherne Basis einer nackten Apollonstatue.
6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. XII 5, 42 = IGA. 408 = Hoffmann 300 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 20, 32 = SGDI. 5420 = Imag. p. 65, 3.

[Δ]ειναγόρης μ'ἀνέθεκεν έκηβόλοι 'Απόλλονι | δεκάτ[η](ν).

Vgl. IG. a.a.O. 148. S. auch A. Wilhelm: Österr. Jahresh. II, 1899, 232. Zu 'Απόλλονι vgl. W. Schulze: Quaestiones epicae 269, 6; B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 25. — Hinter 'Απόλλονι Buchstaben und deren Reste, die auf δεκάτη (Roehl) oder δεκάτην (Hill. v. Gärtr.) führen.

33. PAROS. Säule, in deren Kannelüren die Inschrift: vgl. Ep. 19. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. XII 5, 216 = Kaibel 750 = IGA. 402 = Loewy 6 =
 Hoffmann 301 = O. Hoffmann: Die griech. Dialekte III 32, 63 =
 Michel 1169 = SGDI. 5431 = Imag. p. 60, 5

"Αρτεμι, σοὶ τόδε ἄγαλμα Τελεστοδί[κη ἀνέθηκεν] 'Ασφαλίο μήτηρ, Θερσέλεω θυγάτηρ.

Το Παρίο ποίημα Κριτονίδεο εδχομ[αι είναι].

Ergänzungen von Kirchhoff. — 1 vgl. Ep. 34, 1. — μ'ἀνέθηκεν Hoffmann.

34. PAROS. Basis, oben und unten mit Kymation. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. XII 5, 215 = Kaibel 750a p. 531 = IGA. 401 = Hoffmann 302 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 32, 62 = SGDI. 5430 = Imag. p. 61, 10.

Δημοκύδης τόδ' ἄγαλμα Τελεστοδίκη τ' άπο κοινῶν εὐχσάμενοι στῆσαν παρθένωι 'Αρτέμιδι σεμνῶι ἐνὶ ζαπέδωι, κόρηι Διὸς αὶγιόχοιο· τῶν γενεὴν βίοτόν τ' αὕχσ' ἐν ἀπημοσύνηι.

1 vgl. Ep. 33, 1, wo man dieselbe Persönlichkeit angenommen hat.

— 3 ζαπέδωι: vgl. A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte
326f.; dasselbe Wort bei Xenophanes fr. 1, 1, Diels (Bechtel). —
4 ἐν ἀπημ.: Theognis 758 ἐπ' ἀπ. (Hoffmann). — Schon eine
gewisse Vollendung des ionischen Epigramms: vgl. Ep. 62.

35. THASOS. Marmor, in das südliche Tor eingebaut. Ende des 6. Jahrhunderts. Rechtsläufig.

IG. XII 8, 356 = SGDI. 5455a (III 2 p. 777) = Imag. p. 63, 3.

Ζηνός καὶ Σεμέλης καὶ 'Αλκμήνης τανυπέπλο ἐστάσιν παϊδες τῆσδε πόλεως φυλαγοί.

1 vgl. Homer Ξ 323; Hesiod. Theog. 940ff.; Deonna: Revue archéol. 1908, 1, 25ff. — Ζηνὸς: vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 26, der auch noch auf Homer: Hymn. XXVI 2 verweist.

B. Öffentliche (Nr. 36-37).

36. KORINTHISCHE Weihegabe in OLYMPIA. Goldener Koloß. Anfang des 6. Jahrhunderts.

Photios' Lexikon s. v. Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν 'Ολυμπίαι- ἐν Φαίδρωι (p. 236 b) . . . ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν, Κυψέλου δέ φασι τὸ ἀνάθημα· ὡς 'Αγάκλυτος (FHG. IV 288) ἐν τῶι περὶ 'Ολυμπίας φησὶν οὕτως· ναὸς τῆς "Ηρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὕτοι δέ εἰσιν 'Ηλείων- ἔνεστι δ'ἐν αὐτῶι χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· . . . φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ·

εὶ μὴ ἐγὼ χρύσεος σφυρήλατός εἰμι κολοσσός, ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά·

όπερ 'Απελλᾶς δ Ποντικός (FHG. IV 307) οδτω προφέρεται· εὶ μή (εἰμὶ Phot.) ἐγὼ ναξός (= vollwichtig, von νάσσω: νάξος Phot.) παγχρύσεός εἰμι κολοσσός, | ἐξ. ε. Κ. γ. = Preger 53.

Aus Photios schöpft Suidas s. v. Κυψελιδῶν, der einige unwichtige Lesungen bietet. Das Wort ναξός scheint alt; G. Herbig

(mündlich) leitet es ab von νάσω-νάξω-νακτός (= stampfe fest) und vergleicht φριξός (von φρίττω), καμψός, ραμψός, λοξός, luxus (verrenkt, vgl. luctor). Demgemäß hieß der 1. V. des Ep. vielleicht ursprünglich so; εὶ μὴ ἐ. ναξὸς σφυρήλατός ε. κ., denn auch σφυρήλατος ist alt: Plat. Phaedr. p. 236 b; das Weihgeschenk sonst noch gelegentlich erwähnt (s. Preger a. a. O.). Mit V. 2 öfters verglichen Theognis 894.

37. SPARTANISCHE Weihegabe in OLYMPIA. Zwei Bruchstücke einer runden Marmorbasis. 6. Jahrhundert?

IG. V 1, 1562 = Kaibel 743 = Inschr. v. Olympia 252 = IGA. 75 (vgl. p. 174) = Hoffmann 311 = Preger 57 = SGDI. 4405 = Hicks-Hill 24 = Imag. p. 102, 20 = Buck 63.

Pausan. V 24, 3: Τοῦ ναοῦ δέ ἐστιν ἐν δεξιᾶι τοῦ μεγάλου Ζεὺς πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου... ἀνάθημα δὲ λέγουσιν εἴναι Λακεδαιμονίων, ἡνίκα ἀποστᾶσι Μεσσηνίοις δεὐτερα τότε ἐς πόλεμον κατέστησαν. ἔπεστι δὲ καὶ ἐλεγεῖον ἐπ' αὐτῶι· δέξο... Pausanias' Nachrichten unsicher: vgl. Dittenberger-Purgold: Inschr. v. Olympia S. 370.— 1 καλ. ἄγ. vgl. Ep. 2.— 2 hιλέΓο[ι θυ]μᾶι: vgl. Homer I 639; Τ 178. Über die Form hιλέΓοι vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 5. Pausanias a. a. O. schreibt ἰλάωι.— Ζυ τοῖ(λ) Λ. vgl. den Kommentar zu Inschr. v. Olympia a. a. O.

Ba. Schwindelhaftes (Nr. 38).

38. THEBEN. Ca. 6. Jahrhundert.

Herodot. V 59 hat im Tempel des ismenischen Apollon zu Theben kadmeische Buchstaben auf Dreifüßen gefunden: τὰ πολλὰ ὅμοια ὄντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι. ὁ μὲν δὴ εῖς τῶν τριπόδων ἐπίγραμμα ἔχει·

'Αμφιτρύων μ'άνέθηκεν έλων άπο Τηλεβοάων.

= Preger 79 (Kaibel: GGA. 1892, 94). Vgl. ähnliches Herodot a. a. O. = Preger 80. Die in späterer Zeit üblichen Fälschungen zeigt u. a. die lindische Tempelchronik ed. Blinkenberg: Lietzmanns kl. Texte 131.

III. Grabinschriften (Nr. 39-59).

1. Attische (private; Nr. 39-49).

- 39. Cippus nahe bei VURVA. Mitte des 6. Jahrhunderts. Rechtsläufig.
- IG. I Suppl. 477 p. p. 188f. = Hoffmann 1 = Roberts-Gardner 368.

[Μνῆμ' συ — συ ὧδ]ε φίλες παιδός κατέθεκεν καλόν ίδεν ἀΓυτὰρ Φαίδιμος ἐργάσατο.

1 auch Εἰκόν' ο — ου τήνδ]ε möglich: Kirchhoff. — 2 Der Name des Künstlers genannt wie IG. I 471; VII 579 (= Hoffmann 6b; 60). — ἀΓοτὰρ: über das in Attika höchst seltene und darum als fremden Ursprungs betrachtete F vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 3, 15.

40. Stein, unfern von SUNION. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. I 470 = Kaibel 7 = Hoffmann 5 = Imag. p. 71, 15.

[Τ]όπικλέος παιδός Δαμα[σ]ιστράτο ένθάδε σεμα

Πεισιάναχο κατέθεκε· τὸ γὰρ γέρα[ς] ἐστὶ θανόντο[ς].

- 1 [Τ]ὀπικλέος: über die Krasis vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 72 f. 2 τδ . . . θανόντο[ς]: vgl. Homer Π 457; Ψ 9. Dasselbe noch ganz spät: IG. VII 2543, 1; 2544, 6. θανόντο[ς] Wilhelm, θανόντω[ν] Kaibel.
- 41. ATHEN. Marmorbasis beim Dipylon, zur Aufnahme eines Pfeilers bearbeitet. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.
- IG. I Suppl. 477h p. 112 = Kaibel: Rh. Mus. XXXIV,
  1889, 181 n. 2a = Hoffmann 13 = Imag. p. 73, 24.

"Ανθροπε, hòς (σ)τείχε[ι]ς καθ' όδον φρασίν ἄλ(λ)α μενοινον, στέθι και οἴκτιρον σεμα Θράσονος ίδον.

- 1 φρασί α. μ.: vgl. Homer β 92; 34; α 151 (Kaibel). Zur Form φρ. vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 145, 15; B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 6. 2 Aufforderung zur Klage: vgl. Ep. 47 und sonst sehr oft.
- 42. ATHEN. Bruchstücke einer großen Marmorbasis, innerhalb der themistokleischen Mauer gefunden. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. I 479 = Kaibel 15 = Hoffmann 27; hergestellt von A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 15.

Σεμα φί[λ]ο παιδός τόδε ίδεν Δι[όδορος] έ[θ]εκεν Στεσίο, hòν θάνατο[ς δακρυ]όες καθ[έ]χει.

2 Über poetische Reminiszenzen vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910 p.14. — καθέχει: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 102, 911.

43. ATHEN. Marmorbasis, eingemauert in die nördliche Mauer am Dipylon, mit zwei Inschriften auf zwei Seiten.
6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. I Suppl. 477 b p. 48; 164 = Loewy 395 = Hoffmann 9 = Imag. p. 72, 17 = A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 21f.

a.

Σεμα πατέρ Κλέβολος ἀποφθιμένοι Χσενοφάντοι θέκε τόδ' ἀντ' ἀρετές ἐδὲ σαοφροσύνες.

b.

['Αριστίον Π]άριός [μ'ἐποίεσεν] unter Verbesserung früherer Lesungen Wilhelm a. a. O. 22; vgl. Ep. 44; 49.

44. ATHEN, vom Phorbanteion. Zwei Stücke einer Basis.
6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. I 466 = Kaibel 4 = Loewy 11 = Hoffmann 8; hergestellt von A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 13ff. (mit Abbildung),

a.

['A]ντιλόχο ποτὶ σεμ' ἀγαθο καὶ σόφρονος ἀνδρός, [χσενε, κα]τά[ρχσ]ον, ἐπεὶ κ[αὶ] σὲ μένει θάνατος.

b.

'Αριστίον μ'πόεσεν.

1 ἀγαθο καὶ σ. ἀ.: vgl. Ep. 45, 2; IG. I Suppl. p. 47; 164, 477 a; Preger 2, 1 (Wilhelm). — 2 ἐπεὶ κ. σ. μ. θ.: vgl. IG. I Suppl., p. 112, 474 (Wilhelm); vgl. auch Carm. lat. epigr. ed. Buecheler I 119ff. — Über die Sprachform vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 28. — b. ᾿Αριστίον: vgl. Ep. 49.

45. ATHEN. 6. Jahrhundert. Bustrophedon, 1. Zeile rechtsläufig.

ΙG. Ι 465 = Kaibel 3 = Hoffmann 3. Άρχένεος τόδε σ $[\tilde{\epsilon}\mu\alpha \ \upsilon - \overline{\upsilon}\overline{\upsilon} - \upsilon \overline{\upsilon} - \overline{\upsilon}]$ ἔστεσ' ἐνγύς hoδő, άγαθῦ καὶ $[\sigma$ όφρονος ἀνδρός].

2 ἐνγύς hoð. = IG. I Suppl. 477₀, p. 188; IX 1, 521 (= Hoffmann 21; 51); Ep. 82, 1. — ἀγαθ. κ. σόφρ. ά. vgl. Ep. 44, 1.

46. ATHEN. Basis von Palaeochori (doch s. den Kommentar). 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. I 477 = Kaibel 13 = Loewy 8 = Hoffmann 11 = SGDI. 5780; hergestellt von A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 33f.

'Ενθάδε Φι[λτιάδες Σάμ- oder Πάρ]ιος κατέθεκε θανδσαν Λ[αμπιτ]ὸ αίδο[εν γες ἀπὸ πατροίες.

Der Dialekt und damit die Herkunft nicht attisch, sondern ionisch: Kirchhoff, Hermes V, 1871, 54. Vgl. auch B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 38 und Ep. 62 (sowie auch 47).

47. Basis von SEPOLIA. 6. Jahrhundert (Mitte?), zuweilen irrig für älter gehalten (vgl. auch A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 30). Bustrophedon, 1. Zeile rechtsläufig.

IG. I 463 = Kaibel 1 = Hoffmann 2 = Roberts-Gardner 363 = Imag. p. 70, 3 = A. Wilhelm a. a. O. 31.

[Εἴτ' ἀστό]ς τις ἀνέρ εἴτε χσένος ἄλ(λ)οθεν ἐλθόν Τέτ(τ)ιχον οικτίρας ἄνδρ'ἀγαθὸν παρίτο ἐν πολέμοι φθίμενον νεαρὰν hέβεν ὀλέσαντα· ταῦτ' ἀποδυράμενοι νέσθε ἐπὶ πρᾶγμ' ἀγαθόν.

1 ergänzt von Kirchhoff. — Über 1 ἄλ(λ)οθεν und 2 Τέτ(τ)ιχον vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 93f. — 2 vgl. Ep. 93, 4. — Τέττιχον Kekule. — 3 νεαράν h. δλ.: vgl. Ep. 85, 3; 86, 1; Simonides fr. 89, 3; 105, 1. — 4 Aufforderung zur Klage: vgl. Ep. 41; zum guten Wunsch vgl. Ep. 83, 2; 90; 147, 8; 222, I. 22; 204, 8; 300, 8; 302, 11f. u. ö. — Die Form des ganzen Ep. schon sehr ausgebildet, sicher nicht ohne ionischen Einfluß (vgl. Ep. 46).

- ATHEN. 6. Jahrhundert. Rechtsläufig.
   IG. I 475 = Kaibel 11 = Hoffmann 14.
   [Λοι]μοῖι θανόσης εἰμὶ [σε]μα Μυρ(ρ)ίνες.
- 49. ATHEN. 2. Hälfte des 6. Jahrhunderts. Rechtsläufig.

IG. I 469; Suppl. p. 112 = Kaibel 6 = Loewy 12 =
 Hoffmann 7 = Roberts-Gardner 367.

Σεμα Φρασικλείας κόρε κεκλέ[σο]μαι αἰεί ἀντὶ γάμο παρὰ θεον τοῦτο λαχοσ' ὄνομα.

Auf der linken Seitenfläche: 'Αριστίον Πάρι[ος μ'ἐπόε]σε.

Über die Sprachform vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 17. — Die Künstlerinschrift ergänzt von Lolling (vgl. auch Ep. 44b).

2. Außerattische (Nr. 50-59).

50. AIGIALE. Auf der nördlichen Seitenwand der Akropolis. Älter als das 6. Jahrhundert. Linksläufig; das erste Wort steht rechts oberhalb des Folgenden.

IG. XII 7, 442 = Hoffmann 43 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 27, 44 = SGDI. 5351 = Imag. p. 27, 30.

Δητδάμαν, Πυγμᾶς ὁ πατέρ [τ]όνδ' οἴ[ον ἔτευξεν].

1 Δητδάμαν Bechtel; es ist Vocativ. Vgl. auch Ep. 59. — οἴ[ον ἔ.]

Hoffmann, doch steht ♥ wirklich noch da.

51. ARKESINE. Säule. Früher als das 6. Jahrhundert. Bustrophedon, rechtsläufig beginnend.

IG. XII 7, 141 = Hoffmann 44 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 28, 46 = SGDI. 5352 = Imag. p. 28, 33.

Δημαινέτης έμὶ μνημα της Λαμπσαγόρεο.

Nur halbmetrisch wie viele Inschriften, besonders auch später Zeit.

52. KORINTH. 6. Jahrhundert. Bustrophedon, die erste Zeile linksläufig, die zweite durch Kopfstellung der Buchstaben auch, die dritte linksläufig, durch ein überbiegendes o mit der vorigen verbunden.

IG. IV 358 = Kaibel 463a = IGA. 15 = SGDI. 3114
 Hoffmann 49 = Imag. p. 41, 1 = Buck 85.

Δ Ε ενία τόδε [σᾶμα], τὸν ὅλεσε πόντος ἀναι[δές].

Ergänzungen von Kirchhoff; über die Sprachform s. Buck p. 247. — ἀναιδές in dieser Bedeutung homerisch: z. B. N 139.

KERKYRA. Kenotaph aus kleinen Kalksteinen.
 Jahrhundert. Linksläufig, in einer Zeile um ein Geison gelegt.

IG. IX 1, 867 = Kaibel 179 = IGA. 342 = SGDI.
3188 = Hoffmann 46 = Imag. p. 47, 26 = Buck 87 = Solmsen 28, 1.

hυιοῦ Τλασία/Γο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα
Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ'αὐτοι δᾶμος ἐποίει·
ἔς γὰρ πρόξεν/Γος δάμου φίλος· ἀλλ' ἐνὶ πόντοι
ὅλετο, δαμόσιον δὲ κας [όν πένθεσαν hάπαντες]·
5 Πραξιμένες δ'αὐτοι γ[αία]ς ἀπό πατρίδος ἐνθόν
σύν δάμ[ο]ι τόδε σᾶμα κασιγνέτοιο πονέθε.

Allgemeines über den Dialekt A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 112; Näheres, namentlich über Τλασία-Γο, bei B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 9; s. auch Thumb 114. — 4 καγό[ν πένθησαν ἄπαντες] Dittenberger; auf dem immer schadhafter gewordenen Stein steht (nach Wilhelms Abklatsch) hinter κα nichts mehr. — 4 Zum Ausdruck vgl. Anakreon: A.P. VII 226, 2; IG. III 1, 751, 2; IX 1, 234, 6; Kaibel 219, 2.

54. KERKYRA. Cippus aus Kalkstein. 6. Jahrhundert. Bustrophedon, 1. Zeile rechtsläufig.

IG. IX 1, 868 = Kaibel 180 = IGA. 343 = Hoffmann 47 = SGDI. 3189 = Hicks-Hill 2 = Imag. p. 46, 25 = Buck 88 = Solmsen 28, 2.

Σᾶμα τόδε 'Αρνιάδα· χαροπός τὸν δ' ὅλεσεν "Αρες βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' 'Αράθθοιο phoϜαῖσι πολλὸν ἀριστεύ<τ>οντα κατὰ στονόϜεσ(σ)αν ἀΓυτάν.

Das Ep. versetzt mit dorischem Dialekt stark homerische Formen, bes. in V. 3: στ. ἀ. = Homer λ 383. Vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 7; 12f.; 20. — 1 Anf. = Ep. 82, 1. — ᾿Αρνιάδα· χαροπὸς τὸν δ' Roß, Kaibel, Roehl u. a., ᾿Αρνιάδα Χάροπος· τὸν δ' Blaß, Solmsen, Buck. — βαρνάμενον: vgl. zur Form Kock a. a. O. 7; Ep. 86, 2; IG. IX 1, 521. — 2 ρhοραῖσι: vgl. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 114. — 3 Anf. vgl. Ep. (91, 2) 92, 2. — ἀριστεύροντα Kaibel, Buck. — στονόρεσ(σ)αν: vgl. Thumb a. a. O.

55. KERKYRA. 6. Jahrhundert. Bustrophedon; die 1. Zeile steht auf dem Kopf und ist rechtsläufig.

IG. IX 1, 870 = Kaibel 181a = IGA. 340 = SGDI.3186 = Hoffmann 45 = Imag. p. 46, 21.

[Στάλα Σ]ίμου ματρὸς ἐγὸ hέσταχ' ἐπὶ τύμοι ΠολυνόΓας, σ[τοναχὰ δ'hυιδι κατελεί]πετο ματρ[ός]. 1 [Στάλα] Loch, [Σᾶμα] Kaibel. — Σ]ίμου Dittenberger. — τύμοι = IG. IX 1, 869 (= Hoffmann 48; Buck 89. Solmsen 28, 3); Stele des Mnesitheos V. 5 (Diels: Sitzungsber. d. Preuß. Akad. 1908, 1040 ff.). — 2 σ[τον. δ'h. κατελεί]πετο Kaibel; Blaß erkennt nach Πολ. ein μ und liest μ[οῦνος δὲ πάϊς κατελεί]πετο.

56. METHANA. Quaderstein. 6. Jahrhundert. Bustrophe-

don, rechtsläufig beginnend.

Athen. Mitt. XXXIV, 1909, 354f. (Deffner); 356ff. (v. Premerstein) = Solmsen 24 (nach Abklatsch).

Εὐμάρες με πατέρ 'Ανδροκλέος έντάδε σᾶμα ποι Εσανς καταέθεκε φίλο μνᾶμα hυιέος ξμεν.

1 Εὔμαρος erkennt Frickenhaus bei Solmsen a. a. O. Über die Messung des Εὐμάρες vgl. Radermacher: Rh. Mus. LXV, 1910, 472f.; über die Sprachform B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 1f. — ἐντάδε: dazu vergleicht Solmsen a. a. O. ἄντροπον in den Legg. Gortyn. — 2 που-έσανς: vgl. Solmsen a. a. O. und Buck p. 45. — ἔμεν Solmsen.

57. TROIZEN. Pfeiler. 6. Jahrhundert. Bustrophedon, rechtsläufig beginnend; die 2. und 4. Zeile steht auf dem Kopf (vgl. Ep. 58).

IG. IV 801 = Imag. p. 110, 6.

Δαμοτίμοι τόδε σᾶμα φίλα Γεργάσ(σ)ατο μάτερ, 'Αμφιδάμα· οὐ γὰρ παΐδες ἐνὶ μεγάροις ἐγένοντο· καὶ τρίπος, hòν Θέβασσι θέον ἔνικε[ν, hóδ'ἐστί] [νῦν μὲν τι]μᾶ[ν] ἐστ' ἀπαθές, ἐπέθεκε δὲ παιδί.

3 τρίπος: metrische Kürzung: vgl. A. Thumb, Handbuch der griech. Dialekte 109. — Θέβασσι: Thumb a. a. O.; B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 21. — 3 Schluß ergänzt von Kirchhoff. — ἔνικεν = ἤνεγκεν: Herwerden, vgl. Thumb a. a. O. 110. — 4 ergänzt von Fränkel.

58. TROIZEN. Säule. 6. Jahrhundert. (aetas remotissima: Fränkel.) Von unten nach oben rechtsläufig geschrieben, die 3. Zeile schließt auf dem Kopf stehend bustrophedon an (vgl. Ep. 57).

IG. IV 800 = Imag. p. 110, 7.

Πραξιτέλει τόδε μνᾶμα Είσον ποί Εσε θανό[ντι]. [τ]οῦτο δ'ἐταῖροι σᾶμα χέαν βαρέα στενάχοντες Εέργον ἀντ' ἀγ[α]θοῦν κἐπάμερον ἐξετέλεσ(σ)α[ν].

1 ποίδεσε: vgl. A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 107 f.

— βαρέα στενάχ.: vgl. Homer @ 334. — 3 δέργον | ά. ά.: vgl. B. Kock:

De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen, 1910. p. 12. —

κἐπάμερον ἐξ. interpretiert A. Wilhelm: BCH. XXIX, 1905, 416: ,, Praxiteles' Genossen rühmen sich, das σᾶμα, den Grabhügel, der die Säule . . . trägt, in einem Tage aufgeschüttet zu haben."

59. SELINUNTISCHER Cippus in DELPHI. 6. Jahr-

hundert. Bustrophedon, rechtsläufig beginnend.

Sitzungsber. d. Preuß. Akad. 1887, 707 (Pomtow) = SGDI. 3044 = Hoffmann 52 = Imag. p. 54, 11.

Οξμοι ἄρχέδ[α]με ho Πυθέα Σελινόντιος.

Lesung von Kirchhoff. — Jambischer Trimeter, unmetrisch durch das Ethnikon wie oft.

II. 6.—5. und 4. Jahrhundert v. Chr. (Nr. 60—118).

I. Weihinschriften (Nr. 60—81).

1. Attische (Nr. 60—65).

A. Private (Nr. 60-64).

60. ATHEN. Stück eines Cippus von der Burg. 6.—5. Jahrhundert. Rechtsläufig.

1f.·vgl. Ep. 7; 11; 13. — [Κλεό]δορος Herwerden. — 3f. Ähnlich auch ein Ep. von Kyzikos: Mordtmann, Athen. Mitt. VII, 1882, 255, no. 26, 6f. (vgl. v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 110). — 3 φοσωδᾶς: vgl. zu der vereinzelten Form Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 137, 18. — κα[τ'] ἐκ[είνου] Kirchhoff.

61. Marmortafel, zweiseitig beschrieben. Ungefähr die Zeit der Perserkriege. Rechtsläufig.

IG. I 492; Suppl. p. 118 = Kaibel 19 = Hoffmann 407. Ένθάδ' ἀνὲρ ὅμο[σ]ε[ν κα]τὰ hόρκια παιδὸς ἐρα[σ]θ(ε)ίς νείκεα συνμ[ε]ίσχ[εν] πόλεμόν θ'ἄμα δακρυόεντα. Γναθ(θ)ίο, το σφυχ[ὲ] ὅλετ' ἐ[ν δαΐ], hιερός εἰμι το hεροϊάδο.

Über den Sinn des Ep. vgl. Kretschmer: Hermes XXVI, 1891, 118ff. und bes. Crönert: Rh. Mus. LXV, 1910, 462. — 1 ergänzt von Bergk. — 2 ergänzt von Lolling. Kaibel vergleicht Anakreon

fr. 94. — συνμ[ε]ίσχ[εν]: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 93, 832. — 3 σφυχ[ε]: vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik S. 158. — Schluß ergänzt und erklärt von Kretschmer a. a. O., der jedoch ἐνθάδε dem ἐν δατ vorzieht; ἐ[ν ᾿Αρκαδίηι]? oder ἐ[ν Εὐβοίηι]? Hiller v. Gärtringen (in privater Mitteilung); dann der Schluß des Ep. außerhalb des Metrums.

62. ATHEN. Marmorbasis von der Burg. Bald nach 477. Rechtsläufig. Über die Herkunft s. den Kommentar.

IG. I 374 = Kaibel 752 = Loewy 40 = Hoffmann 263
 SGDI, 5776 = Roberts-Gardner 192.

[Πα]ρθένοι 'Εκφάντο με πατέρ ἀνέθεκε καὶ hυιός ἐνθάδ' 'Αθεναίει, μνῦμα πόνον "Αρεος, 'Εγέλοχος· μεγάλε(ν δ)ὲ φιλοχσενίες ἀρετές τε πάσες μοῖραν ἔχον τένδε πόλιν νέμεται.

Κρίτιος και Νεσιότες ἐποιεσάτεν.

Hegelochos Ionier (vgl. Ep. 46), Sohn und Vater eines Ekphantos: Keil (vgl. Kaibel a. a. O.). Das Ep., entsprechend ionischer Art, kunstvoll: vgl. auch Ep. 34. Über die Zeit des Kritios und Nesiotes vgl. u. a. Lübkers Reallexikon⁸ 566; 707. — 3 μεγαλετε der Stein, verbessert von Kaibel.

63. ATHEN. Herme. 1. Hälfte des 5. Jahrhunderts. (Athen. Mitt. V, 1880, 253: Lolling =) Österr. Jahresh. II, 1899, 229ff. (A. Wilhelm).

[Σ]τροίβο π[α]ῖ, τό[δ' ἄγαλ]μα, Λεό[κρατες, εὖτ' ἀνέθεκας] hερμει, καλλικόμως οὖκ ἔλαθες [Χάριτας]. <οὖδ' 'Ακαδήμειαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῶι σὴν εὐεργεσίην τῶι προσιόντι λέγω.>

Nur 1—2 inschriftlich erhalten; 1—4 in A.P. VI 144, wo das Lemma τοῦ αὐτοῦ Anakreon bezeichnen würde, und noch einmal VI 213, wo das Ep. in simonideischer Reihe steht. V. 3—4 nach Wilhelm a. a. O. litterarische Erweiterung, nach v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 145, 2 ein später auf dem Steine gemachter Zusatz. — 2 Der erhoffte Dank für die Weihung: vgl. Ep. 13. — καλλικόμως der Stein, nach Wilhelm mißverständliche Verwendung des ionischen Zeichens für ou.

64. ATHEN. Marmorbasis, in den Parthenon verbaut. Ca. 450-430 v. Chr. (s. den Kommentar).

IG. I 403 = Kaibel 751 = Loewy 47 = Hoffmann 269.
 a. [Τόνδε Πύρες] ἀνέθεκε Πολυμνέστο φίλο[ς h υιός]
 εὐξάμενος δεκάτεν Παλλάδι Τριτογενεῖ.

b. Κυδονιέτας Κρεσίλας ἐργάσσατο.

Die Inschrift von Kirchhoff aus A.P. XIII 13, die das ganze Gedicht als ἀδέσποτον bietet, ergänzt. b. natürlich Trimeter — 2 formelhaft: vgl. Ep. 9. — 3 κυδωνίαι τας κρισίας ελργάσατο Α.Ρ. — Κυδονιέτας: nach Kirchhoff und Kaibel Irrtum des Steinmetzen für Κυδωνιάτας oder Κυδωνιάτης, ebenso B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 37ff. — Kresilas Zeitgenosse des Pheidias.

B. Öffentliche (Nr. 65).

65. ATHEN. Marmorbasis vom Fuße des Ostens der Burg. Bald nach der Schlacht bei Marathon (?).

IG. I 333 = Kaibel 749 = Hoffmann 266 = A. Wilhelm: Athen. Mitt. XXIII, 1898, 489ff. (mit Tafel) = E. Bormann: Festschr. f. Gomperz 1902, 475 (Österr. Jahresh. VI, 1903, 241ff.) = Roberts-Gardner 177 = Imag. p. 74, 29.

b. [*Η μάλα δὴ κεῖνοι ταλακάρδιοι, hoί ῥα τ]ότ' αἰχμέν στἔσαμ πρόσθε πυλοῦν ἀ[.....]
 [μαρνάμενοι δ'ἐσάωσαν 'Αθηναίας πολυβούλου]
 ἄστυ βίαι Περσοῦν κλινάμενο[ι δύναμιν].

Nach Dörpfeld bei Wilhelm a. a. O. zwei Inschriften aus verschiedenen Zeiten, die erste ca. 485/4, die zweite ein späterer Nachtrag; nach Bormann a. a. O. jene auf den Sieg von Marathon, diese nach den Kämpfen von Thermopylai und Salamis. Die sehr kühnen Ergänzungen von Kirchhoff; andere von Bormann: Österr. Jahresh. VI, 1903, 243. — a 3 Anf. In beträchtlicher Entfernung davor, zum Teil über hell scheint AIEI zu stehen, unmittelbar vor V. 3 ein N. — b 1 τ]6 τ 2': vor o τ ist wohl ein T möglich: Wilhelm. — $\alpha l\chi \mu \acute{\epsilon} \nu$ = Kriegsmannschaft: Pind. Ol. VII19; Eurip. Heraclid. 276. — 2 $\sigma \tau \check{\epsilon} \sigma \alpha \mu$: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 110. — $\mathring{\epsilon}$ [. . . . .]: nach

α ein A möglich, am wahrscheinlichsten N: Wilhelm, der ἀ[ντία μυριάσιν] schreibt; ἀ[νχιάλων στιβαρήν] Bormann. — 4 Vor ἄστυ wollte Rangabé irrtümlich die schwache Spur eines O erkennen: Wilhelm.

II. Außerattische (Nr. 66—81). A. Private (Nr. 66—78).

66. NAXISCHE Grabstele in ORCHOMENOS, den Toten mit einem Hunde darstellend. Rechtsläufig. 6.—5. Jahrhundert.

IG. VII 3225 = Kaibel 1098 = IGA. 410 = Loewy 7 = Hoffmann 400 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 21, 34 = SGDI. 5422 = Imag. p. 66, 5.

'Αλχσήνορ ἐποίησεν ho Νάχσιος· ἀλλ' ἐσίδεσ[θε]. Dialekt und Schreibweise (entsprechend der Heimat des Künstlers) naxisch: A. Kirchhoff, Studien zur Geschichte des griech. Alphabets 84f. — ἀλλ' ἐσίδεσ[θε]: vgl. Inschr. v. Olympia 144, 2 (= Hoffmann 378): εἰκόνα δ' ἔστησεν τήνδε βροτοῖς ἐσορᾶν; IG. IV 954, 2 u. a.; vgl. A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 15f.

67. THESPIAI. Kantharos. 6.—5. Jahrhundert. Rechtsläufig.

IG. VII 3467 = Kaibel 1130 = SGDI. 1133, vgl.
 S. 405 = Hoffmann 411 = Imag. p. 84, 22 = Buck 40 = Solmsen 13.

Μογέα

δίδοτι τᾶι γυναικὶ δῶρον Εὐχάρι τεὐτρετιφάντο κότυλον, δς χ'ἄδαν πίε.

Moγέα: zu diesem Nominativ vgl. Solmsen: Rh. Mus. LIX, 1904, 494; Buck S. 197. — 2 τς Solmsen, τς Buck § 58a. — χ' ἄδαν: χάδαν, im Sinne von χανδόν, Kaibel, Meister.

68. LARISA am Peneios. Marmorbasis. 5. Jahrhundert. Stoichedon unter Vermischung älterer und jüngerer Buchstabenformen geschrieben.

IG. IX 2, 575 = Hoffmann 318 = Imag. p. 96, 16. 'Αργεία μ'ἀνέθεκε ὑπὲρ πα[ι]δὸς τόδ' ἄγαλμα· εὔξατο δ' 'Αγέ[τ]ορ Γαστικᾶι ἐνοδίαι.

1 ἀνέθεκε ὑπὲρ: über den Hiatus vgl. Ep. 78, 1: Hoffmann. — Γαστικᾶι ἐνοδίαι; über den Kult der Hekate in Thessalien (Γαστικᾶι = der Schutzpatronin der Stadt: Herwerden) vgl. Preller-Robert: Griechische Mythologie I 323 Anm.

69. SELLASIA. Stele mit Reliefbild der Dioskuren. Vor 480 v. Chr. Rechtsläufig (Kirchhoff: Studien zur Geschichte des griech. Alphabets⁴ 152f.).

IG. V 1, 919 = IGA. 62a p. 174 = Hoffmann 307 =
 SGDI. 4524 = Imag. p. 99, 11.

Πλεστιάδας μ' ά[νέθεκε] Διοσκόροισιν ά[γαλμα]
Τινδαριδάν δ[ιδύμον] μάνιν όπιδ(δ)όμ[ενος].

Ergänzungen von Kirchhoff. — 1 Διοσκώροισιν zu lesen. — 2 Τινδαριδαν: vgl. SGDI. 4499, 5; 4552 und die von Kolbe IG. V 1, 919 angeführte Literatur. — μανιν δπ.: vgl. Homer ξ 283; Hymn. IV 290 und dazu B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 4.

70. AIGINA. Säule. 1. Hälfte des 5. Jahrhunderts.

IG. IV 7 = Kaibel 761 = IGA. 354 = Loewy 410 = SGDI. 3409 = Hoffmann 315 = Michel 1138 = Imag. p. 67, 7.

hòς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθεκε, Φιλόστρατός ἐστ' ὅνυμ' αὐτοι, πατρί δὲ τοι τένο Δαμοφόον ὅνυμα.

1 Über ὄνυμ' vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik⁴ S. 36,
 2 vgl. Ep. 76, 2. — Über τένο Brugmann-Thumb⁴ S. 284.

71. MEGARA. Eherne Tafel. Mitte des 5. Jahrhunderts. IG. VII 37 = SGDI. 3001 = Hoffmann 316 = Imag. p. 53, 3.

[Τ]οίδε ἀπὸ λα[ία]ς τὰν δεκάτα[ν] ἀνέθεκαν 'Αθ[ά]ναι. [71 a. OLYMPIA. Eherner Helm, von Hieron 474/3 v. Chr. geweiht.

Inschr. v. Olympia 249 = Kaibel 745 = IGA. 510 = SGDI. 3228 = Hoffmann 310 = Hicks-Hill 22 = Imag. p. 49, 36 = Nachmanson: Histor. griech. Inschr. 16.

hιάρον ὁ Δεινομένεος καὶ τοὶ Συρακόσιοι τοι Δὶ Τυράν' ἀπὸ Κύμας.

Boeckh erkannte rhythmischen Bau ohne bestimmtes Metrum, in V. 3 sah er einen Paroemiacus; 2f. schlechter Hexameter nach Roehl; Welcker, Bergk, Usener hielten das Ganze für ein Gedicht, nach Dittenberger 1 und 2 Enhoplioi, rhythmische Prosa nach E. Norden: Die antike Kunstprosa I 45; vgl. auch Radermacher: Philol. LX, 1901, 477. Zum (dor.) Dialekt der Inschrift vgl. Thumb, Handbuch der griech. Dialekte 74f.]

72. OLYMPIA. Bathron, dasselbe wie Ep. 73. Kurz nach 484 v. Chr.

Inschr. v. Olympia 630 = IGA. 41 = Loewy 30a = SGDI. 3270 = Hoffmann 401 = Imag. p. 40, 15.

Ευνὸν 'Αθανοδόρο τε καὶ 'Ασοποδόρο τόδε Γέργον χδ μὲν 'Αχαιὸς hò δ' ἐξ "Αργεος εὐρυχόρο.

1 Die Namen stören wie öfters die Metrik. Vgl. auch noch B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 18f. — 2 εὐρυχόρο: vgl. Homer v 414 u. ö.; Ep. 97, 4; 112, 2; 115, 1; 158, 1; 160, 5 u. ö.

73. OLYMPIA. Bathron (vgl. Ep. 72). Vor 484 v. Chr. (Dittenberger-Purgold).

Inschr. v. Olympia 266 = Kaibel 744 = IGA. 95 = Loewy 30bc = Hoffmann 309 = Hicks-Hill 15 = Imag. p. 105, 5.

Πραξιτέλες ἀνέθεκε Συρακόσιος τόδ' ἄγαλμα καὶ Καμαριναῖος· πρόσθα (δ)ὲ Μαντινέαι Κρίνιος hυιὸς ἔναιεν ἐν 'Αρκαδίαι πολυμέλο[ι] hεσλὸς ἐὸν καί Γοι μνᾶμα τόδ' ἔστ' ἀρετᾶς.

Das Ep. sehr sauber mit Abtrennung der Verse geschrieben. — Über den Dialekt vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 26, der für arkadischen Ursprung eintritt. — 2 πρόσθα [δ]ἐ Μαντινέαι Dittenberger, προσθαρεμαντινεαι der Stein. — 3 ᾿Αρκαδίαι πολυμέλοι: Homer: Hymn. III 2: Kock.

74. IULIS auf Keos. 5. Jahrhundert.

IG. XII 5, 611 = IGA. 393 = Hoffmann 321 = O. Hoffmann: Die griech. Dial. III 21, 37 = SGDI. 5396 = Imag. p. 57, 2.

[Εἰκόνα 'Αθε]ναίες χρυσαιγίδ<ε>ος ὀβριμ[οπ]ά[τρης]
[Νίκην τε χρυ]σῆν Σίφνιος 'Αλκιδάμας
[ἔστησε, οὐ δ' ἔπ]τηξ[ε] πόν[ο(υ)ς, ἀ]ν[ά]λοτα [φ]υλά[ξας]
[τείχεα ἀμύ]νατ[ο δὲ εὕ δυσμενέων ἐφόδους].

1 ergänzt von Kirchhoff. — χρυσαιγίδος = Bakchylides fr. 15 Bl. — 2 [Νίκην τε χρυσ]ῆν Hiller v. Gärtringen, [τὴν δ' ἀνέθηκε χρυ]σῆν O. Hoffmann. — 3 erhaltener Anfang: 'oder', also entweder E (oder Γ) oder O (Θ?Φ?) oder ein zufälliger Riß. Dann folgt ||, entweder, mit größerer Wahrscheinlichkeit, als η zu lesen: dann hat man ἡτήξη (= [κατέ]τηξ[ε] oder [καθέ]τηξ[ε]—?), und daraus ergäbe sich Alkidamas als der Künstler des Werks; oder das Zeichen war Π (d. h. ein Fehler des Steinmetzen für die sonstige Schreibung des

Buchstabens in der Inschrift), dann ergibt sich die obige Lesung: Hiller v. Gärtringen. - [ά]ν[ά]λωτα [φ]υλά[ξας] Hiller v. Gärtringen. ἀνάλωτα φυλάσσει Comparetti, Halbherr. — 4 ergänzt von Wilamowitz.

75. ANTIPOLIS. Phallusförmiger Stein. 5. Jahrhundert. IG. XIV 2424 = Kaibel 784; vgl. praef. XVII = IGA. 551 = Hoffmann 323 = Michel 1251 = Imag. p. 31, 52.

> Τέρπων είμὶ θεᾶς θεράπων σεμνῆς 'Αφροδίτης. τοῖς δὲ καταστήσασι Κύπρις χάριν ἀνταποδοίη.

1 Terpon als Dämon wie Tychon, Kedalion u. a. erklärt. - Über das unionische θεᾶς vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 27. — 2 Zum Wunsche vgl. Ep. 13.

Aa. Agonistische Epigramme (Nr. 76-78).

76. ARKADISCHE Marmorbasis mit Fußspuren einer Statue in OLYMPIA. Bald nach der Mitte des 5. Jahrhunderts.

Inschr. v. Olympia 149 = Kaibel: Rh. Mus. XXXIV. 1879, 205 n. 941 c = IGA. 99, vgl. p. 175 = Loewy 50 = Hoffmann 377 = Michel 949 = Imag. p. 106, 10.

Πύ[κ]τ[ας τόν]δ' άνέθεκεν ἀπ'εὐδόξοιο Κυνίσκος Μαν[τ]ινέας νικον πατρός έχον δνομα.

Pausan. VI 4, 11 Κυνίσκωι δὲ τῶι ἐκ Μαντινείας πύκτηι παιδί έποίησε Πολύκλειτος την είκόνα. - 1 Anf. ergänzt von Roehl: τόν]δ' Roehl (scil. ἄνδρα), τάν]δ' Hoffmann (scil. εἰκόνα). - 2 Schluß: vgl. Ep. 70, 2.

77. ARGOS. 5. Jahrhundert.

IG. IV 561 = Kaibel 936 = IGA. 37 = SGDI. 3267 = SGDIHoffmann 373 = Imag. p. 38, 8,

- - - ου Γαν]άθον ἀνέθεκε [Γεῦ]ν τε

Αίσχυλλο[ς] Θίοπος τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις τετράκι τε σπάδιον νίκε κα[ὶ τ]ρὶς τὸν ὁπλίτα[ν].

Die Anakes-Dioskuren: E. Bethe: RE. V1100. — [ξεω]ντε Frankel, andere anders. — 2 Zu Αἴσχυλλος-Αἰσχύλος vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik4 § 120 Anm.: Fick-Bechtel: Griech. Personennamen 49. — Thiops der Vater des A. (O. Müller). — 3 σπάδιον = στάδιον, vereinzelt, vgl. O. Hoffmann: Die griech. Dialekte II 246; A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 108. τὸν ὁπλίταν: Aischyllos konnte zu Nemea im Stadion auch gerüstete Männer besiegen (Pausan. II 15, 3): Fränkel.

78. SPARTA. Marmorsäule; das Ep. steht an der Spitze eines Siegerverzeichnisses. Vor 431 v. Chr.

IG. V1, 213 = IGA. 79 = Hoffmann 374 = SGDI. 4416 = Michel 946 = Imag. p. 100, 17 = Buck 66 = Solmsen 19. Es folgt ein längerer Prosatext.

Δαμόνον ἀνέθεκε 'Αθαναία[ι] πολιάχοι νικάhας ταυτᾶ, hᾶτ' οὐδὲς πέποκα τον νῦν.

Über die rein dorische Sprachform vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 3f. und Buck p. 227. — 1ἀνέ-θεκε Αθ.: vgl. zu Ep. 68,1. 1—2 Zu ταυτᾶ hᾶτ' neben — αινgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik S. 269; ebenda vgl. zu πήποκα.

B. Öffentliche (Nr. 79-81).

79. SAMOS. Heraion. Vor 492 v. Chr.

Herodot. IV 88. Δαρεῖος δὲ μετὰ ταῦτα ἠσθεὶς τῆι σχεδίηι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς Μανδροκλέα τὸν Σάμιον ἐδωρήσατο πᾶσι δέκα· ἀπ' ὧν δὴ Μανδροκλέης ἀπαρχὴν ζῶια γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου καὶ βασιλέα τε Δαρεῖον ἐν προεδρίηι κατήμενον καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαβαίνοντα... ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἦραιον, ἐπιγράψας τάδε·

Βόσπορον λχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε Μανδροκλέης "Ήρηι μνημόσυνον σχεδίης, αύτῶι μὲν στέφανον περιθείς, Σαμίοισι δὲ κῦδος, Δαρείου βασιλέος ἐκτελέσας κατὰ νοῦν.

= Preger 109.

Das Ep. auch A.P. VI 341 erhalten, wo der Name Μανδόκρεως lautet. — 3 Häufiger, aus der Elegie (Tyrtaios fr. 12, 23f.) entlehnter Gedanke, daß die Tat eines Mannes sein Vaterland ehrt: vgl. auch Ep. 86, 2. — αὐτῶι μὲν: τῶι μὲν δὴ Α.Ρ. — Zur prägnanten Zusammenfassung des Tatbestandes, nach ionischer Art, vgl. Ep. 102; 105.

80. Drei Bruchstücke einer KORINTHISCHEN Inschrift auf einem Tempelgiebel von OLYMPIA. Nach der Schlacht bei Tanagra 457 v. Chr.

Inschr. v. Olympia 253 = IGA. 26a, p. 171 = Preger 59 = Hoffmann 312 = SGDI. 3157 = Hicks-Hill 30 = Imag. p. 44, 11 = Nachmanson: Histor. griech. Inschr. 17.

[Ναὸς μὲν φιάλαν χρυσέα] ν ἔχει, ἐγ δὲ [Τανάγρας] [τοὶ Λακεδαιμόνιοι συμ]μαχία τ'ἀν[έθεν] [δὅρον ἀπ' 'Αργείον καὶ 'Αθα]ναίον καὶ [' Ιάνον] [τὰν δεκάταν νίκας hείν]εκα τοῦ πο[λέμου].

5 . . . . Κορ[[νθ] μ[οι]

Aus Pausan. V 10, 4 wiederhergestellt. Da Pausan. aber von einer ἀσπίς redet, so hat man fälschlich φιάλη und ἀσπίς gleich- setzen wollen. Neuerdings aber wird von J. L. Heiberg: Hermes XLVI, 1911, 458ff. (vgl. auch Nachmanson a. a. O.) mit Recht angenommen, daß von der Weihung des Schildes durch die Korinthier in V. 5f. die Rede war. Sprache und Schrift korinthisch: Kirchhoff.—1 ἐκ Pausan.—2 συμμαχίαν Pausan.— ἄνθεν Pausan. Codd., verb. von Buttmann.— 3 ᾿Αθηναίων Pausan. Codd., verb. von Schubart.— Ἰώνων Pausan. verb. von Roehl.—4 τῶ πολέμω Pausan.

81. MEGARA. Ca. 5. Jahrhundert (s. den Kommentar).
IG. VII 52 = Kaibel 843 = Preger 151 = Hicks-Hill 1.

'Ορρίππω Μεγαρῆς με δαΐφρονι τῆδ' ἀρίδηλον μνᾶμα θέσαν, φάμα Δελφίδι πειθόμενοι, δς δή μαχίστους μὲν ὅρους ἀπελύσατο πάτρα πολλὰν δυσμενέων γᾶν ἀποτεμνομένων·
5 πρᾶτος δ' Ἑλλάνων ἐν 'Ολυμπία ἐστεφανώθη γυμνός, ζωννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίω.

Die das Ep. überliefernde Inschrift spät, vielleicht bald nach Hadrian; das Gedicht selbst alt, wie die sprachliche Form, zeigt; eine alte Inschrift also, die Boeckh dem Simonides zuschrieb, zerstört, spät erneuert. Das Ep. z. T., und zwar schlechter, erhalten im Schol. Thucyd. I 6: ἀπὸ ᾿Ορσίππου Μεγαρέως ἐγυμνώθησανἐντοῖς ἀγῶσιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐς αὐτὸν ἐπίγραμμα. ᾿Ορσίππωι — πειθόμενοι πρᾶτος . . . σταδίω. Αυch Pausan. I 44, 1 las das Ep.: Κοροίβου δὲ τέθαπται πλησίον "Ορσίππος, ὡς περιεζωσμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ δή[τι + Cobet] παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν ᾿Ολύμπια ἐνίκα στάδιον δραμών γυμνός· φασὶ δὲ καὶ στρατηγοῦντα ὕστερον τὸν "Ορσίππον ἀποτεμέσθαι χώραν τῶν προσοίκων. Über die Tatsache des Nacktlaufes vgl. v. Wilamowitz: Staat und Gesellschaft der Griechen 90. — An das Lob des neu eingeführten Brauchs erinnert auch das Ep. Pausan. VI 20, 14 (= Preger 178).

II. Grabinschriften (Nr. 82—98).

1. Attische (Nr. 82—88).

A. Private (Nr. 82-83).

82. Ungewisse Herkunft. 5. Jahrhundert (1. Hälfte?). IG. I 473 = Kaibel 10 = Hoffmann 23.

[Σἔμ]α τόδ' [έ]ν[γ]ὑς όδο Θεοσέμο [στέσα υ—υ] [ἀν]δρὸς ἐμο[ί τ]ε φίλο κάγαθο ἀνφ[ότερον]. Ergänzungen von Kirchhoff außer V. 2, wo Kaibel (Hoffmann) έμοι τε schreibt — 1Σ εματόδ' = Ep. 54,1. — ἐνγὸς ὁδδ: vgl. Ep. 45, 2. — [στεσα: es folgt der Name]: vgl. Ep. 91, 1.

THORIKOS. Älter als 4. Jahrhundert (Koehler).
 IG. II 3, 3820 = Kaibel 23 = Hoffmann 42.
 Καλλίμαχος.

Καλλιμάχου μνημεῖον ἐν ἀνθρώποισι τόδ' ἔσται.
χαίρετε δ'οί παριόντες, ἐγ<ι> ὼ δὲ λιπών πατρίδα ἐνθάδε κεῖμαι,

δύσμορος, ο(ύ)δὲ φίλος γονέας ἐπιδών.

2 Der verunglückte Vers aus zwei Mustern (vgl. z. B. IG. II 3, 3790 = Hoffmann 39; IG. IV 50 = Hoffmann 66) zusammengearbeitet; über ähnliche Verse vgl. Hoffmann zu n. 88 und 12, s. auch Ep. 92, 2. V. 3 vollends nur Reminiszenz. — χαίρετε δ'οί π.: vgl. IG. IV 50; II 3, 3385, 4; Stele des Mnesitheos (Diels: Sitzungsber. d. Preuß. Akad. 1908, 1040ff.) V. 1. — Zum guten Wunsche vgl. Ep. 47, 4.

B. Öffentliche (Nr. 84-88).

84. ATHEN. Cippus beim Dipylon auf dem äußeren Kerameikos gefunden. Mitte des 5. Jahrhunderts.

IG. I Suppl. 491^{12} p. 115 = Kaibel 36 = Hoffmann 32 = SGDI. 5781.

Am oberen Rande: Πυθαγόρο.

Auf der Plinthe: Προξενίας ἀρετῆς τε χάριμ προ(γ)όνων τε καὶ αὐτο ἐνθάδ' 'Αθηναῖοι Πυθαγόρην ἔθεσαν, υἰὸν δημοσίαι Διονυσίο· ἱππόβοτον δέ πατρίδα Σαλυβρίαν ἵκετ' ἄγος φθιμένο.

Pythagores Ioner, seine Familie ist aus einer ionischen Stadt nach dem von Megarern gegründeten Salybria gekommen: Bechtel zu SGDI. 5781. Nach athenischem Beschluß also ein Fremder bestattet; vgl. auch Ep. 88. — 1 προπονών der Stein.

85. ATHEN. Marmorstück. Nach der Schlacht bei Tanagra.
457 v. Chr. Stoichedon.

IG. II 3, 1677, wiederhergestellt aus A.P. VII 254 durch A. Wilhelm: Österr. Jahresh. II, 1899, 221 ff. = Hicks-Hill 29 = Nachmanson: Histor. att. Inschr. 7. [Χαίρετε ἀριστεες πολέμο μέγα] κῦδο[ς ἔχοντες]
[κοροι 'Αθεναίον ἔχσοχοι hιππ]οσύνα[ι],
[hοί ποτε καλλιχόρο περὶ πατ]ρίδος ὀ[λέσαθ' hέβεν]
[πλείστοις hελλάνον ἀντία μ]αρνάμε[νοι].

Das Ep. in der A.P. dem Simonides zugeschrieben. — 2 hιπποσύναι: über die dorische Form vgl. Wilhelm a. a. O. 222 f. und dagegen B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 34. — 3 καλλιχόρο: vgl. Ep. 73, 2. — ὀλέσαθ' hέβεν: vgl. Ep. 47, 3.

86. ATHEN, unter einer Verlustliste. 440 v. Chr.
IG. I Suppl. 446a p. 108 = Hoffmann 36 = HicksHill 46 = Roberts-Gardner 361.

hοίδε παρ' hελλέσποντον ἀπόλεσαν ἀγλαὸν hέβεν βαρνάμενοι, σφετέραν δ' εὐκλέισαμ πατρίδα, hόστ' ἐχθρὸς στενάχεμ πολέμο θέρος ἐκκομίσαντας αὐτοῖς δ' ἀθάνατον μνεμ' ἀρετες ἔθεσαν.

Der Ton und namentlich der Anfang des Ep. sehr ähnlich Simonides fr. 105; zu ἀπόλεσαν ἀγλ. h. vgl. auch noch Ep. 47, 3. — 2 βαρνάμενοι: vgl.Ep. 54, 2; Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 77, 5. — εὐκλέισαμ πατρίδα: vgl. Tyrtaios fr. 12, 23f.; Ep. 79, 3; 87, 12 (88, 4; 98, 12); 114, 12; 153, 5f.; 177, 11f.; 178, 7ff.; 185, 5f. — Ζυ εὐκλέισαμ vgl. zu Ep. 65b, 2. — 3f. vgl. Ep. 87, 7.

87. ATHEN. Marmortafel vom Kerameikos. Auf die Gefallenen von Poteidaia (432 v. Chr.).

IG. I 442 = Kaibel 21 = Hoffmann 34 = Hicks-Hill 54 = Roberts-Gardner 360.

- α. 'Αθάνατόμ με θα[νοσι πολίται σεμ' ἀνέθεκαν]
   καὶ προγόνους [θενες ?...ἀρετες δέ]
   νώκεν εὐπόλεμομ μνεμ' ἔλαβον [σ]φ[ετέρας].
- b. 5 Αἰθὲρ μὲμ φσυχὰς ὑπεδέχσατο, σό[ματα δὲ χθόν]
  τονδε, Ποτειδαίας δ'ἀμφὶ πύλας ἐλ[ὑθεν].
  ἐχθρον δ'οῦ μὲν ἔχουσι τάφο μέρος, họ[ὶ δὲ φυγόντες]
  τεῖχος πιστοτάτεν hελπίδ' ἔθεντο [βίο].
- καὶ δἔ[μος Ἐρεχθέος],
   πρόσθε Ποτειδαίας hoὶ θάνον ἐμ [προμάχοις],
   παΐδες ᾿Αθεναίον, φσυχὰς δ᾽ ἀντίρρο[πα θέντες]
   ἐ[λλ]άχσαντ᾽ ἀρετὲν καὶ πατ[ρίδ᾽] εὐκλ[ἐισαν].

1 nach Kaibel von Nauck (,der auch θανοῦσι πόλις μνημεῖον ຮ້ອກແຮນ vorschlägt), 2-4 von Kaibel, 5-12 (6 ຂໍλ[ປອະນ] Benndorf) von Boeckh ergänzt. — 1 άθάνατομ; 4 εὐπόλεμομ; 5, 9 μέμ; 10 έμ: vgl. zu Ep. 65b, 2. - 5 Euripideische Anschauung: Suppl. 1140; fr. 839 u. a. φσυχάς (vgl. 11). — 7 vgl. Ep. 86, 3. — 8 hελπίδ' vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 86,2. 9 ποθεί: vgl. Tyrtaios fr. 12, 28; Ep. 134, 4; 136, 2; 138, 1; 144, 3; 148,3; IG. II3, 1678,1; 2496,3 (=Hoffmann 70; 75) u.o.—11 Ein ähnliches Bild: Aisch, Agam, 445 ff. — ἀντίρροπα: vgl. Soph. El. 120 und dazuKaibels Kommentar. — 12 καί ... εὐκλ[έισαν]: vgl. Ep. 86,2.

88. ATHEN. Stark beschädigter Stein, beim acharneischen Tore gefunden. Bald nach 421 v. Chr. von Athenern in dori-

sierender Sprache abgefaßt.

IG. II 3, 1675 (vgl. Koehler: Hermes XXIV, 1889, 92ff.; Beloch, ebd. 479f.) = Kaibel 26 = Hoffmann 35 = Hicks-Hill 38.

Μνημα τί όδ' έστ' έ]πὶ σί ώ]ματι κείμενοίν] ἀνδρὸς ἀρίστου Πυθίων έγ Μεγάρω[ν] δατίξ]ας έπτα μ[έ]ν άνδρας έπτὰ δὲ ἀπορρή(ξ)ας [λ]όγχας ἐνὶ σώματι ἐκείνων είλετο τὰν ἀρετὰν πατέρα εὐκλείζων ἐνὶ δήμωι·

5 ούτος άνήρ, δε έ[σ]ωισεν 'Αθηναίων τρεῖς φυλάς έκ Παγᾶν άγαγὼν διὰ Βοιωτῶν ἐς 'Αθήνας. εύκλέισε 'Ανδοκίδαν δισγίλοις άνδραπόδοισιν. οὐδέ < δε > να πημάνας ἐπιγθονίων ἀνθρώπων είς 'Αίδα κατέβα πᾶσιν μακαριστός ίδέσθαι.

ουλαί αίδ'είσιν. Πανδιονίς Κεκροπίς 'Αντιοχίς.

Das hier Erzählte fällt in das Jahr 446: Koehler - 2 f. vgl. Ep.98, 10. - 2 ey: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 106f. — 3 ἀπορρήσας der Stein und Koehler, verb. von einigen älteren Herausgebern. — 4 (7) εὐκλείζων: vgl. Ep. 86, 2. — 7 δισγίλοις der Stein und Kaibel (vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 28), δισχιλ[ί]οις Koehler.

2. Außerattische (Nr. 89-98). A. Private (Nr. 89-95).

89. MEGARA. Kenotaph aus der Nekropole. Erste Jahrzehnte des 5. Jahrhunderts.

Athen. Mitt. XXXI, 1906, 89ff. (Wilhelm); 342ff. (Solmsen) = Solmsen 26 = v. Wilamowitz: Sitzber.d. Preuß. Akad. 1908, 338,2.

οι παλ (oder ν) . . . . ε

[Λα]κλε τὸν Προκλέος ταὶ δ'ἐνπίδες αἴ τέ κα ἄλ(λ)ε κ'αξ κ'άλ(λ)ε θαψέν τέδε τρόποι πό[λιο]ς.

Der Anfang verloren, von ταl an interpretiert v. Wilamowitz (gegen Solmsen) so: ..έλπίζομεν δὲ θάψειν αὐτὸν ἐνθάδε (in diesem Kenotaph), έάν τε άλλη και έὰν άλλη ήι, d. h. κέηται oder φέρηται τὸ σῶμα αὐτοῦ. Durch die Wiederholung εἴτε ἄλλη εἴτε ἄλλη wird die Verallgemeinerung ubi ubi bezeichnet; die disjunktive Verbindung ist ebenso berechtigt wie die konjunktive. τρόποι = τρόπωι." Solmsen a. a. O. liest (gegen Wilhelm): τᾶι δ'ἐνπ. αἴ τέ κα άλλη και κ'άλλη ...; sie aber < Mutter oder Frau des Toten> hofft (hoffen), wenn auf irgend etwas, so darauf, <ihn> einmal anders begraben zu können, hier nach der Weise der Stadt. (Unwahrscheinlich Wilhelms Lesung und Deutung: ... τᾶι δ'ένπίδες, αῖ, τε κὰ ἄλη καὶ καλήθαψεν τῆδε τρ. π.: ihr aber <, Mutter oder Frau des Toten, > sind Ängste, ach! und Verzweiflung. und schön <, wie es sich gebührt, > hat sie ihn begraben hier nach der Weise der Stadt.) — 1 ἐνπίδες isoliert: vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik⁴ S. 18: 95.

90. HALIARTOS. Ca. 500.

IG. VII 2852 = IGA. 149 = SGDI. 661 = Hoffmann 58.
Καλλία Αιγίθ(θ)οιο· τὸ δ'εῦ πρᾶσ(σ)', [ὅ] παροδῦτα.

Kαλλία Αιγίθ(θ)οιο: über den einfachen Genitiv vgl. A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 208. — Über den Wunsch an den Vorübergehenden vgl. Ep. 47, 4. — Über die Form πρᾶσσ' vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 24f., der auf die nicht ganz deutliche Lesung des ersten σ hinweisend an πράδ(δ)' denken möchte.

91. THISBAI, 5. Jahrhundert.

IG. VII 2247 = Kaibel 487 = IGA. 167 = SGDI.
744 = Hoffmann 59 = Imag. p. 84, 20.

1 Anf. vgl. Theokrit. ep. 14 (und Platon ep. 6: Hoffmann). — Zur Gemination in ' Ασστοῖς vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik⁴ S. 152. — φίλος [εἰμὶ: es folgt der Name: Kaibel; vgl. Ep. 82, 1; φίλος [ἐνθάδεκεῖται] Keil, φ.[ἐνθ. κεῖμαι] u. a. Hoffmann. — 2 ἀρισστεύον ἐν πρ.[ἔθ.]: vgl. Ep. 56, 3; 92, 2. — ἐν προμάχοις ἔθανον Hoffmann, ἐν προμάχοις [ἔθανεν] Dittenberger, ἐν προμάχοι[σι πέσεν] Keil, ἐν προμάχοι[ς ἔπεσον] Kaibel.

.92. THESSALIEN (Kardhitza). Quadratbasis, auf zwei benachbarten Seiten beschrieben. Ca. 500.

IG. IX 2, 270 = Hoffmann 54 = O. Hoffmann: Die griech. Dialekte II 48, 70 = Imag. p. 94, 4.

Μνᾶμ' ἐμὶ Πυρ(ρ)ιάδα, hòς οὐκ ἐπ[ί]στατο φεύγεν, ἀλ(λ)' αὖθε πὲρ γᾶς τᾶσδε πολ(λ)ὸν ἀριστεύον ἔθανε.

1 Πυρριάδα(ο) Fick, Bechtel, Kock wegen des Metrums und des Dialektes; doch vgl. auch A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 238. — 2 Über solche verunglückte Verse vgl. Ep. 83, 2. — πολ(λ)ὸν ἀριστεύον: vgl. Ep. 54, 3 (91, 2).

93. Westlich von PHARSALOS. Länglicher Stein. Wohl Anfang des 5. Jahrhunderts.

IG. IX 2, 255 = IGA. 325 = SGDI. 324 = Hoffmann 55 = O. Hoffmann: Die griech. Dialekte II 48, 71 = Imag. p. 95, 8.

[Μνᾶμα τό]δ' ά μάτερ Διοκλέαι ἔσστασ' Έχεναξς [πολλὰ γο]δσα, ὅτ' ἀνόρος ὅλετο ὄν ἀγαθός. [— —] ολεα τεὸς ἀδελφεὸς ἔσστα Γέλο[νο?]ς [πᾶς δὲ κ]ατοικτίρας ἄνδρ' ἀγαθὸν παρίτο.

Ergänzungen von v. Wilamowitz zu I.G. nach der neuesten Untersuchung des Steins. — 1 ἔσστασ'; 3 ἔσστα: vgl. zu Ep. 91, 1. — 4 vgl. Ep. 47, 2.

94. DOTISCHES Feld (Thessalien). Marmorbasis.
 IG. IX 2, 1098 = Imag. p. 95, 7.
 [Μ]ατέρος εὐχολάν, Αἰσό[νι]ε, τοὶ τόδ' ἄγ(α)λμα
 Πατροκλέας ὀνέθεκε ὁ Μάλλ|οι 'Ορείσ[σ]θειάτας.

Über den Dialekt vgl. B. Kock: De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 2; A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 237; 243. — 1 Αισό[νι]ε Dittenberger; vgl. Steph. Byz. s. v. Αισών. — 2 Μάλλ[οι] v. Wilamowitz.

95. Nördliches CHIOS. 1. Hälfte des 5. Jahrhunderts. BCH. III, 1879, 316ff. (Haussoullier) = IGA. 382 = Hoffmann 63 = SGDI. 5674 = Imag. p. 23, 19.

> 'Εσλῆ[ς] τότο γυναικός όδον παρά τήνδε το σῆμα λεωφόρον 'Ασπασίης ἐσ[τ]ὶ καταπθιμ[έν]ης. όργῆς δ'ά[ντ'] ἀγαθῆς Εὐω[πί]δης τόδε μν[ῆ]μα αὐτῆ(ι) ἐπέστησεν, το παράκοιτις ἔην.

Kunstvolle Wortstellung des Ioniers, besonders im 1. Distichon. 1 ἐσλῆς: vgl. IG. XII 7, 107, 1 (Arkesine): Hoffmann. — 2 καταπθιμένης: vgl. O. Hoffmann: Die griech. Dialekte III 605. — 4 αὐτῆ(ι): vgl. Bechtel zu SGDI. a. a. O. — το: aus metrischen Gründen der epische Genetiv gesetzt, während der relative Gebrauch des Artikels sonst in den ionischen Inschriften fehlt

(A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 357): B. Kock, De epigrammatum graecorum dialectis. Göttingen. 1910. p. 21.

B. Öffentliche (Nr. 96-98).

96. KORINTHISCHES Ep. einer auf SALAMIS gefundenen Platte. Nach 480.

Athen. Mitt. XXII, 1897, 52 (Dragumes) = Wilhelm: Österr. Jahresh. II, 1899, 227 = Hicks-Hill 18 = Nachmanson: Histor. griech. Inschr. 12.

['Ω ξένε, εὔυδρ]όν ποκ' ἐναίομες ἄστυ Ϙορίνθο·
[νῦν δ'άμὲ Αἴα]ντος [νᾶσος ἔχει] Σ[αλαμίς].

Ergänzung nach Plutarch.: De Herod. mal. 39 p. 870e, [Dion:] Orat. XXXVII 18 (Simonides), die aber beide noch ein gefälschtes Distichon mehr bieten: ἐνθάδε (ῥεῖα δὲ [Dion]) Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες | καὶ Μήδους ἱερὰν 'Ελλάδα ῥυόμεθα ('Ελλάδ' ἱδρυσάμεθα [Dion]). Vgl. darüber Wilhelm a. a. O. und v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 192 f. — 1 ἄ ξένε Plut., [Dion]; vgl. darüber v. Wilamowitz a. a. O. 192, 3. — Ϙορίνθο: Ϙ auf der Inschrift, wie es scheint, durch K gebessert: Wilhelm a. a. O. 227, 19. — 2 δ' ἀμὲ Αἴαντος Valckenaer, δὲ μετ' Αἴαντος [Dion] Codd., δ'ἀνάματος Plut. Codd.

97. SAMISCHES Ep. in DELPHI. Basen der Nauarchoi. Letztes Ende des 5. Jahrhunderts.

Athen. Mitt. XXXI, 1906, 505; 553ff. (Pomtow). Stoichedon.

Inschrift des Lysandros (die des Arakos nach Mitteilung Pomtows noch nicht einwandfrei hergestellt):

Εἰκόνα ἐὰν ἀνέθεκεν [ἐπ'] ἔ[ργ]ωι τῶιδε, ὅτε νικῶν ναῦσι θοαῖς πέρσεν Κε[κ]ροπιδᾶν δύναμιν Λύσανδρος, Λακεδαίμονα ἀπόρθητον στεφανώσα[ς], Έλλάδος ἀκρόπολ[ιν, κ]αλλίχορομ πατρίδα. 5 Ἐξάμο(υ) ἀμφιρύτο[υ] τεῦξε ἐλεγεῖον Ἦων.

Über die Statuen der Nauarchoi vgl. Pausan. X 9, 7: Λακεδαιμονίων δὲ ἀπαντικρύ (ἀναντικρύ Pomtow) τούτων ἀναθήματά ἐστιν ἀπ' ᾿Αθηναίων, Λιόσκουροι.... ἐπὶ δὲ αὐτοῖς Ποσειδῶν τε καὶ Λύσανδρος ὁ ᾿Αριστοκρίτου στεφανούμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος... 9 ἀνάκεινται δὲ καὶ ὅπισθεν τῶν κατειλεγμένων ὅσον συγκατειργάσαντο τῶι Λυσάνδρωι τὰ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς.... εἰσὶ δὲ οἴδε· Ἦρακος μὲν...—
1—5 zierliche Schrift, wahrscheinlich Erneuerung einer älteren

Inschrift. Ergänzungen von Homolle. — 4 κ]αλλίχορομ (zum Auslaut vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik 4 168) = Ep. 237, 1. — 5 Zum ersten Male nennt sich der Dichter selbst auf einem Ep., das er im Sinne der Zeit (O. Grusius: RE. V 2263) als ἐλεγεῖον bezeichnet. — Zu Ἐξάμο(υ) (= ἐκ Σάμου) vergleicht Homolle das delische ἐξικελίας = ἐκ Σικελίας. — ἀμφιρύτου oft von Inseln, besonders auch im simonideischen Epigramm: A.P. VII 510, 4. — Über die Beziehung dieses Ep. zu Ep. 65 vgl. E. Bormann: Österr. Jahresh. VI, 1903, 243f.

98. XANTHISCHE Stele, Kalksteinpfeiler, einst auf allen vier Seiten mit Schrift (12 griechischen Versen, dann epichorischem Text) bedeckt. Ende des 5. Jahrhunderts? Stoichedon.

Kaibel 768 = Hoffmann 330; genaueste Lesung und eingehendste Behandlung von O. Benndorf: Österr. Jahresh. III, 1900, 98ff. und Kalinka: Tituli Asiae minoris I 38ff. (vgl. auch Hicks-Hill 56; Nachmanson: Histor. griech. Inschr. 26).

['Ε]ξ οὖ τ'Εὐρώπην ['Α]σίας δίχα πόν[τ]ος ἔνεμ[ε]ν [ο]ὐδές πω Αυκίων στήλην τοιάνδε ἀνέθηκ(ε)ν [δ]ώδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῶι τεμένει, [νικ]έων καὶ πολέμου μνῆμα τόδε ἀθάν(α)τον.

5 . . . . ις δδε 'Αρπάγο(υ) υίὸς ἀριστεύσας τὰ ἄπαντα [χε]ροὶ πάλην Λυκίων τῶν τότ' ἐν ἡλικίαι. [πο]λλὰς δὲ ἀκροπόλες σὺν 'Αθηναίαι πτο λιπόρθωι

[πο]λλάς δὲ άκροπόλες σύν 'Αθηναίαι πτολιπόρθωι [π]έρσας συνγενέσιν δῶκε μέρος βασιλέας. ὧν χάριν ἀθάνατοί οἱ ἀπεμν(ή)σαντο δικαίαν,

10 έπτὰ δὲ ὁπλίτας κτεῖνεν ἐν ἡμέραι ᾿Αρκάδας ἄνδρας,
Ζηνὶ δὲ π(λ)ἔστα τροπαῖα β(ρ)οτῶν ἔ(σ)[τ]ησεν ἀπάν(τ)ων,
καλλίστοις δ'ἔργοις Κα[ρ]ίκα γένος ἐστεφάνωσεν.

Wenig sorgfältig geschrieben. Dem entspricht auch die Form des ganzen Gedichtes, die unbeholfene Gedankenentwicklung, die unregelmäßige Metrik (vgl. u. a. auch die vielen Synizesen 3; 4; 8; den Hiat 5). Vom Ganzen soviel klar, daß Harpagos' Sohn Kriegstaten vollbracht hat und sein Denkmal (nach Kalinka nicht als Grabmal bezeichnet, u. a., weil dies auf der lykischen Inschrift gesagt war) mit der Ehrung der zwölf Götter verbunden ward. — V. 5—12 von anderer Hand als 1—4. — 1—4 Simonides fr. 142 z. T. ausgeschrieben (vgl. bes. V. 1.) — 1 èξ οδ: vgl. IG. II 555 (= Hoffmann 352). — 4 τόδε Subjekt, zu ergänzen èστίν: Kalinka. — 5 [Χέρσ]ις Franz, Karmis oder Karnis Hicks-

Hill, sicher der Name des Harpagossohnes zu ergänzen. — ἀριστεύσας τ. ά. vgl. Soph. Trach. 488 (M. Schmidt). — 6 παλήν Bergk, M. Schmidt, Kaibel u. a. (= βαλήν: Aisch. Pers. 660), doch ist hier von der gymnastischen Tüchtigkeit die Rede: Kalinka. — 7 Die Dynasten von Xanthos prägten mit dem Athenakopfe: Benndorf. — πτολιπόρθωι: erst in spätester Epik Beiname der Athena, sonst nur des Ares: Benndorf. — 8 Gemeint sind die Lehnsfürsten: Benndorf. — 9—11 verworrener Gedankengang. — 9 vgl. Homer Ω 428 und bes. Hesiod. Theog. 503: Kaibel. — 10 arkadische Söldner; vgl. sonst zum Tatenruhm Ep. 88, 2f.: Benndorf. — 11 ergänzt von Bergk. — τροπαῖα auch sonst erwähnt: IG. II 3, 1995, 1; 2646, 4: Schmidt, Benndorf. — 12 ἐστεφάνωσεν: vgl. Ep. 79, 3.

III. Meilenstein (Nr. 99).

99. ATHEN. Marmor aus der Burgmauer. Älter als das 4. Jahrhundert.

IG. II 2, 1078 = Kaibel 1043 = Hoffmann 416.
['Η πόλις] ἔστ(η)σ[έν με β]ροτ[οῖς] μνημεῖον ἀληθές
[πᾶσιν] σημαίνε[ιν μέ]τ[ρον] ὁδοιπορίας·
[ἔστιν γὰρ τ]ὸ μεταχσὸ θεῶμ πρὸς δώδεκα βωμόν
[πέντ' ἐπὶ τ]εσσαράκοντ' ἐγ λιμένος στάδιοι.

Der Stein von Koehler nicht mehr gefunden. Vgl. auch Ep. 4. — Ergänzungen von O. Müller, Buttmann, Boeckh. — 1 εστεισεν wie es scheint, der Stein. — 4 πέντ' ἐπλ: andere Vorschläge ἐξ καλ, ἔπτ' ἐπλ.

IV. Literarische Epigramme (Nr. 100—118).

1. Simonides (Nr. 100-102).

Vgl. A. Wilhelm: Simonideische Gedichte. Österr. Jahresh. II, 1899, 221—244; M. Boas: De epigrammatis Simonideis. Groningae. 1905; v. Wilamowitz-Möllendorff: Sappho und Simonides. Berlin. S. bes. 192ff.¹

A. Weihinschriften (Nr. 100-101).

100. Siegesdenkmal für den Choregen Aristeides.

Syrian. Ad Hermogen. p. 86, 5 Rabe: Lob der Geistesfrische des S., der noch mit 80 Jahren in den athenischen Agonen siegte, ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ·

¹ Das russische Werk: A. F. Semenov, Der griechische Dichter Simonides und die erhaltenen Bruchstücke seiner Poesie. Něžin. 1912. kenne ich nicht.

Ήρχεν 'Αδείμαντος μὲν 'Αθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα 'Αντιοχίς φυλή δαιδάλεον τρίποδα:
Εεινοφίλου δέ τις υίὸς 'Αριστείδης ἐχορήγει πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶι.
δ ἀμφὶ διδασκαλίηι δὲ Σιμωνίδηι ἔσπετο κῦδος ὀγδωκονταέτει παιδί Λεωπρέπεος.

= Bergk fr. 147 = Preger 136.

Vgl. über das ganze Ep. v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 138; 205 (s. auch E. Reisch: Griech. Weihgeschenke 21f.; 64). — 2 φυλή 'Αντιοχίς Tzetzes (Cramer: Anecd. Oxon. III 353, 4). — δαιδάλεον τρίποδα = Ep. 158, 4. — δέ τις: δὲ τόθ' Bergk, δέ τοι Hemsterhuis. — 5f. Plutarch. An seni resp. ger. s. 3 p. 785a (vgl. Valer. Max. VIII 7, 13). — 6 = fr. 146, 2 (Aristid. Orat. XLIX 60 p. 161, 6 K.), wo Nachbildung vorliegt.

101. A.P. VI 213: ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ < Σιμωνίδου > A. «Εξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα. [τοσσάκι δ' ἰμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης].

= Bergk fr. 145.

1f. Vgl. das von Tzetzes: Chil. 1,637 als Grabschrift auf Simonides angeführte Ep. = Preger 254. — 3f. von v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 138 als echt bezweifelt; vgl. auch oben Ep. 63.

B. Grabinschriften (Nr. 102).

102. Auf Megistias' Grab bei THERMOPYLAI.

Herodot. VII 228 . . . τῶι δὲ μάντι τόδε <ἐπιγέγραπται> ·

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὄν ποτε Μῆδοι

Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,

μάντιος, δς τότε Κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς

οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

Έπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήληισι ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα ᾿Αμφικτύονές εἰσί σφεας οὶ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας.

= Bergk fr. 94 = Preger 20.

Vgl. A.P. VII 677 . . . 'Εκ τῆς Ιστορίας 'Ηροδότου G. — Vgl. auch zum Stil Ep. 79.

 Simonides von der Antike (und häufig den Modernen) mit Unrecht zugeschriebene, aus seiner Zeit stammende oder in Nachahmung gedichtete Epigramme (Nr. 103-110).

A. Weihinschriften (Nr. 103-104).

103. Pausanias' DELPHISCHER Dreifuß.

Thukyd. I 132: . . . ὅτι ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, δν ἀνέθεσαν οἱ Ἦχληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἡξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ὶδίαι τὸ ἐλεγεῖον τόδε·

Έλλήνων άρχηγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὥλεσε Μήδων, Παυσανίας Φοίβωι μνῆμ' ἀνέθηκε τόδε.

= Bergk fr. 138 = Preger 84.

Ebenso ohne Autornamen bei Demosth. c. Neaer. 97; Plutarch. De Herod. malign. 42 p. 874c; Suid. s. v. Παυσανίας; vgl. Aristid. Orat. XLVI 175 p. 234, 10 Dind; Aristodemos: FHG. V p. 7. Simonides genannt A.P. VI 197A; Pausan. III 8, 2.—11. Έλλάνων ἀρχαγὸς . . . μνᾶμ': A.P. Vgl. über den Dialekt: v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 197.

104. Aus dem Letotempel zu KORINTH.

Plutarch. De Herodoti malign. 39 p. 870f: Διοδώρου δέ τινος τῶν Κορινθίων τριηράρχων ἐν ἱερῶι Λητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτ' ἐπιγέγραπται·

Ταῦτ' ἀπό δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου δπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

= Bergk fr. 134 = Preger 67.

Simonides zugeschrieben von A.P. VI 215 τοῦ αὐτοῦ <Σιμωνίδου> Α. — 2 ἀνέθεν Blomfield (Boeckh), ἀνέθεντο Plut., Α.Ρ. — ναυμαχίης Plut., vgl. v. Wilamowitz a. a. O. 195, 1.

B. Grabinschriften (Nr. 105-110).

105. Auf die 300 Spartiaten von THERMOPYLAI.

*Ω ξεῖν', ἀγγέλλειν Λωιεδαιμονίοις, ὅτι τῆιδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

= Bergk fr. 92 = Preger 21.

Wie bei Herodot fehlt der Verfassername bei Lykurg. c. Leocr. 109; Diod. XI 33; Strab. p. 429; Suid. s. v. Λεωνίδης; Simonides genannt A. P. VII 249 C; Cicero: Tusc. disp. I 42, 101, der das Ep. übersetzt. Seitdem galt bis auf Kaibel das Ep. für simonideisch; die Frage neuerdings eingehend behandelt von Boas a. a. O. 3ff., vgl. besonders v. Wilamowitz a. a. O. 201; 206.—1 ἄγγειλον Lyk., Diod., A.P. (Plan), (ξέν') ἀπάγγειλον Strab.—2 κείνων πειθόμενοι νομίμοις Lyk., Diod., Strab., (Phaennos: A.P. VII 437, 4) Cic. (sanctis patriae legibus). Der Schluß nachgeahmt von Ep. 73, 2 Preger (vgl. auch fr. 140, 2 Bergk).—Vgl. zum Stil auch Ep. 79.

106. Auf die 4000 Peloponnesier von THERMOPYLAI.

Herodot. VII 228: Θαφθεῖσι δέ σφι αὐτοῦ ταύτηι τῆιπερ ἔπεσον, καὶ τοῖσι πρότερον τελευτήσασι ῆ<τούς + Schäfer> ἀπό Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπται γράμματα λέγοντα τάδε:

Μυριάσιν ποτέ τῆιδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο έκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

= Bergk fr. 91 = Preger 200.

= Diod. XI 33, 2. Simonides' Name A.P. VII 248C (vgl. auch Aristid. Orat. XLIX 65 p. 163, 23 K.). Vgl. bes. Boas a. a. O. — τείδε (doch wohl τείδε) Preger.

107. Auf die Athener bei MARATHON.

Lykurg. c. Leocr. 109: τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου μαρτύρια ἔστιν ιδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἄπαντας τοὺς "Ελληνας, ἐκείνοις μέν· <es folgt das Epigramm (105) auf die Spartiaten> τοῖς δ' ὑμετέροις προγόνοις·

Έλλήνων προμαχοῦντες 'Αθηναῖοι Μαραθῶνι χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

= Bergk fr. 90 = Preger 199.

108. Kenotaph auf dem ISTHMOS.

Plutarch. De Herod. malign. 39 p. 870e τὸ δ'ἐν Ἰσθμῶι κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην·

' Ακμᾶς ἐστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ 'Ελλάδα πᾶσαν ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι.

= Bergk fr. 97 = Preger 5.

Als Verfasser A.P. VII 250 C Simonides genannt. Das Distichon vermehrt Aristid. Orat. XLIX 66 p. 163, 4 K. um zwei neue: δουλοσύνης· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα | ήψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίης· | ὀστέα δ'ἄμμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος | ἀντ' εὐεργεσίης μνήμ' ἐπέθημε τόδε. Nur ein Distichon, aber ein ganz anderes, fügt Schol. Aristid. 126, 4 vol. III 136, 22 ed. Dind. (=A.P. VII 257 ἄδ.) hinzu: παῖδες 'Αθηναίων Περσῶν στρατὸν ἔξολέσαντες | ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην. Über die Erweiterung vgl. A. Wilhelm a. a. O. 243f.; v. Wilamowitz a. a. O. 194f. Dasselbe gilt für fr. 89 Bergk: vgl. Wilhelm 244.

109. Grabschrift der Archedike in LAMPSAKOS.

Thukyd. VI 59: 'Ιππόκλου γοῦν τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδηι τῶι παιδί θυγατέρα ἐαυτοῦ μετὰ ταῦτα 'Αρχεδίκην 'Αθηναῖος ῶν Λαμψακηνῶι ἔδωκεν <δ 'Ιππίας>, αἰσθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείωι δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκωι ἐστίν ἐπίγραμμα ἔχον τόδε·

'Ανδρός ἀριστεύσαντος ἐν 'Ελλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ 'Ιππίου 'Αρχεδίκην ήδε κέκευθε κόνις: ἡ πατρός τε καὶ ἀνδρός ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων παίδων τ' οὖκ ἡρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

= Bergk fr. 111 = Preger 31.

Dem Simonides zugeschrieben schon von Aristot. Rhet. I 9, 1367 b, 19: καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου· ἡ πατρὸς . . . τυράννων (spätere Interpolation bei Stephanos zu Aristot. a. a. O.: Cramer, Anecd. Paris. I 267, 26); V. 3f. noch von Isidor. Pelus. Ep. III 224 und zwar so zitiert: ᾿Αρχεδίκη πατρὸς ἀνδρὸς ἀδελρῶν usw. Von Bergk fr. 111 und Preger: Prol. XXIf. dem Simonides zugeschrieben. Vgl. v. Wilamowitz a. a. O. 213. — 2 ἡδε κέκκυθε κόνις hier zuerst (vgl. auch Simonides: A. P. VII 443, 4), später noch bei Antipater Sid.: A.P. VII 6, 4; Kaibel: ep. 103, 2; vgl. IG. IV 51, 1f. — 3f. erinnert an Ep. 102, 3f.

110. Grabschrift auf eine Schiffsmannschaft.

1. Fassung A.P. VII 270: Σιμωνίδου C, Plan. — 2.: hinter A.P. VII 650: Σιμωνίδου C.

Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια Φοίβωι ἄγοντας εν πέλαγος, μία νύξ, εῖς τάφος ἐκτέρισεν.

= Bergk fr. 109.

1 Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν die 2. Form des Ep. (vgl. v. Wilamowitz a. a. O. 213, 2), Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας 1. Form (Bergk fr. 109). — Φοῖβ' ἀγαγόντας 1. — 2 νύξ 1., Plan., ναῦς 2. — εἰς τάφος 2., ἔν σκάφος 1., Plan. Vgl. auch I.G. XII 7, 113, 2: [καὶ τ]άφος εἰς φθιμένους δέξατο γηραλείους (Wilhelm bei Hiller v. Gärtringen). Vgl. auch Ep. 241, 6f.

3. Spätere Versuche in angeblich simonideischem Stil (Nr. 111-114).

A. Grabinschriften (Nr. 111-113).

111. A.P.VII 251 (Plan.): Σιμωνίδου C.

"Ασβεστον κλέος οίδε φίληι περὶ πατρίδι θέντες κυάνεον θανάτου άμφεβάλοντο νέφος· ούδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' άρετη καθύπερθε κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ 'Αίδεω.

= Bergk fr. 99.

1 Die überladene Fülle der Bilder weist auf spätere Zeit. — 2 vgl. Simonides fr. 89, 4 Bergk. — 3 Anf. rhetorisch: vgl. Gorgias fr. 6 (Diels: Vorsokrat. II 248, 28f.); s. auch Simonides fr. 106, 4.

112. A.P. VII 301 (Plan.): τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου C. Εὐκλέας αἴα κέκευθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σεῖο τῆιδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ, πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ἀκυπόδων σθένος ἵππων Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμωι.

= Bergk fr. 95.

Selbst von Bergk nicht für simonideisch gehalten; vgl. bes. Boas a. a. O. 219f. — 2 εὐρυχόρου: vgl. Ep. 72, 2. — 4 Μηδείων τ'ἀνδρῶν δ. πόλεμον Plan.

113. A.P. VII 253 (Plan.): Σιμωνίδου C.

Εί τὸ καλῶς θνήισκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον, ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη· 'Ελλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν περιθεῖναι κείμεθ' ἀγηράτωι χρώμενοι εὐλογίηι.

= Bergk fr. 100 = Preger 8.

Dasselbe als simonideisch bezeichnet: Schol. Aristid. 132, 9 vol. III 154, 34ff. ed. Dind. (vgl. Aristid. Orat. XIII 132 p. 214, 9 Dind.).—1f. εt.... τόχη nachgeahmt von IG. II 3, 2724 (=Hoffmann 122): εt τὸ καλῶς ἐστὶ θανεῖν κάμοι τοῦτ' ἀπένειμε τόχη. Alle jene vielen mit εt beginnenden Epp. (vgl. zu Ep. 135, 1) gehören erst ins 4. Jahrhundert und in die Folgezeit. Vgl. auch Boas a. a. O. 207.

B. Agonistische Epigramme (Nr. 114).

114. A.P. XIII 19: Σιμωνίδου Β.

"Ανθηκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάιδας,

και Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις ἔξήκοντ' ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·

5 *Ισθμῶι δ'ἐγζαθέαι τρὶς ἐπισχερὼ οὐδ' ἐγένοντο ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί,*

καί Νεμέαι τρίς ἐνίκησεν καί τετράκις ἄλλα Πελλάναι, δύο δ'ἐν Λυκαίωι

καί Τεγέαι και έν Αιγίναι κρατερᾶι τ' Ἐπιδαύρωι

10 καὶ Θήβαι Μεγάρων τε δάμωι,

εν δε Φλειοῦντι· σταδίωι δε τὰ πάντα κρατήσας ευφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

= Bergk fr. 155.

Über das Gedicht, das auf einem korinthischen Steine stand, vgl. v. Wilamowitz a. a. O. 217f. Das Ep. typisch für die massenhaften Siegerinschriften in Versen, die den Spott des Lukillios: A.P. XI 81 hervorriefen. — 4 ἐξήκοντ' v. Wilamowitz, ἐξήκοντα P, ἐξῆς Salmasius. — 5f. so P mit starker Korruptel, Ἰσθμῶι δ'ἐν ζαθέαι τρὶς ἐ. ἀλλ' ἐγένοντο | ἀκτῆι Ποντομέδοντος ἄθλα Jacobs, Ἰσθμ. δ'. ζ. τρ. ἐπ. εἴδεν ἐλόντα | ἀκτὰ Π. ἄ. Pflugk, Ἰσθμοῖ δὲ ζαθέα τρ. ἐ. εἴδεν ἑλόντα | ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἄθλον (ἄθλον Hermann) v. Wilamowitz. — 11 στάδιον Hermann. — δὲ τὰ πάντα v. Wilamowitz (τὰ δὲ πάντα Bergk ehemals), τά τε πέντε P. — 12 εὕφρανεν Bergk, ηὕφρανεν P.

Ganz späte bewußte Fiktion zeigen die Epp. 166f.

4. Angebliche Epp. des Anakreon (Nr. 115-116)1.

115. Statue eines Pferdes.

Α Ρ. VI 135: τοῦ αὐτοῦ < ἀνακρέοντος> Α.

¹ Vgl. L. Weber: Anacreontea. Göttingen, 1895. p. 30 bis 39; v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 107 f.

Οὕτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου ἄγκειται Κρονίδαι, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

= Bergk fr. 102.

Pausan. VI 13, 9: 'Η δὲ ἵππος ἡ τοῦ Κορινθίου Φειδώλα ὅνομα μέν, ὡς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει Αὄρα... es folgt die Leistung des Pferdes. 'Η λεῖοι δὲ ἀνηγόρευσαν ἐπὶ τῆι νέκηι τὸν Φειδώλαν καὶ ἀναθεῖναὶ οἱ τὴν ἵππον ταύτην ἐφιᾶσιν. — 1 εὐρυχόροιο: vgl. Ep. 72, 2.

116. Unter einem Hermesbilde vor Tellis' Haus.

Α.Ρ. VI 346: 'Αναχρέοντος Α.

Τέλλιδι Ιμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υΙέ, άντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος: δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμωι ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

= Bergk fr. 112.

Nach v. Wilamowitz a. a. O. 107 aus dem 4. Jahrhundert; das Gedicht ziemlich unschön: Mißklang des V. 2. — 1 Τέλλιδι Bergk, τξ λαίαι P. — 2 Neue Form für die alte Bitte: vgl. Ep. 13, 2.

5. Euripides (?? — Nr. 117—118).

117. Auf die in Sizilien Gefallenen.

Plutarch. Nik. 17: 'Ο μέν γὰρ Εὐριπίδης μετὰ τὴν ἦτταν αὐτῶν καὶ τὸν ὅλεθρον γράφων ἐπικήδειον ἐποίησεν'

Οίδε Συρακοσίους όκτὼ νίκας ἐκράτησαν ἄνδρες, ὅτ' ἢν τὰ θεῶν ἐξ ἴσου ἀμφοτέροις.

= Bergk fr. 1 = Preger 9.

2 zur Anschauung vgl. Herodot VI 109 (11).

118. Athenaios II p. 61 b. Ἐπαρχίδης (FHG. IV 404) Εὐριπίδην φησὶ τὸν ποιητήν ἐπιδημῆσαι τῆι Ἰκάρωι καὶ γυναικός τινος μετὰ τέκνων κατὰ τούς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, φαγούσης θανασίμους μύκητας καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων ποιῆσαι τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα·

*Ω τὸν ἀγήρατον πόλον αἰθέρος, "Ηλιε, τέμνων ἄρ' εἴδες τοιόνδ' ὅμματι πρόσθε πάθος; μητέρα παρθενικήν τε κόρην δισσούς τε συναίμους ἐν ταὐτῶι φέγγει μοιραδίωι φθιμένους.

= Bergk fr. 2.

Pathetischer Ton späterer Zeit: vgl. Ep. 136; 155. Vgl. sonst über das Ep. v. Wilamowitz: Euripides Herakles I¹ 32, 58. — 4 μοιριδίωι Musurus.

III. 4. Jahrhundert und Anfang des 3. v. Chr. (Nr. 119-168).

I. Weihinschriften (Nr. 119-122).

1. Attische (Nr. 119-121).

119. ATHEN. Marmorbasis von der Burg. IG. II 3, 1427 = Kaibel 770 = Hoffmann 273.

Σωθε[ί]ς έγ μεγάλων κινδύνων είκόνα τήνδε στήσεν Λυσίμαχος Παλλάδι τριτογενεί.

Λυσίμαχος Λυσιθείδο 'Αγρυλήθεν.

120. ATHEN. Zwiefach zerbrochene Marmorbasis vom Südabhange der Burg. 1. Hälfte des 4. Jahrhunderts.

IG. II 3, 1442 = Kaibel: Rh. Mus. XXXIV, 1879, 197
n, 773b = Hoffmann 275.

[Τηλέμαχ]ός σε ιέρωσε 'Ασκληπιῷι ἡδὲ ὁμοβώμοις πρῶτος ίδρυσάμενος θυσίαις, θείαις ὑποθήκαις.

Sehr seltene Anrede an das Denkmal selbst. — 1 [Τηλέμαχ]ος Koehler aus IG. II 3, 1347; 1650.

121. ATHEN. Viereckige Basis von der Burg. Zeit Alexanders des Großen.

IG. II 3, 1434 = Kaibel 776 = Hoffmann 280.

Χερσί τε καὶ τέχ[ν]αις ἔργων τόλμαις τε δικαίαις θρεψαμένη τέκνων γεν[εὰ]ν ἀνέθηκε Μέλιννα σοὶ τήνδε μνήμην, θεὰ Ἐργάνη, ὧν ἐπόνησεν μοῖραν ἀπαρξαμένη κτεάνων, τιμῶσα χάριν σήν.

4 Anf. vgl. Ep. 11, 2.

2. Außerattische (Nr. 122).

122. Quelle auf ASTYPALAIA. 4.—3. Jahrhundert. IG. XII 3, 202.

Τῶι ξένωι εἰπέ, πολῖτα, τἰς ἔκτισε γυμνάδα τάνδε κράναν τε ἀέναον δένδρεά τε ὑψικομα, ὅφρα καὶ ὁ ξεῖνος Δαμάτριον Ἱππία υἰόν αἰνῆι ἐπ' ἀλλοδαπῶν ἄστεα νισόμενος. οὖτος γὰρ ταῦτα εἴσε θεοῖς ἡρωσί τε κόσμον ἀθλοφόρου τέχνας ἀντιδιδούς χάριτα[ς (?)].

Schon sehr überlegte Kunst, Namen und Leistung des Stifters zu übermitteln; die Widmung an die Götter tritt dabei stark zurück: vgl. dagegen Ep. 13 u. a.

II. Ehreninschriften (Nr. 123—128)¹. 1. Attische (Nr. 123).

123. Bei ATHEN. Marmorblock, einen zylindrischen Körper tragend. Auf diesem steht nach A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 40f.:

[Βάα]χ[ιος]
['Α]μφισ[—]
ἐκ Κεραμέων.
Auf dem Block steht:

[Γ] η και ύδωρ και πύρ εις ταὐτὸ τέχνηι συναγόντων Βάκχιον ἀντιτέχνων πρώτα φέροντα φύσει Έλλὰς ἔκρινεν ἄπασα και ὧν προύθηκεν ἀγῶνας ήδε πόλις, πάντας τῶνδε ἔλαβε στεφάνους.

Kommentar bei Wilhelm. — 2 πρῶτα φέροντα: vgl. Preger 181, 4. — φύσει: vgl. IG. II 3, 3688, 2 δς τέχνει οὐχὶ φύσει | . . . . 4 δεύτερος ὧν τάξει πρῶτος ἔφυς (σ)οφίαι. — 4 vgl. Ep. 129, 4. — ,,Agone für Töpfer sind neu, aber nicht überraschend": Wilhelm.

2. Außerattische (Nr. 124-128).

124. DELPHI. Statuenbasis im Nikesaal. Nach dem heiligen Kriege (345-335).

B. phil. Woch. 1909, 283 (Pomtow); vgl. W. Grönert: Österr. Jahresh. XII, 1909, 152f.

Οὔτινά που μερόπων ἄστρων περί θεῖον ἀριθμόν, Κάλλιππε Εὐίππου, Κύζικος ἔσχε πάτρα θνητῶν ἴσον, ὅσους τε φέρει Διὸς ἄμβροτος αἰών Φοίβωι δ' ἔνθα σέθεμ μνῆμα πέλ' εἰν ἑτάροις.

¹ Vgl. über solche: G. Gerlach, Griech. Ehreninschriften. Halle. 1908 p. 100ff.

Auf den Astronomen Kallippos aus Kyzikos. - Kommentar bei Pomtow a. a. O. — 4 πέλ' ειν έτάροις Crönert, πέλειν 'ν έτάροις Pomtow.

125. Bei THEBEN. Basis. Bald nach der Schlacht bei Leuktra (Dittenberger).

IG. VII 2462 = Kaibel 768a = Hoffmann 356.

Ξενοχράτης, Θεόπομπος, Μνασίλαος.

Ανίκα τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκις είλεν Ξεινοκράτης κλάρωι Ζηνί τροπαΐα φέρειν, ού τον ἀπ' Εύρώτα δείσας στόλον οὐδὲ Λάκαιναν άσπίδα. .. Θηβαΐοι κρείσσονες έν πολέμωι." καρύσσει Λεύκτροις γικαφόρα δουρί τροπαΐα. ούδ' Έπαμεινώνδα δεύτεροι έδράμομεν.

Weit weniger Tatsachenbericht, ausgedehntere Ruhmredigkeit als im 5. Jahrhundert. Über Xenokrates vgl. Pausan. IX 13, 6; IV 32, 6. — 4 Zur direkten Rede vgl. Ep. 168a, 3; 173, 14; 178, 10ff.; 182, 8; 202, 11f.; 222 I, 23; 267, 3f.; 356, 7f.; Kaibel 935, 5f. u. ö.

126. OLYMPIA. Tafel aus dem Zeustempel. Ca. Mitte des 4. Jahrhunderts.

Inschr. v. Olympia 293 = Kaibel 875 a = Hoffmann 357.

Χαρμαντίδου Γοργίας Λεοντίνος. Τημ μεν άδελ φηλν Δηϊκράτης την Γοργίου έσχεν, έκ ταύτης δ'αὐτῶι γίγνεται 'Ιπποκράτης, 'Ιπποκράτους δ'Εύμολπος, [δς ει]κόνα τήνδ' ἀνέθηκεν δισσών, παιδείας χ[α]ὶ φιλί[ας έ]νεκα.

b. 5 Γοργίου ἀσκῆσαι ψυχὴν ἀρετῆς ἐς ἀγῶνας ούδείς πω θνητών καλλίον' ηδρε τέχνην. οδ και 'Απόλλωνος γυάλοις είκων άνάκειται, ού πλούτου παράδειγμ', εύσεβίας δὲ τρόπων.

Pausan. VI 17, 7 ... και τὸν Λεοντῖνον Γοργίαν ιδεῖν ἔστιν· ἀναθεῖναι δὲ τὴν εἰχόνα ἐς Ὁλυμπίαν φησίν Εὔμολπος ἀπόγονος τρίτος Δηϊκράτους συνοιχήσαντος άδελοηι τηι Γοργίου (aus der Inschrift entnommen: Hoffmann, Dittenberger-Purgold). Zur Doppelinschrift s. Ep. 137; 141 (143) 168b; 185; 190; Theokrit. Ep. VII; XV Wilam. u. ö. - 3 Über die (vergoldete) Statue des Gorgias in Delphi vgl. Hoffmanns Anmerkungen und den Kommentar zu Inschr. v. Olympia S. 418.

127. SPARTANISCHES Ep. in DELPHI. Basis mit Kymation. Nach 381 | 380 abgefaßt, das Ep. selbst aus dem 2. Jahrhundert, also eine Erneuerung, die Künstlerinschrift aus der 1. Hälfte des 4. Jahrhunderts.

IG. V 1, 1565 = Nachmanson: Histor, griech. Inschr. 30.

[Μν]αμεϊόν με πατηρ 'Αγησιπόλει φίλωι ύῶι Πα[υσ]ανίας ἀνέθηκε· 'Ελλὰς δ'ἀρετὰν ὁμοφωνεῖ. [Κλ]έων ἐπόησε Σικυώνιος.

Vgl. Pomtow: Delphica II. B. phil. Woch. 1909, 255f.; A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 138f; Bourguet: BCH. XXXV, 1911, 162ff. Der verbannte König Pausanias läßt eine Statue seines (i. J. 381/380 gestorbenen) Sohnes Agesipolis in Delphi aufstellen. — 1 Anf. vgl. Kaibel 206, 1. — ὑῶι statt υἰεῖ: vgl. Kühner-Blass: Grammat. der Griech. Sprache I 1,507 A. 2.

128. ARGOS. Basis mit würfelförmigem Aufsatze in der Mitte. Ende des 4. Jahrhunderts.

IG. IV 583 = Kaibel 846 = Hoffmann 358 = Michel 1265.

Ματρ[όπο]λίς μοι χθών Πέλοπος τὸ Πελαζγικὸν "Αργος, Πνυταγόρας δὲ πατὴρ Αἰακοῦ ἐκ γενεᾶς εἰμὶ δὲ Νικοκρέων, θρέψεν δέ με γᾶ περίκλυστος Κύπρος, θειοτάτων ἐκ προγόνων βασιλῆ 5 στᾶσαν δ' 'Αργεῖοί με χάριν χαλκοῖο τίοντες, "Ηραι δν εἰς ἔροτιν πέμπον [ἄε]θλα νέοις.

,,Argis in certamine Heraeorum s. Hecatombaeorum praemium victorum erat clypeus aeneus, ut την έξ "Αργους ἀσπίδα vicisse dicerentur . . . .; ad hos clypeos fabricandos Nicocreon haud semel (Imperf. πέμπον) materiam miserat e clarissimis insulae suae metallis": Fränkel; vgl. ebendenselben über die geschichtlichen Verhältnisse. — 1 Πελαζγικόν: vgl. Brugmann-Thumb: Griech. Grammatik⁴ § 115. — 6 ξροτιν: vgl. Herwerden, Lexicon graecum supplet. et dialect. I 586.

III. Agonistische Epigramme (Nr. 129-131).

129. SPARTANISCHES Ep. in OLYMPIA. Runde Basis. Zwischen 396 und 392 v. Chr.

IG. V 1, 1564a = Loewy 99 = Hoffmann 381 = Inschr. v. Olympia 160 = Michel 951 = SGDI. 4418.

Σπάρτας μὲν [βασιλῆες ἐμοὶ] πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἄ[ρματι δ' ἀκυπόδων ἵππων] νικῶσα Κυνίσκα εικόνα τάνδ' ἔστασε. μόν[αν] δ'ἐμέ φαμι γυναικῶν Έλλάδος ἐκ πάσας τό[ν]δε λαβεν στέφανον.

'Απελλέας Καλλικλέος ἐπόησε.

Das Ep. als ἀδέσποτον auch A.P. XIII 16 erhalten, woraus die Ergänzungen stammen. Über Kyniska vgl. u. a. Pausan. VI 1, 6: πεποίηται δὲ ἐν ᾿Ολυμπίαι . . . Κυνίσκας εἰκών, ᾿Απελλοῦ τέχνη, γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκαν ἔχοντα. III 8, 1: ἐγένετο δὲ ᾿Αρχιδάμωι καὶ θυγάτηρ, ὄνομα μὲν Κυνίσκα, φιλοτιμότατα δὲ ἐς τὸν ἀγῶνα ἔσχε τὸν ᾿Ολυμπικόν, καὶ πρώτη τε ἰπποτρόφησε γυναικῶν καὶ νίκην ἀνείλετο ᾿Ολυμπικὴν πρώτη (alles aus dem Ep.). Vgl. sonst Kolbe zu IG. a. a. O. — 2 ἄρματι die Editoren, ἄρμασι Α.P. — 3 τήνδ᾽ ἔστησε Α.P. — δ᾽ἐμέ Brunck, δέ με Α.Ρ. — 4 λαβὲν Meister.

130. OLYMPIA. Drei Fragmente einer Basis, wahrscheinlich zur Statue eines bei einem Pferde stehenden Mannes gehörig. Mitte des 4. Jahrhunderts v. Chr. oder etwas jünger.

Inschr. v. Olympia 170.

[Αύτα πευθο]μένοις ἐτύμα φάτις, ἰππ[άδ]α [νίκαν]
[κείναι καλλίστα]ν είναι όλυμπιάδι,
[ἄι Κ]ώιων ὅ[σ]ι[ον δρομι]κοῦ Πισαῖον ἄεθλον
πρῶτος ἐλὼν Μέροπος νᾶσον ἐσαγάγ[ετο]
5 τοῖο[ς], ὁποῖον ὁ[ρ]ᾶις, Ξεινόμβροτο[ς· ἀ δέ νιν] Ἑλλάς
ἄφθιτον ἀείδε[ι] μνωμένα ἱπποσύνας.

Pausan. VI 14, 12: Παΐδα δὲ ἐφ' ἴππου καθήμενον καὶ ἐστηκότα ἄνδρα παρὰ τὸν ἵππου φησὶ τὸ ἐπίγραμμα εἴναι Ξενόμβροτον ἐκ Κῶ τῆς Μεροπίδος, ἐπὶ ἵππου νίκηι κεκηρυγμένον . . . . Ξενόμβροτον δὲ Φιλότιμος Αἰγινήτης ἐποίησε. Vgl. den ausführlichen Kommentar der Inschr. v. Olymp., besonders auch über Plin. N. h. XXXIV, 16 f. (ikonische Statuen in Olympia). Ergänzungen von Dittenberger. — 5 Erst jetzt der Name genannt: dies wird in hellenistischer Zeit und später sehr häufig; vgl. (auch schon Ep. 122, dann) Ep. 143, 4; 144, 4; 173, 13; 175, 9; 213, 13; 214, 10; 371, 16f.

131. OLYMPIA. Bronzeplatte, in der Mitte der Palästra gefunden. Zeit ungewiß: frühestens Ende des 4. Jahrhunderts (Dittenberger)?

Inschr. v. Olymp. 174 = Loewy 126 = Hoffmann 388. ΤΩδε στὰς ὁ Πελασγὸς ἐπ' ᾿Αλφειῶι ποκα πύκτας τὸμ Πολυδεύκειο γχεροιν ἔφανε νόμον, ἄμος ἐκαρύχθη νικαφόρος ἀλλά, πάτερ Ζεῦ, και πάλιν ᾿Αρκαδίαι καλὸν ἄμειβε κλέος, τίμασον δὲ Φίλιππον, δς ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ νάσων τέσσαρας εὐθείαι παΐδας ἔκλινε μάχαι.

Pausan. VI 8, 5: Μετὰ δὲ τὸν Βαύκιδά εἰσιν ἀθλητῶν ᾿Αρκάδων εἰκόνες, Εὐθυμένης . . . . καὶ ᾿Αζὰν ἐκ Πελλάνας Φίλιππος κρατήσας πυγμῆι παῖδας . . . Φιλίππου δὲ τοῦ ᾿Αζᾶνος Μύρων τὴν εἰκόνα ἐποίησε. Über die Zeit des Ep. und über Myrons Persönlichkeit (man nimmt die Erneuerung eines alten Denkmals an oder denkt an einen anderen, späteren Myron) vgl. bes. Hiller v. Gärtringen: IG. V2 p. VIII 58ff.— 1 Anf. vgl. Damagetos: A.P. VII 231, 1.— 3 ἀλλά, πάτερ Ζεῦ: vgl. Ep. 322, 9.

IV. Grabinschriften (Nr. 132—158). A. Attische (Nr. 132—151). 1. Private (Nr. 132—150).

132. ATHEN.

IG. II 3, 1687 = Kaibel 78 = Hoffmann 71.

Φίλαγρος 'Αγγελήθεν. "Ηγιλλα Φιλάγρο.
'Ηλικίαμ μεν εμήν ταύτην δεῖ πάντας ἀκοῦσαιεἰκοστῶι καὶ πέμπτωι ἔτει λίπον ἡλίου αὐγάςτοὺς δὲ τρόπους καὶ σωφροσύνην, ἡν εἴχομεν ἡμεῖς,
ἡμέτερος πόσις οἰδεν ἄριστ' εἰπεῖν περὶ τούτων.

133. PEIRAIEUS. Schöner Grabaltar.
 IG. II 3, 1774 = Kaibel 50 = Hoffmann 72.
 Φιλοστράτη Φίλωνος. Φίλων Καλλίππο Αἰξωνεύς.

Ένθάδε την πάσης άρετ(ῆ)ς ἐπὶ τέρμα μολόσαν Φαναγόραν κατέχει Φερσεφόνης θάλαμος.

'Αλκιμάχη Καλλιμάχου 'Αναγυρασίο.

Grab dreier Frauen und eines Mannes: Cougny. — 1 τὴν . . . μολόσαν: traditionell, vgl. IG. II 3, 1994, 1 (= Hoffmann 129). — 2 Φερσεφόνης θάλαμος sehr häufig im 4. Jahrhundert und später (nach tragischem Vorbild: Eurip. Suppl. 1022): vgl. Ep. 134, 3f.; 141, 4; 183, 4; 210, 2; (222 I 4;) IG. II 3, 2718, 4; 3765, 3; IX 2, 429, 4 (= Hoffmann 80; 143; 196) und sonst noch sehr oft.

134. ATHEN. Marmorstele.

IG. II 3, 1995 = Kaibel 62 = Hoffmann 73.

Νικόβολος Μυννίχο Ειτεαΐος.

Σῆς ἀρετῆς ἔστηκεν ἐν Ἑλλάδι πλεῖστα τροπαῖα ἔν τε ἀνδρῶν ψυχαῖς, οἶος ἐὼν ἔλιπες, Νικόβολε, ἡελίο λαμπρὸμ φῶς· Περσεφόνης δέ δ[ῶμ]ᾳ ποθεινὸς ἐὼν σοῖ[σι φίλο]ις κατέβης.

1 Anf. = IG. II 3, 3790; 2225; 4319 (= Hoffmann 39; 116; 165).

— 3 Νικόβολε: der Name paßt wie oft nicht in den Vers. — 3f. Περσεφόνης . . δῶμα: vgl. Ep. 133, 2. — 4 ergänzt von Kumanudes. — ποθεινὸς ἐὼν: vgl. Ep. 87, 9.

135. ATHEN. Marmorstele.

IG. II 3, 2541 = Hoffmann 76. "Αρχιππος Σκαμβωνίδης.

Εἴ τις ἐν ἀνθρώποις ἀρετῆς ἕνεκ' ἐστεφανώθη, πλεῖστον ἐγὼ μετέχων τδδ' ἔτυχον στεφάν[ο] χρυσο. ' Αθηναίων δὲ ἐστεφάνωσε πόλις· εὐδαίμων δὲ ἔθανον παίδων παΐδας καταλείπω[ν].

1 Anf. vgl. Ep. 413; 137, 1; 149, 1; 199, 1; bes. aber IG. II 3, 2545b p. 354 (= Hoffmann 118) u. ö. — 4 $\pi\alpha$ 68ων π . κ.: sehr oft seit dieser Zeit, vgl. IG. II 3, 1868, 3; 3682, 4 (= Hoffmann 127; 142); Ep. 206, 4.

136. PEIRAIEUS. Marmorstele.

IG. II 3, 2643 = Kaibel 69 = Hoffmann 77.
Τηλέμαχος Σπουδοκράτος Φλυεύς.

*Ω τὸν ἀειμνήστου σ'ἀρετᾶς παρὰ πᾶσι πολίταις κλεινὸν ἔπαινον ἔχοντ' ἄνδρα ποθεινότατον παισὶ φίλει τε γυναικί. — τάφο δ'ἐπὶ δεξιά, μῆτερ, κεῖμαι σῆς φιλίας οὐκ ἀπολειπόμενος.

'Ιερόκλεια 'Οψιάδου ἐξ Οΐου.

Erstes Erscheinen der Gesprächsform auf dem Grabe: Telemachos und seine früher verstorbene Mutter reden. Vgl. W. Rasche: De anthologiae Graecae epigrammatis quae colloquii formam habent. Münster. 1910. S. 12 (s. auch Ep. 148; 208; 219; 397; Spott darauf von Paulus Silentiarius: A.P. VII 307). — 1 ἀειμνήστου σ'ἀρετᾶς von Nauck richtig abgetrennt und interpretiert. — 2 ποθεινότατον: vgl. Ep. 87, 9. — Hierokleia der später hinzugefügte Name der Gattin.

137. ATHEN.

IG. II 3, 2717 = Kaibel 24 = Hoffmann 79.
 [Et] τοιῶνδε ἀνδρῶν ε(ἔ)η πόλις, ὅποτ' ἄν αὐτ[ῆς]
 [ἔ]χθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τροπαῖον ἔδος.
 Auf der anderen Seite:

Zur Doppelinschrift vgl. Ep. 126. — 1f. vgl. zu Ep. 135, 1, bes. aber das bekannte Ep. auf Demosthenes: Preger 159. — 1 [El] Hermann. — εη der Stein. — αύ[τῆς] Kaibel. — 4 [ἐχθροῦ] Kaibel. — [᾿Αρι]σ[τ]ονρ[ιτ]ον Kumanudes. — θοῦρος "Α.: vgl. Pausan. X 21, 3 (Boeckh). — "Αρ[ης] Boeckh. — 5 ἔ]ξοχα ergänzt Boeckh. 138. ATHEN.

IG. II 3, 2892 = Kaibel 71 = Hoffmann 83.
Ένθάδε Πυθοκλῆς κεῖται πολλοῖσι ποθενός και Σάτυρος νέος ὢν ἔσχεν ἐπωνυμίαν.
[π]αῖς δὲ 'Ηρακλείδο, μητρὸς δὲ 'Αριαστίδος ἐστί, πατρὶς δ'ἐστὶ "Εφεσος, κλενοτάτη πόλεων.
5 θρεφθὲς δ'ἐν χθονὶ τῆιδ'ἔθανεν μέγα πῆμα φίλοισ[ι] τῆι τε κασιγνήτηι πένθεα πλεῖστα λιπών.

'Αριαστίς. Πυθοκλής.

Ungeschickt, vgl. bes. V. 2.—1 ποθεινός: vgl. Ep. 87, 9.— θρεφθές: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 102 § 39.

139. ATHEN. Marmortafel.

IG. II 3, 3004 = Kaibel 90 = Hoffmann 85.
'Οστέα μὲν καὶ σάρκας ἔ<ι>χει χθὼν παῖδα τὸν ἡδύν, ψυχὴ δὲ εὐσεβέων οἴχεται εἰς θάλαμον.
εἰ δ' ὄνομα ζητεῖς, Θεογείτων, Θυμόχου παῖς,
Θηβαῖος γενεάν, κἔμα(ι) κλειναῖς ἐν 'Αθήναις.

Die nach Kumanudes' Erstausgabe von Koehler nicht mehr gefundene Inschrift ist mir durch den Berliner Abklatsch bekannt geworden. — 1 Anf. formelhaft: vgl. Kaibel 225, 1; Ep. 179, 1; Pinytos: A.P. VII 16, 1. — 2 εὐσεβέων . . . . θάλαμον: vgl. Kaibel 151, 5; 296, 2; IG. XII 5, 310, 16 u. ö.

140. PEIRAIEUS. Nicht älter als die Mitte des 4. Jahrhunderts.

IG. II 3, 3577 = Kaibel 53 = Hoffmann 89. Γλυκέρα Θουκλείδου. *Ο σπάνις έστι γυνα(ι)κι έσθλην και σώφ[ρ]ονα φύναι την αύτην δοκίμως, τοῦ δ'ἔτυχεγ Γλυκέρα.

1 Anf. formelhaft: vgl. IG. II 3, 2753, 3 (= Hoffmann 81). — Yuyanau der Stein.

141. ATHEN am Dipylon. Aedicula mit Basis. Mitte des 4. Jahrhunderts.

IG. II 3, 3620 = Kaibel 35 = Hoffmann 90.

Auf dem Epistyl:

'Οθείς μόγθος ἔπαινον ἐπ' ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖσιν a. ζητείν, ηθοηται δὲ ἄφθονος εὐλογία. ής σύ τυγών έθανες, Διονύσιε, και τὸν ἀνάνκης χοινόν Φερσεφόνης πᾶσιν ἔγεις θάλαμον.

Auf der Basis:

b. 5 Σωμα μέν ένθάδε σόν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει, ψυγήν δὲ ἀθάνατον κοινός ἔγει ταμίας. σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρί κασιγνήταις τε λέλοιπας πένθος άειμνηστον σής φιλίας φθίμενος. δισσαί δ'αύ πατρίδες σ'ή μέν φύσει, ή δὲ νόμοισιν 10 ἔστερξαν πολλής είνεκα σωφροσύνης.

Zur Doppelinschrift vgl. Ep. 126. - 1 Zur Vorausstellung einer allgemeinen Betrachtung vgl. zu Ep. 153, 1f. - 'Obelc: vgl. Meisterhans-Schwyzer: Grammatik der attischen Inschriften 104 § 40, 4. — 3f. ἀνάνκης . . . θάλαμον: Verschmelzung zweier Ausdrucksweisen: Hoffmann. — 4 χοινόν . . . θάλαμον: vgl. IG. II 3, 2081, 4 (Hoffmann 131) u. a. - 5 Anf. wird mit der Zeit Stil: IG. II 3, 2191; 3635; 3839 (Hoffmann 132; 141; 145); Speusippos: A.P. XVI 31 (= Preger 12); Ignatius: A.P. XV 30, 1f. -9f. Ungewöhnlicher Gegensatz von φύσις und νόμοι.

142. ATHEN. Marmortafel. IG. II 3, 3880 = Kaibel 63 = Hoffmann 94. Koĩoc.

Ούτος, δε ένθάδε κεῖται, ἔγει μὲν τόνομα κριο, φωτός [δ] ε ψυχήν έσχε δικαιοτάτο. Zum Akzentwechsel in Kpios-xpiós vgl. Kühner-Blass: Grammatik der griech. Sprache I 1,330.

143. ATHEN. Marmortafel. 1. Hälfte des 4. Jahrhunderts IG. II 3, 3412 = Kaibel 88 = Hoffmann 99. Σύμμαγος Σίμωνος Χίος.

- Πλεῖστα μὲν εὐφρανθεὶς βιότωι, λύπαις δὲ ἐλαχίσταις χρησάμενος, γήρως τέρμα μολὼν πρὸς ἄκρον,
   Χῖος μὲν γενεὰν βλαστών, πατρὸς δὲ Σίμωνος,
   Σύμμαχος ἐν δαπέδοις Κεκροπίας ἐκλίθην.
- b. 5 'Η μὲν καλλικόμοις πτόρθοις βοτρυώδεος οἴνης
   Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχωι ἐστὶ πατρίς·
   αἱ δὲ θεοῖσι μάλιστα φίλαι θνητοῖσί τε 'Αθῆναι σῶμα σὸν ἐγ κόλποις κρύψαν ἀποφθίμενον.

Zum Doppelepigramm vgl. Ep. 127, doch in Ep. 143b schon Variation von a (~ IG. II 3, 3602 = Hoffmann 101; V 1, 1186 und bes. Ep. 168; 190). — Alle Zeilenanfänge der jetzt in eine Mauer verbauten Inschrift nach Kumanudes, der das Ep. noch ganz lesen konnte. — 1 Epigramme auf Glückliche nehmen zu: vgl. Ep. 144; IG. II 3, 3903; 3682, 4 (Hoffmann 105; 142). — 2 τέρμα: vgl. Kaibel 231, 8; A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 109 u. a. — 4 Zur späteren Nennung des Namens vgl. Ep. 130, 5. — 6 Χῖος hier trochäisch gemessen wie Simonides fr. 119, 4: Kaibel. — 7 Athens Preisung entspricht der Zeit des Isokrates. — 8 ἐγ κόλποις: vgl. Ep. 154, 1; IG. II 3, 3839; XII 5, 591, 2; Kaibel 214, 7.

144. Grabmal auf SALAMIS.

ΙG. II 3, 3897 = Hoffmann 111.
[Π]άντων ὧν θέμις ἐστὶ τυχεῖν εὐδαίμοσι θνητοῖς
[ζ]ῶσά τε ἐκοινώνουν καὶ φθιμένη μ[ετ]έχω·
ἡλικίας δὲ πόθον νεαρᾶς μνήμην τε λιποῦσα
σωφροσύνης ἔθ[α]νον, Λογχὶς ἐπωνυμίαν.

Zum Preise des Glückes vgl. Ep. 143, 1. — 3 πόθον: vgl. Ep. 87, 9. — 4 Späte Nennung des Namens: vgl. zu Ep. 130, 5.

145. ATHEN. Aedicula.

IG. II 3, 2263 = Kaibel 39 = Hoffmann 117.

Auf dem Epistyl:

Μακαρεύς Λακιάδης. 'Αρχέβιος.

Auf der Basis:

Εἴ σε τύχη προϋπεμψε καὶ ἡλικίας ἐπέβησεν, ἐλπίδι γ' ἡσθα μέγας τῶι τε δοκεῖμ, Μακαρεῦ, ἡνίοχος τέχνης τραγικῆς "Ελλησιν ἔσεσθαι· σωφ[ρ]οσύνει δ'άρετῆ[ι] τε οὐκ ἀκλεὴς ἔθανες.

1-3: vgl. die (kaum richtige) Beanstandung des Gedankenausdrucks bei Hoffmann.

146. ATHEN. Marmorsäule, über einem Relief, das einen bärtigen Reiter mit nachfolgendem Diener darstellt. 4 .- 3. Jahrhundert.

> IG. II 3, 2442 = Kaibel 75 = Hoffmann 133.Πολλά μεθ' ήλικίας όμοήλικος ήδέα παίσας έκ γαίας βλαστών γαῖα πάλιν γέγοναείμὶ δὲ 'Αριστοκλης Πειραιεύς, παῖς δὲ Μένωνος.

2 Vgl. Epicharmos fr. 245; Euripides: Suppl. 531; Supplem. Eurip. ed. Arnim p. 63, 93 u. a.; vgl. auch Kaibel a. a. O.

147. ATHEN. Marmortafel. Nach Ziebarth allenfalls aus Euboia stammend.

IG. II 3, 2876 = Kaibel 89 = Hoffmann 139.

Νικίας Νικίου 'Ερετριεύς. Σημα τόδ' ἐν κενεῆι κεῖται χθονί· [σ]ῶμα γὰρ ἔδρα 'Ωρειοῦ κρύπτει πυρκαϊή Φθιμένου. τον δ'έτι παπταίνοντ' έπὶ γούνασι παϊδα όμο[ί]ω[ς] "Αιδης οί σχοτίας άμφέβαλεν πτέρυγας. δ ή δ'όσιαν στέρξασα λέγους Κύπριν εὔξα[τ]ο άμμιν χωμα καὶ ἐν ξεστωι γρ[ά]μ[μ'] ἐτύπωσε π[έ]τρ[ω]ι. δηλοί δ'ούνομα πατρός έμόν θ' δδε τύμβος, όδιται. άλλ' ίτε τέρμ' άγαθης τ'έξανύοιτε τρί[β]ου.

Lesungen von Ziebarth, Ergänzungen wesentlich von v. Premerstein (private Mitteilungen). - Die Frau des Eretriers Nikias hat ihrem in Oreos (2f. έδρα 'Ωρειοῦ poetisch = 'Ωρεός) verstorbenen Gatten ein Kenotaph errichtet; sie erzählt (3f.), daß den kleinen Sohn in gleicher Weise wie den Vater (3f. Suolog - of verbindet v. Premerstein) der Tod überrascht habe. - 4 Hades' Erscheinungsform gleich der des Thanatos. — 6 πέτρωι: vgl. Ep. 179, 3; 187, 1; 205, 2; 219, 3 (220, 6); 262, 3; Anyte: A.P. VII 724, 3. Meleager 428, 19; Honestus 274, 4. - 8 Vollere Form für den alten Wunsch des Ep. 47, 4.

148. PEIRAIEUS. Marmortafel mit bekannter Darstellung der δεξίωσις.

IG. II 3, 3931 = Kaibel 79 = Hoffmann 147.Χαΐρε, τάφος Μελίτης χρηστή γυνή ένθάδε κεΐται. φιλούντα άντιφιλούσα τὸν ἄνδρα 'Ονήσιμον ἦσθα κρατίστη. τοιγαρούν ποθεί θανούσάν σε, ήσθα γάρ χρηστή γυνή. καί σύ γαῖρε, φίλτατ' ἀνδρῶν, ἀλλὰ τούς ἐμούς φίλει.

Gespräch (vgl. Ep. 136; 208) zwischen Gatten und Gattin. — V. 1—3 durch Wechsel des Versmaßes, metrische Verstöße, Wiederholungen entstellt; ein älteres Muster hat vorgelegen (Kaibel): vgl. auch Ep. 83, 2. — 2 φιλοῦντα ἀντιφιλοῦσα: vgl. Semonides fr. 7, 86; Theokrit. id. 17, 39f. — 3 ποθεῖ: vgl. Ep. 87, 9.

149. ATHEN. Marmortafel mit Giebelfeld.
 IG. II 3, 3959 = Kaibel 95 = Hoffmann 148.
 Μινακώ Λίβυος χρηστή.

Εί τις δλως γέγονεν χρηστή γυνή, ήδ' ἐγώ εἰμ[ι] πρός τε δικαιοσύ[ν]ην καὶ τοῖς ἄλλοισιν ἄπασινούσα δὲ τοιαύτη χάριν οὐ δικαίαν κεκόμισμαι οὕτε παρ' ὧν ὧιμην οὕτε ἀπὸ δαιμονίου.

5.... κρύ]πτω, οἴας χάριτάς μοι ἀπέδωκα(ν). [ἀνθ' ὧν ἤμελλον π]αρὰ τῶν παίδων κομίσεσθαι.

Von dem an wichtigen Stellen (5f.) verstümmelten Ep. ein Abklatsch nicht vorhanden (Kirchner). - Herwerden (vgl. zu V. 6f.) gibt diese Erklärung: defuncta mulier quae et a parentibus et a liberis suis iniuriis sese affectam esse significat, hos similia a suis ipsorum liberis experturos esse sperat. Schwerlich; es müßte sonst jemand dieses Grabgedicht gemacht haben, der gegen die Eltern der Verstorbenen wie gegen ihre Kinder gleich eingenommen gewesen wäre. Sondern so: die Eltern setzten das Denkmal ihrer Tochter und gedachten der schlechten Kinder der Toten; sie rühmen dagegen sich, daß sie selbst ihrer Tochter die Liebe erwiesen, die sie im Alter von jener hätten erhalten sollen (diese letzte Bemerkung traditionell: z. B. Kaibel 334, 17; Athen. Mitt. XIX, 1894, 369, 2, 5f.; Ep. 180, 3; 208, 3; 211, 9f. u. ö.). Die Tote eine Fremde. — 1 vgl. IG. II 3, 2545b p. 354 (= Hoffmann 118); über das xonorh vgl. A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 3. -5 Vor og diese Spuren: To; es scheint (vgl. oben) der Gedanke vorzuliegen, daß die Eltern die Tote beklagt hätten (: [ood äγο]ος? Die Längung der Silbe ος wäre notwendig), dann wäre 6 nicht mit Kaibel [σιγηι δέ κρύ]πτω, sondern etwa [οὐδένα (οὔτινα) δέ xp.] zu schreiben. — ἄπ(ε)ιμι? — 7 Anf. ergänzt von Kaibel.

150. ATHEN. Naiskos.
IG. II 4 Suppl. 2338b = Hoffmann 169.

α. Κλεαγόρα Φιλέου Μελ[ιτέως γυνή].

Εὶς φῶς παῖδ' ἀνάγουσα βίου φάος [αἴνον ἔχουσα], Κλεαγόρα, πλείστης σωφροσύνης [ἔλιπες]· ὥστε γονεῦσιν πέ[ν]θος ἀγήρατον [ἔμμεναι] ἐσθλῶν

b.

Φιλέας Φιλάγρου Μελιτεύς.

Ergänzungen von Koehler (s. auch zu V. 1). — Epigramme auf Wöchnerinnen (IG. IV 622; XII 5, 310; Ep. 184; Kaibel 238) besonders häufig von der epideiktischen Dichtung verwendet: Leonidas Tar. A.P. VII 163 (vgl. Antipater Sid. 164f.); Dioskorides 166f.; Antipater Thess. 168. Vgl. Weißhäupl: Die Grabgedichte der griech. Anthologie. 1889. S. 48—90. — 1 in der Lücke scheinen Reste wie Hrzu stehen. — b nach Lolling später hinzugefügt.

2. Öffentliche (Nr. 151).

151. ATHEN. Marmortafel, beim Olympieion gefunden. Auf die Toten von Chaironeia.

IG. II 3, 1680 = Kaibel 27 = Hoffmann 106.
[*Ω Χρόν]ε, παντοίων θνητο[ῖς πανεπίσκοπε δαῖμον],
[ἄγγελ]ος ἡμετέρων πᾶσ[ι γενοῦ παθέων]
[ὡς ἱερὰν σώιζειν πειρώμενοι Ἑλλάδα χώραν]
[Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήισκομεν ἐν δαπέδοις].

Die Ergänzung aus A.P. VII 245, wo als Autor Gaitulikos genannt wird, der das Ep. abgeschrieben hat. Stil rhetorisch. — 1f. Vgl. über die Anrede Ep. 118. — Χρόνε . . . πανεπίσκοπε: vgl. Ep. 222, I 13.

B. Außerattische (Nr. 152-158).

1. Private (Nr. 152-157).

152. ARKADIEN. Bald nach der Schlacht bei Mantinea (362).
IG. V 2, 173. Vgl. A. Wilhelm: Beiträge zur griech.
Inschriftenkunde 114, 97.

['Αθάνατο]ν Τεγέα[ι τε κ]αὶ 'Αρκάσιν ἐξέτ[ι] τ[η]λοῦ κῦδος ἀ]π' ἀρχαίων πέπταται ἀγεμόν[ων],

[οίδε δ'ἐπε]ιγόμενοι πατέρων κλέος ἴσον [ἀρέ]σθαι [γυίοις . .]γαίαν άμφιέσαντο κόνιν.

Dazu vergleicht v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 215f. Simonides fr. 102f. (= A.P. VII 512; 442) und für V. 4 Aischylos: A.P. VII 255, 4.—1—3 ergänzt von Wilhelm.— 4 [γυίοις λυ]γαίαν Wilhelm (v. Wilamowitz): vgl. außer A.P. VII 255, 4 noch Mnasalkas: A.P. VII 242, 2 (= Ep. 317); Leonidas Tar. 660, 4 (Hegesipp. 446, 2); [Aὑ]γαίαν Hiller v. Gärtringen: vgl. Kallim. h. IV 70. Ein Ethnikon sehr wohl möglich (vgl. A.P. VII 255, 4; 446, 2; 551, 4); da 660, 4 aber das ὁθνείαν γαῖαν betont wird, da ferner ins Jahr 365 heftige Kämpfe der Arkader um Kromnos (Xenoph. Hell. VII 4, 20ff.) fallen, ist vielleicht [γυίοις ἐγγ]αίαν zu schreiben.

153. THEBEN. 2. Halfte des 4. Jahrhunderts.

IG. VII 2532 = Kaibel 492, vgl. p. XIV = SGDI. 711

= Loewy 93 = Hoffmann 179.

Οὐκ ἔστ' οὐδὲν τέρμα βίου θνητῶν ἐπινοίαις, ἀλλὰ τύχη κρείσσων ἐλπίδος ἐξεφάνη, ἢ καὶ Τιμοκλέην 'Ασωπίχου ἡφάνισ' υἰόν πρόσθε, πρὶν ἐνδείξασθ' ἔργα πρέποντα φύσει· 5 δς Βασίλεια Διὸς καὶ ἐν 'Ηρακλέους τρισ(ὶ)ν ἄθλοις ἵπποις νικήσας δώματ' ἐπηγλάισεν.

Πολύκλειτος ἐπόεισε.

Die Schriftcharaktere führen nach Foucart auf die 2. Hälfte des 4. Jahrhunderts; da die Basileia nach Leuktra gestiftet worden sind (Diod. XV 53, 4), Theben aber 335 von Alexander zerstört ist, um 316 durch Kassander wieder aufgebaut zu werden, so setzen Foucart und Dittenberger die wohl von einem öffentlichen Gebäude stammende Inschrift nach 316. Der hier genannte Polykleitos würde dann ein dritter des Namens sein. Dagegen läßt Hoffmann das Ep. zwischen 371 und 335 fallen. — Die Ergänzungen von Kumanudes und Foucart, doch vgl. noch zu V.5. — 1f. Vorausstellung eines allgemeinen Satzes: vgl. Ep. 141, 1; IG. II 3, 3385 (1791). — 5 τρισεν der Stein, verb. von Leo.

154. THEBEN. Marmortafel. Ende des 4. oder Anfang des 3. Jahrhunderts.

IG. VII 2534 = Hoffmann 180. 'Αρίστων.

Η μάλα δή σε φίλως ύπεδέξατο γαΐα ύπο κόλπους δλβιον αίωνος μώνος άμειψάμεν[ον]. καί σοί γε ώραία χάρις ήλυ[θεν] αύτη, 'Αρίστων, λ[υγρ]οῦ ἐ[λευθ]ερίαν τοῦδ' ἐσιδ[όντι βίου].

1 H μάλα δή oder ή μάλα häufig, bes. auch in dieser Zeit, zu Anfang: vgl. Ep. 155; 171; 192. — ὑπεδ. γ. ὑ. κόλπους: vgl. zu Ep. 143, 8. — 2f. ergänzt von Haussoullier, 4 von Dittenberger.

155. ELATEA. Ende des 4. oder Anfang des 3. Jahrhunderts. IG. IX 1, 163 = Hoffmann 189. Έπὶ Δαμοτίμωι.

Η μάλα δή φθίμενόν σε κλυτά πατρίς άδ' 'Ελάτεια καλοΐσι, Δαμότιμε, κυδαίνει λόγοις. έσθλός γάρ και άμωμος άκμαῖς ένι σώφρονος ήβας θνήσκεις δαμασθείς θυμόν ώκείαι νόσωι. πολλάκι δ'άμφι τεὸν μάτης τάφον οίχτρον άυσεν Δεξώ, στενάζουσα δροανάν τέχνου γάριν.

Hexameter und jambischer Trimeter öfters vereint: vgl. z. B. IG XII 5, 679 und besonders Hegesippos: A.P. VI 266; XIII 12; vgl. Kießling-Heinzes Kommentar zu Horaz' Oden und Epoden S. 23. — 1 Anf. vgl. zu Ep. 154, 1.

156. PHARSALOS. Marmorbasis. 4. Jahrhundert. IG. IX 2, 252 = Hoffmann 185. Είσιδε τὸν Νε[μέα]ς καὶ 'Αμωμήτοιο Φ[υ--υ] παΐδα, τὸν εὐεργής, ὧ ξένε, τί ύμβος ἔγει]. δι τόδε ἀείμναστον μάτηρ μνα[μεῖον ἔθηκε]. πόλλ' άδινοῖς δάκρυσιν θρήνον δίδυραμένα].

Ergänzt von Fougères, doch 1 Νε[μέα]ς v. Wilamowitz, der zum Schlusse des V. den Namen des Knaben erwartet, wo Fougères φ[ίλιστον] schreibt. — 2 & ξένε an dieser Versstelle: vgl. IG. XII 5. 675, 2; XIV 1561, 2 (Ep. 296, 2); Antipater Sid. VII 2, 2 (vgl. auch Theognis 1138). — 4 άδινοῖς δάκρυσιν = Sophokles: Trach, 847f.

157. RHODOS.

IG. XII 1, 146 = Kaibel 198 = Hoffmann 198. [Ού τὸ θανεῖν ἀλγ]εινόν, ὅπερ καὶ (π)ᾶσ[ι πρό]κειται, [άλλὰ πρὶν ἡλικία]ς καὶ γονέων πρότερον.

Älteste Form einer verbreiteten Sentenz (Kaibel 373; 300); Kaibel; vgl. auch Athen. Mitt. XXIV, 1899, 91. — 1 $(\pi)\tilde{\alpha}\sigma[\iota:\beta\alpha\sigma\ldots$ auf dem Stein.

2. Öffentliche (Nr. 158).

158. THESPIAI. Zeit des Alexanderzuges.

A.P. VI 344 ohne Lemma, nach einem άδηλον. Überschrift: Ἐπὶ τῶι ἐν Θεσπιαϊς Βωμῶι.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποτὰ τούσδε σύν δπλοις τιμωρούς προγόνων βάρβαρον εἰς ᾿Ασίην, οἱ μετ᾽ ᾿Αλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες στῆσαν ὙΕριβρεμέτηι δαιδάλεον τρίποδα.

Viele Epp. der A.P. stammen von Steinen. — 1 εὐρύχοροι: vgl. Ep. 72, 2. — σὑν ὅπλοις C, συνόπλους A vor Rasur, Stadtmüller. — 3 ᾿Αλέξανδρον P, verb. von Huschke. — 4 ἐριβρε μέα P, verbessert von Hecker (vgl. Bruchmann: Epitheta deorum 84). — δαιδάλεον τρίποδα = Simonides: Ep. 100,2. — Vgl. über das Ep. auch E. Reisch: Griechische Weihgeschenke 7, 2.

V. Literarische Epigramme (Nr. 159-168).

1. Platon (Nr. 159-165).

Vgl. über seine Epigramme R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 181ff.; R.E. VI 1, 90. Demnach zwei Quellen der Überlieferung vorhanden: 1. Aristippos περl παλαιᾶς τρυφῆς (bei Diog. Laert. III 1, 29—32, benutzt von der A.P.), aus dem mittelbar die Zitate bei Athenaios, Gellius, Apuleius stammen. 2. Der Kranz des Meleagros mit einer Reihe sehr wahrscheinlich durchweg unechter Gedichte. Die Echtheitsfrage noch nicht völlig entschieden.

159. Diog. Laert. III 1, 29 (= A.P. VII 669: Πλάτωνος C, Plan): 'Αρίστιππος .... φησίν αὐτὸν 'Αστέρος μειρακίου τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκουμένου ἐρασθῆναι ..... δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, ἀ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτούς·

'Αστέρας εισαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὅμμασιν εἰς σὲ βλέπω. = Bergk fr. 14.

Aristippos' Angabe aus dem Ep. entwickelt. Ähnlich Platons Ep. 15 Bergk. — 1f. εἴθε γενοίμην: vgl. A.P. V 82 (Stadtmüller). — 2 δς πολλοῖς . . . . βλέπει v. Wilamowitz.

160. Diog. Laert. III 1, 30 (= A.P. VII 99: Πλάτωνος Plan., φιλοσόφου fügt hinzu L): εἰς δὲ τὸν Δίωνα ἄδε·

Δάκουα μέν Εκάβηι τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξί Μοιραι ἐπέκλωσαν δή τότε γεινομέναις. σοί δέ, Δίων, ρέξαντι καλών ἐπινίκιον ἔργων δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέγεαν. 5 χείσαι δ'εύρυγόρωι έν πατρίδι τίμιος άστοῖς.

δ έμον έκμήνας θυμόν έρωτι Δίων.

Τοῦτο καὶ ἐπιγεγράφθαι φησίν ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῶι τάφωι. = Bergk fr. 7 = Preger 235.

1f. Suid. s. v. γειναμέναις. — 1 Anf. vgl. Ep. 190, 10. Über diese Einleitung vgl. Reitzenstein: RE., VI 1, 90. — 2 ποτε Diog., Plan. — 5 εὐρυγόρωι: vgl. Ep. 72, 2. — 6 Apul. Apol. 10, p. 13, 4f. Helm.

161. Diog. Laert. III 1, 31 (= A.P. VII 100: Πλάτωνος A. Plan.): άλλά μην και 'Αλέξιδος, φασίν, έρασθείς και Φαίδρου... τοῦτον ἐποίησε τὸν τρόπον.

Νῦν ὅτε μηδὲν "Αλεξις ὅσον μόνον εἴφ', ὅτι καλός, δπται και πάντηι πᾶσι περιβλέπεται. θυμέ, τί μηνύεις χυσίν όστέον; είτ' ανιήσηι ύστερον; ούγ ούτω Φαϊδρον άπωλέσαμεν:

= Bergk fr. 8.

1-4 Apul. Apol. 10 p. 12, 19ff. Helm; item eiusdem Platonis in Alexin Phaedrumque pueros conjuncto carmine: vũy . . . . Verschiedene Interpretation; nach Jacobs; nunc, quum nulla est Alexidis existimatio . . . . hoc tantum dixi: Pulcher es; et iam omnes ad eum adiiciunt oculos . . . . Bergk erkannte den Nachsatz in ὅπται . . . ., interpretierte aber V.1: nunc, ubi nihil dixi nisi pulcer est Alexis; v. Wilamowitz (Philol. Unters. I 222) erklärt, unter Billigung dieser syntaktischen Verbindung, so: Schon jetzt laufen alle dem Alexis nach, wo ich doch nur gesagt habe, er ist noch nichts, aber er ist schön, eröffnet also die Hoffnung auf eine schöne Seele. Gleichwohl das Ep. bei dem Mangel sonstiger historischer Fingerzeige noch ziemlich dunkel; vgl. auch Immisch: Ber. d. kgl. Sächs. Ges. d. Wiss. 1904, 227f. — 1 εῖφ' = εῖπα Huet. — 2 πᾶσι περιβλέπεται C, Plan., Apul., πᾶς τις ἐπιστρέφεται Diog. — 3 θυμέ . . . . δστέον: vgl. Dioskorides: A.P. V 55, 5. — ανιήσηι: Stephanus, ανιήσει Apul., ανιήσεις P, Plan., Diog.

162. Diog. Laert. III 1, 32 (= A.P. V 77: Πλάτωνος A): άλλά καὶ εἰς 'ΑγάθωναΤὴν ψυχὴν 'Αγάθωνα φιλῶν ἐπὶ χείλεσιν ἔσχονἤλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

= Bergk fr. 1.

1f. Gellius: Noct. att. XIX 11, 2: neque adeo pauci sunt veteres scriptores, qui [i]dem eos <duos versiculos> Platonis esse philosophi adfirmant, quibus ille adulescens luserit . . . . Tỳv . . . . (= Macrob. Sat. II 2, 15) — 1 slxov Diog.

163. Diog. Laert. III 1, 32 (= A.P. V 78: τοῦ αὐτοῦ A):

καὶ ἄλλο.

Τῶι μήλωι βάλλω σε· σύ δ'εὶ μὲν ἐκοῦσα φιλεῖς με, δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος· εἰ δ'ἄρ', δ μὴ γίγνοιτο, νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

= Bergk fr. 2.

3 νοεῖς Diog., Plan., μισεῖς C, ἔχθεις Hecker. — 4 (vgl. auch Ep. 164) bekannter Hinweis der Liebenden: zuerst Theognis 1303f.; 1305f., dann oft in der hellenistischen Dichtung: z. B. Asklepiades: A.P. V 84; besonders fein Kallimachos: A.P. V 22, 5f. (= Ep. 290, 5f.).

164. Diog. Laert. III 1, 32 (= A.P. V 79: τοῦ αὐτοῦ A),

unmittelbar nach Ep. 163.

= Bergk fr. 3.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον, Ξανθίππη· κάγὼ καὶ σύ μαραινόμεθα.

165. A.P. IX 506: Πλάτωνος A, Plan. Έννέα τὰς Μούσας φασίν τινες ὡς ὁλιγώρως. ἡνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

= Bergk fr. 20.

Nachgeahmt von Dioskorides: A.P. VII 407; Antipater Sid. IX 66; vgl. auch Kallimachos V 145 (= Ep. 294). Vgl. ferner v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 41.

2. Mit bewußter Fiktion dem Simonides zugeschriebene Epp. (Nr. 166-167).

κήν γθονί πεπτηώς κεφαλής έφύπερθε φέροιτο άγλαὸν ώραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων. καί μιν άει τέγγοι νοτερή δρόσος, ής ό γεραιός 10 λαρότερον μαλακών έπνεεν έκ στομάτων. = Bergk fr. 183.

Interpretiert von v. Wialmowitz: Sappho und Simonides 223ff. und wegen der Nachahmung durch Simias VII 21f. in das 4. Jahrhundert verlegt. - Das Gedicht auch von Antipater Sid. VII 23 nachgeahmt; dasselbe oder ähnliche Motiv: &8. VII 714; Philodemos 222 (= Ep. 340); Ep. 359e 1ff.: 362; IG. XIV 1362, 6ff.; 2508; das daraus entwickelte entgegengesetzte: Alkaios, A.P. VII 536; Zenodotos-Rhianos 315; Hegesippos 320. — 1f. Suid. s. v. ἡμερίς. — 1 Interpunktion von v. Wilamowitz. — 2 φύεις Suid., φύσεις P, Plan. - 4 τῶιδε v. Wilamowitz, τοῦδε P. Plan., Ausgg. - 5f. φιλοχώμοις | παννυχίσιν Hecker, φιλόκωμος | παννύχιος Plan., φίλα κώμωι | παννύχιος P. - 8 ώραίων Stephanus, ώραΐον P, Plan. Die Verteilung von Adjektiv und dazu gehörigem Substantiv auf die Schlüsse der Pentameterhälften bes. häufig in der hellenistischen Dichtung: vgl. V. 10; Ep. 177; 233, 2; Kallimachos: h. V 8; 12; 22; 26 u. ö.; sehr oft in der A.P. — 9f. Suid. s. v. λαρόν. — ής . . . 10 στομάτων Suid. s. v. γεραιός. — 9 τέγγει P. — 10 ἐκ στομάτων: ähnlicher Versausgang bei Kallimachos: h. V 12; Simias: A.P. VII 203, 2 u. ö.

167. A.P. VII 25: τοῦ αὐτοῦ A, Plan. Ούτος 'Ανακρείοντα, τὸν ἄφθιτον είνεκα Μουσέων ύμνοπόλον, πάτρης τύμβος έδεκτο Τέω, δς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' 'Ερώτων τὸν γλυχύν ἐς παίδων ἔμερον ἡρμόσατο. 5 μοῦνος δ'είν 'Αγέροντι βαρύνεται, ούγ ὅτι λείπων ήέλιον λήθης ένθάδ' έχυρσε δόμων. άλλ' ότι τὸν γαρίεντα μετ' ἡιθέοισι Μεγιστέα και τον Σμερδίεω Θρηικα λέλοιπε πόθον. μολπής δ' οὐ λήθει μελιτερπέος, άλλ' ἐπ' ἐκείνων βάρβιτον οὐδὲ θανών εὔνασεν είν 'Αίδηι. = Bergk fr. 184.

Vgl. zu Ep. 166. Nachahmung durch Antipater Sid. A.P. VII 27; 29f.; vgl. zu V. 5. — 1 Μουσέων A vor Rasur, Jacobs, Μουσῶν C. — 5 vgl. Antipater Sid. VII 30, 5f.; 65, 5f.; 353, 5; Leonidas Tar. 455, 4-6 (= Ep. 304). - 7 vgl. Leonidas Tar. Plan. 306, 7 (= Ep. 309). - 9 . . μελιτερπέος Suid. s. v. μολπή. — λῆγε(ν) Suid., λήγει Porson. — ἔτ' ἐκεῖνον Ρ, ἔτ' ἐκεῖνο Plan., yerb, yon Kaibei.

3. Erinna von Telos (Nr. 168).

Vgl. v. Wilamowitz: Die Textgeschichte der griechischen Lyriker. Abh. d. Kgl. Ges. d. Wiss. zu Göttingen IV 3, 1900, S. 53, 4.

168 a. A.P. VII 712: 'Ηρίννης C.

Νύμφας Βαυκίδος είμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων στάλαν τῶι κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις 'Αίδαι' ,,,Βάσκανος ἔσσ', 'Αίδα." τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' ὁρῶντι ἀμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,

5 ὡς τὰν παῖδ', ὑμέναιος ἐφ'αῖς ἀείδετο πεύκαις, ταῖσδ' ἔπι καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαῖᾶι· καὶ σύ μέν, ὡ 'Υμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδάν ἐς θρήνων γοερὸν σθέγιια μεθαρμόσαο.

= Bergk fr. 6.

Vgl. über das Ep. v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 228f. — 1 πολύκλαυτον Reiske. — 3 Anf. zitiert von Leonidas Tar. A.P. VII 13, 4; zur direkten Rede vgl. Ep. 125, 4. - Der Tod oder Hades öfters der βάσκανος δαίμων genannt : άδ. A.P. VII 328, 3; IG. XIV 1362, 3; Kaibel 345, 1; Athen. Mitt. XXX, 1905, 330 (vgl. auch CIL. III Suppl. I. 8899, 2); auch in Trostbeschlüssen: IG. XII 7, 395, 34. — 3f. τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ' δρῶντι Jacobs, τὰ δέ τοι καλὰ ταμεθορῶντι P, τὰ δ. τ. κάλ' ἀγάλμαθ' δρ. Dilthey, andere anders. — 4 δμματατά Β. ά. τύχαι P, verb. von Salmasius. - 5f. Das Motiv: Hochzeitsfackeln - Grabesfackeln später auch bei Meleager: A.P. VII 182, 7f.; Anton. Thall. 188, 4ff.; Antipater Thess. 185, 5f.; 367, 5f., vgl. BCH. XXVI, 1901, 329, 13; Ep. 366, 7; Carm. lat. epigr. ed. Buecheler I 383, 1f. — 5 δς P, verb. von Salmasius. — ἀείδετο Schneidewin, ήδετο P, (ἐφ' αἴσιν) ἀνήγετο Dilthey, andere anders. - 6 ταῖσδ' ἐπὶ (ἔπι Dilthey) . . . πυρκαται Jacobs, ταν δ'ἐπί . . . . πυρκατας (πυρκατάς Α) Ρ, τᾶσδ' ἐπὶ . . . πυρκαιᾶς v. Wilamowitz. — 7 μολπαῖαν C. verb. von Bergk. — 8 γοερόν φθ. μεθ. = Meleager 182, 6. γοερών P, verb. von Reiske. — μεθηρμόσαο P, verb. von Bergk (vgl. Meleager a. a. O.).

168 b. A.P. VII 710: 'Ηρίννης [Μιτυληναίας] C. Στάλαι και σειρῆνες ἐμαι και πένθιμε κρωσσέ, ὅστις ἔχεις 'Αίδα τὰν ὀλίγαν σποδιάν, τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἡρίον εἴπατε χαίρειν, αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ' αἴθ' ἑτεροπτόλιες.

5 χὥτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό, χὥτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὥτι γένος
Τηλία, ὡς εἰδῶντι, καὶ ὅττι μοι ἀ συνεταιρίς
"Ηρινν' ἐν τύμβωι γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

= Bergk fr. 5.

Beide Gedichte gehören zusammen: vgl. v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 228f.; vgl. Ep. 126. — 2 άτδα P. — δλίγαν σποδιάν = IG. XIV 1722, 8 (Stadtmüller). — 3 έμοῖς P, verb. von Salmasius. — 4 αι τάστοι τελέθων ταὶ θετέρωι πόλιος P, verb. von Reiske. — 6 Βρυκίδα P, verb. von Heringa. — 7 τηνι δώσει δων τι P, Τηνία (Τηλία Welcker) ώς ειδώντι Pauw, Heringa. — συνεταρίς P.

IV. Steinepigramme des 3. Jahrhunderts v. Chr. resp. Anfang des 2. (Nr. 169—193).

I. Weihinschriften (Nr. 169-172).

169. ITONE. Keltische Waffenbeute des Pyrrhos, der Athena geweiht.

Pausan. I 13, 2f.: Δηλοῖ δὲ μάλιστα τὸ μέγεθος τῆς μάχης καὶ τὴν Πύρρου νίκην, ὡς παρὰ πολὺ γένοιτο, <τὰ> ἀνατεθέντα ὅπλα τῶν Κελτῶν ἐς [τε] τὸ τῆς 'Αθηνᾶς ἰερὸν τῆς 'Ιτωνίας Φερῶν μεταξὺ καὶ Λαρίσης καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτοῖς.

Τούς θυρεούς ὁ Μολοσσός Ἰτωνίδι δῶρον ᾿Αθάναι Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατᾶν, πάντα τὸν ᾿Αντιγόνου καθελών στρατόν. οὐ μέγα θαῦμα· αἰχματαὶ καὶ νῦν καὶ πάρος Αἰακίδαι.

= Preger 96 (vgl. auch 97). Dasselbe Plut. Pyrrh. 26 = Diod. XXII 11 = A.P. VI 130 (τοῦ αὐτοῦ < Λεωνίδου> Plan.). — 1 Μολοττὸς Diod. — 'Αθηνᾶι Diod. — 2 Γαλατῶν Diod. — 3 ἄ μέγα θαῦμα Diod.; οὐ μέγα θαῦμα formelhaft: Meleager: Ep. 332,3; Philodemos: A.P. V114,1; Maikios 113.3; vgl. IG. XII 3, 869, 11 (Preger). — οὐ μ. θ. | 4: derselbe Gedanke und die gleiche Form in dem Ep.: Wien. Stud. XXXIV, 1912, 342, 7f. (Wilhelm). — 4 αἰχματαὶ Diod., αἰχμηταὶ die sonstige Überlieferung.

170. CHALKIS.

IG. XII 9, 926.

["Ομμασι μ') λοξ]οῖσιν ἀνὰ κλυτὰ δέρκεο δῶρα [Γοργίου ἡγα]θέωι, ξεῖνε, τάδ' ἐν τεμένει, [ὡς πρέπ]ον εὐσεβίαι παρέχει γέρας, ἄξια τεύχων [δαίμ]οσιν οὐρανίδαις κοῦρος ὁ Νικαρέτου.

Γοργίας Νικαρέτου Σαράπιδι "Ισιδι 'Ανούβιδι "Απιδι εύγήν.

1 ergänzt von v. Wilamowitz. — 2 ergänzt von Crönert (Rh. Mus. LXV, 1910, 465). — 3 ergänzt von v. Wilamowitz. — 4 ergänzt von Papabasilios.

171. KEDREAI (Karien).

BCH. X, 1886, 424 (Diehl, Cousin); vgl. Crönert: Rh. Mus. LXV, 1910, 465.

ΤΗ μάλα καὶ ταύταν ὁ Κλειππίδα εἴσατο Νίκων εἰκόνα τεῖδε κλυτόμ μνᾶμα καὶ ὁψιγόνοις, δαρὸν ὅπως θυόεντι θεοῦ γέρας ἄγ' ἐνὶ ναῶι ἡμένα ἀγγέλλοι δῶρα θυαπολίας.

Zur Komposition vergleicht Grönert Ep. 170. — 1 Anf. vgl. zu Ep. 154, 1.

172. THERA. Temenos des Artemidoros von Perge mit zahlreichen Weihgedichten auf verschiedene Gottheiten. Zeit des Ptolemaios Philadelphos und Euergetes. Vgl. auch Hiller v. Gärtringen: Die Insel Thera. 1889. III 89ff.

IG. XII 3 Suppl. 1333-48; vgl. 421a-e.

1333 = 422. Altar der Dioskuren.

Βωμόν έτευξε Διοσκούροις σωτήρσι θεοίσι Περγαίος 'Αρτεμίδωρος έπευχομένοισι βοηθούς.

2 ἐπευχ. βοηθούς: Usener, Rh. Mus. LV, 1900, 291: sie sind es, welche Helfer herbeiflehen (?).

Vgl. 1341 (zum Inhalte s. auch Kaibel 438, 1). - Nach V. 2 Rasur.

1335 = 421a-e. Auf den Stufen, bei dem Stein der Hekate und der Priaposherme, die beide zerstört sind.

'Αρτεμίδωρος 'Απολλωνίου Περγαΐος.

Είσατο τήνδ' Έκάτην πολυώνυμον 'Αρτεμίδωρος Φωσφόρον, ήν τιμώσιν όσοι χώραν κατέχουσιν.

Μνημόσυνον Θήρας πόλεως παριοῦσιν ἔτευξεν βάτθρα τάδ', ἔστ[η]σέν τε μέλαν λίθον 'Αρτεμίδωρος.

5 "Ηκω Πρίαπος τῆιδι Θηραίων πόλει δ Λαμψακηνός, πλοῦτον ἄφθιτομ φέρων. .....ς πάρειμι και παραστάτης πᾶσιν πολίταις τοῖς τ'ἐνοικοῦσιν ξένοις.

'Αρτεμίδωρος 'Απολλωνίου Περγαΐος.

7 Anf. ein Epitheton des Priapos zu ergänzen: [εὐεργέτη]ς? Hiller v. Gärtringen. — παραστάτης: vgl. Hoefer in Roschers Lex. III 1569.

1336. 'Ομονοίας.
'Αρτεμίδωρος 'Απολλωνίου
Περγαΐος κατ' ἐνύπνιον.

'Αθάνατον βωμόν πόλει εἴσατο τῆιδ' 'Ομονοίας πατρίδος ὢν Πέργης κατ' ἐνύπνιον 'Αρτεμίδωρος. 1338 nach einer Widmung an die samothrakischen Götter (1337):

Περγαΐος 'Αρτεμίδωρος ἔφηνε Τύχην ἐπίσημο[ν], τοῖς ἐπιγινομένοις ὄνομ' ἀθάνατον καταλείπων.

1340. [Ἡρῶισ]σαι καρπὸν νέον [ε]ἰς ἐνιαυτὸν ἄγουσιν, δεῦτε [κ]αὶ ἐν Θήρας χθονὶ μεί[ζ]ο[να] πάντα τελοῦσαι.

1 [Ἡρῶισ[σαι: vgl. Nikainetos: A.P. VI 225; Apollon. Rhod. IV 1307ff.: v. Wilamowitz bei Hiller v. Gärtringen.

1341. Πᾶν ἀνέμωι usw.: vgl.1334, darauf ohne Zusammenhang damit auf Rasur:

3 ή δ' 'Ομόνοια θεὰ βωμοῦ χάριν ἀνταπέδωκε τὸν στέφανον παρὰ τῆς πόλεως μέγαν 'Αρτεμιδώρωι. Hiller v. Gärtringen schließt daher 1341, 3f. an 1336: 'Αθ. β. 1345 (zum Bilde eines Adlers).

Διὶ 'Ολυμπίωι.

'Αετὸν ὑψιπετῆ Διὸς ἄγγελον 'Αρτεμίδωρος ἀέναομ πόλει εἶσε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.

"Αφθιτοι, άθανατοι καὶ άγήραοι άέναοι τε βωμοί, όσοις ἱερεὺς τέμενος κτίσεν 'Αρτεμίδωρος.

3 άγήραοι aus άγείραιοι verbessert.

1346 (zum Bilde eines Löwen).

'Απόλλωνι Στεφανηφόρωι.

[Τ]εΰξ[ε] λέοντα θεοῖς χεχαρισμένον 'Αρτεμίδωρος έν σεμνῶι τεμένει μνημόσυνον πόλεως.

1348 (um Artemidors Bild).

Μνημόσυνον Θήραι, καὶ ἔως πόλου ἄστρ' ἐπιτέλλει
γῆς ἔδαφός τε μένει, ὄνομ' οὐ λίπεν 'Αρτεμίδωρον.

1350. 'Αρτέμιδι Περγαίαι Σωτείρα[ι] 'Αρτεμίδωρος 'Απολλωνίου Περ[γαΐος].

> "Αρτεμις ἐννέ' ἐτῶν δεκάδας βίον 'Αρτ[εμ]ιδώρωι ἔκχρησεν, τρεῖς δ'ὥραι ἔτ[ι] προσέθηκε Πρ[ονο]ίη.

II. Ehreninschriften (Nr. 173-176)1.

173. DELPHI. Marmortafel, aus 23 Stücken bestehend, dem Phoker Xanthippos (ca. 285 v. Chr.) geweiht.

B. phil. Woch. 1912, 507 (Pomtow).

*Ωδε χρὴ Φοῖβον παρὰ Πύθιον αἰἐν ἀλαθ[ῶς] αὐχεῖν, ὡς ὅδ' ἀνὴρ Ἑλλάδος ὥνα(τ' ἀρ)[ᾶν],

δίς μέν γάρ σφετέρας ἀπὸ δ[έσμ]ια δ[ειν](ὰ τυράννων) λύσαι φατι, καμών ἄλκι[μα ἔργα, πάτρ](ας),

5 άνίκα δῖα Ἐλάτεια κατείχε[το], τὸμ[μὲν ἐν](ἀρχ)[αῖς], τὸν δὲ μέσαι τελέ[σ]ας μόχ[θο]ν ἐν ά[λικίαι].

ούτος καὶ βασιλ[ή]α Μακη[δονίας] φρεσ[ὶ πεί]σας τὰν ἄδολον κ(ε)ίναν ὥρμ[ισεν εἰς] φιλίαν,

[Λ]υσ[έμα]χομ, χρυσὸν δὲ τὸν ἄ[στ]εα καὶ τὰ πα(λαιά)

0 ἄγαγε[ν 'Ορ]νυτιδᾶν ἡυσά[μ]ε[ν]ον δάπεδα.
τοὕνεκα καὶ Φωκεῖς δεκάκις, ξένε, ταγὸν ἕ[λ]οντ[ο]
τόν γε μετ' εὐλο[γίας] πάντες ἐπευ[γόμεν](οι).

¹ Vgl. oben zu Nr. 123ff.

άλλ[ά νό τις Ξ]ά[νθ]ι[ππ]ον ίδὼ[ν] 'Αμφ[αρέ]του υίόν φάσθω· ,,ίδ[ὲ ὡς] μεγάλαι τοῖς ἀγαθοῖς [χ]άριτες."

10 cm Zwischenraum.

Φωχεῖς ἀνέθηκαν τῶι ᾿Απόλλωνι Ξάνθιππον ᾿Αμφαρέτου Φωκέα ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτούς.

Xanthippos von Elateia, Retter seiner Vaterstadt vor Kassandros um 301, erhält zum Danke dafür von Phokis eine delphische Statue; X. danach 10 mal ταγός. Mit 30—35 Jahren vertreibt er wieder die Tyrannen, indem er mit Lysimachos ein Bündnis schließt und Subsidien vom König erhält (285?): Pomtow. — Die jetzt durch die Zusammenfügung des zerstückelten Steins unlesbar gewordenen, aber vor diesem Akt abgeschriebenen Buchstaben setzt Pomtow in runde Klammern. Die Ergänzungen in V. 2—10, 12f. stammen fast alle von Hiller v. Gärtringen, der Rest von Pomtow. — 2 ὄνα(τ' ἀρ)[ᾶν]: vgl. IG. XII 5, 64 ἀραί μὰν τον[έ]ω[ν τοί]ω[ν] παῖδ[ας] προβιῶναι: Hiller v. Gärtringen. — 10 'Ορ]νυτίδᾶν von Hiller v. Gärtringen gewonnen aus Pausan. IX 17, 6: Φῶχον...τὸν 'Ορνυτίωνος. — 13 Zur späteren Nennung des Namens vgl. Ep. 130, 5. — 14 Zur direkten Rede vgl. Ep. 125, 4; 178, 10ff.; 202, 11.

174. EPIDAUROS. Basis aus 2 Stücken. Gedicht auf Philippos V. 2. Hälfte des 3. Jahrhunderts.

IG. IV 1372.

"Οσσον ἐπ' ἀέλιός τε μέγ[— — — ου]είβει αἰνετὸν 'Ελλάνων ἀγ[ου — ου —].
εἰ καὶ χάλκεός εἰμι [ο — ου — ου] νάσωι 'Απίδι τὰν ὁλοὰν ἀρ[ου — ου—]
5 πολλὰ μὲν Αἰτωλοῖσι κ[ο — — — ου ρ]έξας μυρία δ'εὐπώλωι λυγρὰ [Λακωνίδι γᾶι].
τοὶ καὶ νῦμ μ' 'Επίδαυρο[ς ἀνέστασ'· ἀλ]λὰ φύλασσε,

Ζεῦ, τὸν ἀπὸ Σπάρτας ε[ὑρὑ λαβόντα] κλέος.

Mit Recht denkt Fränkel an eine Statue Philipps V., der im Bunde mit den Achäern mehrfach die Aitoler und Spartaner bekriegte (Niese: Gesch. d. griech. und makedon. Staaten II 431ff; 448ff.; 476ff.) und eine beherrschende Stellung in Griechenland einnahm (gegen Philipp dann Alkaios: Ep. 324ff.).

— 1 μέγ[— — — ο λ]είβει Fränkel, μέγας μάνα δέ τ'άμείβει Geffcken: vgl. z. B. das Midasepigramm im Cert. Homer. et Heslod. 250Rzach: ἔςτ'ἀν ὕδωρτε νάηι καὶδένδρεα μακρὰτεθήληι|....

ἢέλιος δ' ἀνιὼν φαίνηι λαμπρά τε σελήνη | αὐτοῦ τῆιδε μένουσα . . . | σημανέω παριοῦσι (= Preger 233); vgl. auch Ep. 172, 1348; 256, 8). — 2 ἀγ[εμόν'(?) — υυ —] Fränkel, ἀγγελέω πρύτανιν Geffcken; zu ἀγγελέω vgl. in der vorigen Anm. σημανέω (var. lect.: ἀγγελέω). — 3 [καὶ ἄπνοος, ἀλλ' ἐπὶ] Geffcken; nach εἰμι nur noch eine senkrechte Hasta: | zu erkennen. — 4 ἀρκ[έσω ἀβροσύναν] Fränkel, ἀρκέσω οἴος ἔριν Geffcken. — 5 κ[ακῶν (?) υυ — υυ ρ]έξας Fränkel, κ[ακορρέκταις κακὰ ρ]έξας Geffcken; denn ein Epitheton ist nötig: vgl. Ep. 192, 2f. — 6—8 ergänzt von Fränkel. — 7 ἀλ]λὰ: das zweite λ auf dem Steine durch zufälligen Querstrich zu λ geworden.

175. LOKRISCHES ATALANTE. Quadratbasis. Bald nach 229 v. Chr. (Kaibel).

IG. IX 1, 270 = Kaibel 855.
Πατρός ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υΐα σὺν ἵππωι δέρκεο, Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων.
δὶς γὰρ ἐνὶ πτολέμοις ἀγήσατο τὰν ἀσάλευτον νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππήων. Όπόεντα δὲ πολλάκι τάνδε καὶ χερὶ καὶ βουλᾶι θῆκε ὀνομαστοτέραν- ἐν δὲ ἀρχαῖς ἀχάλινος ὑπ' ἀργύρου ἔπλετο πάσαις, ἀστῶν εὐνομίας θέσμια παρθεμένων.

τῶι καὶ ἀείμναστον Νικασιχόρωι κλέος ἔσται, 10 πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἀγνοτάτα.

Vgl. den Kommentar Dittenbergers zu IG. a. a. O. (auch über Opus' und Boiotiens Bündnis). Es handelt sich hier um die Befreiung von makedonischer Herrschaft. — 9 Späte Erwähnung des Namens: vgl. Ep. 130, 5.

176. KNIDISCHE Nekropolis. Heroon (angeblich des Antigonos Gonatas).

Kaibel 781 = Ancient greek inscriptions in the Brit. Museum IV 1, DCCXCVII.

Βαιδν όδοιπορίης ἕ[τ]ι λείπεται· άλλά πρός αἴπος την όλίγην ἀνύσεις ἀτραπιτόν διέπων χειρὸς ἀφ' ήμετέρης λαιῆς, ξένε· κάμὲ προσείπας χαίρειν εἰσ(σ)τείχεις πρὸς φιλίου τέμενος δ ήρωος 'Αντιγόνου· Μοῦσαι δέ σοι εἴ τι νέμουσιν ἐσθλόν, ἀπ(ά)ρχεσθαι δαίμοσιν ἐγ μελέτης· καὶ γὰρ ἀοιδοῖσιν θυμέλη καὶ σηκὸς ὑπ' ἄγκει τῶι 'Επιγόνου κούρωι ξυνὸς ὁμευνέτιδος,

και δρόμος ἡτθέοισιν ίδρύεται ἡδὲ παλαίστρη

10 λουτρά τε και ταρσῶι Πὰν ὁ μελιζόμενος.

ἀλλ' ἀσινὴς ἔρχευ και ἀπ' ᾿Αρκαδίης τεμενουρόν

'Ερμῆν οὐ μέμψει τρηγέος ἐγ Φενεοῦ.

Eingehender Kommentar bei Usener, der das Ep. auf Antigonos Gonatas bezieht: Rh. Mus. XXIX, 1874, 25ff. (= Kl. Schriften III 382ff.); über die Zeit des Gedichtes (nach 260) vgl. O. Benndorf: Untersuchungen auf Samothrake II 84, 1; v. Wilamowitz: Antigonos von Karvstos 229; dagegen zweifelnd Niese: Geschichte der griech, und makedon, Staaten II 76, 4: 131, 3; vollends leugnet Beloch: Griech. Geschichte III 2, 432, 1 = Klio I. 1901, 291, 2 jede Beziehung auf Gonates (s. auch v. Wilamowitz: Textgeschichte der griechischen Bukoliker 200f. und W. Tarn: J. Hell. stud. XXX, 1910, 214f.). Dagegen nun das bukolische Wesen des Gedichtes von R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 226f. betont. Diesen Charakter verrät allerdings nicht nur Pans und des pheneatischen Hermes Nennung, sondern besonders auch die Ähnlichkeit mit den Gedichten der Anyte (A.P. IX 313; Plan. 228), der Nossis (IX 332), des Mnasalkas (IX 333) und Theokrit (ep. IV); vgl. auch Kaibel 782. Da eine Art Ehrengedicht auf einen König nicht wohl so bukolisch wie dieses Ep. sein könnte, so wird das Ep. nur diesen letzteren Charakter tragen und hier nur ein verstorbener Stifter, Antigonos, der Sohn eines Epigonos, gemeint sein (s. Tarn a. a. O.). -6 ἀπάργεσθαι aus ἀπέργεσθαι korrigiert.

III. Agonistische Epigramme (Nr. 177-178).

177. PERGAMON. Drei Marmorstücke eines großen Bathrons. Auf einen olympischen Sieg des Attalos, des Vaters Attalos' I. und jüngeren Bruders des Philetairos; vor 263 v.Chr. (Fränkel; s. auch noch C. Päpcke: De Pergamenorum litteratura. Rostock. 1906. p. 9).

Inschr. v. Pergamon I 10, p. 8ff. = Hoffmann 334.

[Πολ]λά μὲν ἐγ Λ[ιβ]ὑης ἤλθ' ἄρματα, πολλὰ δ'ἀπ' "Αργευ[ς

[πο]λλὰ δὲ π[ι]εἰρης ἤλθ' ἀπὸ Θεσσαλίης,

[ο]ἴσιν ἐν[η]ρι[θμ]εῖτο καὶ 'Αττάλου. ἀθρόα δ' ὕσπληξ

πάντα διὰ στρεπτοῦ τείνατ' ἔχουσα κάλω.

δ [ἤ] μέγ' [ἐ]παχήσασα θοὰς ἐξήλασε πώλους,

αὶ δὲ διὰ σταδίου πυκνὸν ὅρεγμ' ἔφερον,

ἄλλαι ἐπ' ἄλλα θέουσαι. δ δ' "Αττάλου ἴσος ἀέλληι
δίφρος ἀεὶ προτέραν πο[σσὶν ἔ]φα[ινε] κόνιν.

γοί μέν έτ' άμπνείοντες έδήριον, αύτὰρ δ τοῖσι[ν] έγράφεθ', 'Ελλάνων ταῖς τόκα μυριάσιν. σήμα δ' είς Φιλέταιρον ἀρίδιμος ήλθε και ρίκους Περγάμου 'Αλείωι τ[ει]σαμένα στεφάνωι.

Ergänzungen von Frankel, doch s. V. 12. - Stark hellenistischer Stil; viermal im Pentameter Adjektiv und Substantiv auf die Enden der Vershälften verteilt (vgl. Ep. 166, 8); doch tadelt Frankel den Gedanken in V. 7 Anf. - 1ff. Aufzählung der Wagen - Sophokl. El. 698ff. - 3ff. über das Tau als δσπληξ vgl. Pausan. VI 20, 11: Fränkel. - 8 vgl. Bakchylid. V 43ff. -10 ἐγράφεθ'; prägte sich ihnen in die Seele ein: Fränkel. — 11f. vgl. auch das Ep. IG. XI 4, 1105. — οίχους . . . στεφάνωι: anderer gezierter Ausdruck für den alten Gedanken: vgl. Ep. 86, 2. - 12 τ[ει]σαμένα A. Wilhelm. - Nach 12 Lücke und verstümmelte Versteile.

- 178. SIDON. 3. Jahrhundert. Loewy 167 = Kaibel 932.
- Σιδωνίων ή πόλις Διότιμον Διονυσίου δικαστήν νικήσαντα Νέμεια ἄρματι. Τιμόχα[ρι]ς 'Ελευθερναΐος ἐποίησε.
- b. 'Αργολικοῖς ὅκα πάντες ἐ[ν ἄγκεσιν ἀκέας ἵππους] ήλασαν έχ δίφρων είς έριν άντ[ίπαλοι], σοί καλόν, & Διότιμε, Φορωνίδος [ώπασε λαός] κύδος, ἀειμνάστους δ' ήλθες ύπο στεφί άνους].
  - 5 άστῶγ γὰρ πράτιστος ἀφ' Ἑλλάδος ἱππικὸν [ε]ὕγος άγαγες είς άγαθων οίκον 'Αγηνοριδών. αύχει και Θήβας Καδμηίδος Ιερόν άστυ

δερκόμενον νίκαις εὐκλέα ματρόπολιν. πατρί (δ) ε σωι τελέ(σ) ει Διονυσί ωι εύχος άγωνος,

Έλλὰς ἐπεὶ τρανῆ τόνδ' ἐβόασε [θρόον]. ,,ού μόνον έν ναυσίν μεγαλύνε αι έξοχα, Σιδών], άλλ' έτι καὶ ζευκτοῖς άθλοφί όροις ἐν ὄγοις]."

Ergänzungen von Kirchhoff und V. 9 von Kaibel. - 7ff. breitere Ausführung des alten Gedankens: vgl. Ep. 86, 2. — 9 τελεοει der Stein. - 10-13 direkte Rede in weiterer Ausführung als Ep. 125, 4; 173, 14.

IV. Grabinschriften (Nr. 179-193). A. Private (Nr. 179-187). 179. SMYRNA. 3. Jahrhundert. Hoffmann 186 = Kaibel 234.

'Οστέα μὲν κρύπτει Τμῶλος νεάταισιν ὑπ' ὅχθαις
'Εραίου, ὀγκωτὰ δὲ (ἀ)μφιβέβακε κόνις
[τ]ηλεφαής: ξεστὰ δὲ πέτρα καθύπερθε ἀγορεύει
τὸν νέ(κ)υν ἀφθόγγωι φθεγγομένα στόματι.
5 τοῦτο δέ οἱ κενέωμα τάφου ποθέοντες ἐταῖροι
[Σ]μύρνης ἀγχιάλοις χεῦαν ἐπ' ἀιόσιν.

Zum Kenotaph vgl. Kallimachos: A.P. VII 271f. (= Ep. 281f.) und andere Epp. der A.P. — 1 Anf. vgl. Ep. 139, 1. — 2 δγκωτὰ: vgl. (Euripides: Ion 388) Ep. 211, 4; 226, 2. — δεμμφιβεβακε der Stein. — 3 πέτρα: vgl. Ep. 147, 6. — 4 τον νευν der Stein. — άφθ. φθεγγ. στόμ.: vgl. Simias: A.P. VII 193, 4 (s. auch Ep. 217, 1). — 5 κενέωμα: ἄπ. εἰρ.

180. RHODOS. Ende des 3. Jahrhunderts.
IG. XII 1, 140, verbessert von A. Wilhelm; BCH. XXIX
1905, 576.

'Ανδρόμαχος μέ(γ)α πένθος 'Αριστάνακτος άδελφοῦ [κ]άλπιν ἐπ' ἄστυ Πάφου πάτριον ἵξει ἄγων. πρέσβυ, σù δ'οὐχὶ τροφεῖα, τὰ δ'όστέα παιδὸς ἐπόψει, Μεννέα, ἐν ξείνηι γῆι 'Ροδίων φθιμένου.

Aristanax ist gestorben, Andromachos veranstaltet die Leichenfeier, danach wird er die Gebeine dem Vater Menneas nach Paphos bringen. Auf Rhodos errichtet er ein Kenotaph; das auf diesem unter den Augen des Andromachos eingemeißelte Gedicht sagt, was er tun will: so z. T. v. Wilamowitz, der V. 1 das inschriftliche μεπα πένθος in μετὰ π. ändert, wogegen Wilhelm a. a. O., mit Berufung auf Kaibel 228, 6; A.P. VII 435, 4 μέγα πένθος verbessert. — 3 τροφεῖα: vgl. Ep. 149; 213, 17f.; Kaibel 335, 7; überaus häufig auch auf römischen Grabsteinen: Carm. lat. epigr. ed. Buecheler I 164ff. Der Gedanke alt: vgl. Lysias, Epit. 70.

181. RHODOS. Alexandrinische Zeit.
IG. XII 1, 142 = Hoffmann 197.
[Εἰκόνα Παρμενίδ]ος θυγατρὸς σφετέρας με Δαήμων [καὶ Κλεινώ] μάτηρ μνᾶμ' ἐπὶ παιδὶ θέσαν'
[ὑψίστ]ου δέ μ'ἔχει τέμενος Διὸς ὅρρά τ' ᾿Απόλλων [θνη]τοῦ ἄμειψεν ἑλὼν ἐκ πυρὸς ἀθάνατον.

5 [Ε] Ικόνα Παρμενίδος (σ) τᾶσεν θυγατρός μ[ε Δαήμων] [κ]αλ Κλεινώ μάτηρ [μνᾶμ' ἐπλ παιδλ φίληι']

Zu 1—4 ist 5ff. Variation: vgl. Ep. 143. — 1; 2; 5 ergänzt von Holleaux, Diehl, 3 von Herwerden (vgl. auch IG. IV 620, 8); 4 [θνητ]οῦ Hoffmann; 6 ergänzt von Hoffmann; 7 Anf. steht etwas wie φογ....

182. KERKYRA. Vor 227: Kaibel, Dittenberger (s. den Kommentar).

IG. IX 1, 873 = Kaibel 184 (= SGDI. 3219).
Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφωι περὶ τῶιδε χυθεῖσα παιδὸς 'Αλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα,
ἀκύμορον καὶ ἄτεκνον ἐπεὶ θέτο τᾶιδ' ὑπὸ γαίαι ἐπτακαιεικοσέτους πνεῦμα λιπόντα βίου,
ὅ ἴστορα παιδείας, τόξωι κλυτόν, ὧι ποκα ληστάς ἀνδροφόνους ἀλίαις κτεῖνεν ἐπὶ Στροφάσιν.
ἀλλ' ἴθι νῦν, παροδῖτα, τὸν ἐκ χθονὸς 'Αλκινόοιο ,γαῖρ'' εἰπὼν ἀγαθοῦ παῖδ' ἀγαθὸν Σατύρου.

Für die Zeit weist Kaibel auf Polyb. II 11f. hin, der für das Jahr 227 die Aufhebung des illyrischen Seeraubs durch Rom berichtet. Das Wesen des Gedichtes ganz alexandrinisch: vgl. z. B. zum Anfang Antipater Sid. A.P. VII 241; der Vatersname steht erst ganz zu Ende. — 4 ἐπτωκαιεικοσέτους: Diese langhingezogenen Angaben des Lebensalters (vgl. übrigens Solon: fr. 20, 4) auf hellenistischen Gräbern und in epideiktischen Epp. häufig: Ep. 204, 4; 216, 1; 243, 2; IG. XII 3, 1064, 3; Leonidas Tar. A.P. VII 466, 3 u. ö. — 8 χαῖρ', nicht χαίρειν: vgl. Ep. 125, 4; 267, 3. — Zur Form des Wunsches s. Ep. 204, 7f.

183. PHERAI. 3. Jahrhundert.

IG. IX 2, 429 = Hoffmann 196.

Σωφροσύνης, άρετῆς μνημεῖον τοῦτ' ἀνάκειται Πύρρωι 'Αγασικλέιος παιδί καταφθιμένωι·

εί δ' ήν τούς άγαθούς άνάγειν, πάλιν ήλθες αν είς φω[ς], έκπρολιπών άδύτους Φερσεφόνης θαλάμους.

4 vgl. Ep. 133, 2.

184. TRIKKA. 3. Jahrhundert.

IG. IX 2, 638.

Πουτάλα Πουταλεία κόρα, Τιτυρεία γυνά.

"Ωλεο δή στυγερῶι θανάτωι προλιποῦσα τοχῆας, Πωτάλα, ἐγ γαστρὸς κυμοτόκοις ὀδύναις· ούτε γυνή πάμπαν κεκλημένη ούτε τι κούρη πένθος πατρί λίπες μητρί τε τῆι μελέαι.

Έρμάου Χθονίου.

Zum Inhalt vgl. Ep. 150. — 1 Anf. = Damagetos: A.P. VII 438; Perses 487.

185. OREOS. 3. Jahrhundert.

IG. XII 9, 1195 = Kaibel 209 = Hoffmann 175.
Πολλά σε ἔπαινος ἐπευκλέισεν νεότητος ἐν ἀκμῆ παῖδα μὲν ὅντα νέ(ω)ν κοσμιότητι τρόπων, ἤβη δ'αὐξηθέντα νόμων πατρίων θεραπεία, ἐν συνό[δοις] ὄ[τ'] "Αρης ἀντιπάλους συνάγοι.

5 ἱππομαχο[ῦ]ντα· ἀρετῆ γὰρ ἐτόλμησας στεφανῶσαι πατρίδα καὶ προγόνους· μνῆμα δὲ σῆς ἀρετῆς στ[ῆσε] πατὴρ Θεο[κλ]ῆς, ἀειμνήστοισ[ι] δὲ ἐπαίνοις κόσμησε ήδε πόλις καὶ κατὰ γῆς φθίμενον.

1 ἐπευκλέισεν; vgl. Simonides fr. 125, 2. — 2 νεον der Stein, verb. von v. Wilamowitz. — 4 συνό[δοις] ὅ[τ²] ϶Αρης Kaibel. — 5f. Vgl. Ep. 86, 2. — 7 Θεο[κλ]ῆς Kaibel. — ἀειμνήστοισ[ι] Nauck.

186. SALAMIS. Ca. 228 v. Chr.

IG. II 3, 2719 = Kaibel 30.

Εΐλε σόν, 'Ηράκλειτε, και αίνετον υΐα (Λ)εαί(ν)ης, είλεν θαρραλέης ἔ(ρ)γα Λέοντα μάχης· ἀνχιάλου Σαλαμίνος δ γὰρ κλήροισιν ἀμύνων δυσμενέων ὀλοὸν τραῦμα κατηγάγε(τ)ο.

5 ζηλοῦτ' ἀλλά, νέοι, τὸν ὁμήλικα κάθθανε γάρ που μηδοφόνων ἀρετᾶς μνωόμενος πατέρων.

Alexandrinische Kunst: vgl. v. Wilamowitz bei Kaibel a. a. O.; vgl. ferner 2 θαρρ. μάχ. mit Ep. 192, 7; 330, 4; 350, 2; dazu 5 mit Ep. 189, 15f. — Ergänzungen von Bursian, Keil, Kaibel. — 1 Δεαιριης, 2 εγα, 4 κατηγαγεπο der Stein.

187. ALEXANDREIA. 3.—2. Jahrhundert. Kaibel 258.

'Ο τύμβος οὐκ ἄσαμος· ἀ δέ τοι πέτρος τὸν κατθανόντα σημανεῖ, τίς καὶ τίνος εἰς 'Αίδαν βέβακεν· ἀλλά μοι σχάσας τὸ νεκραγωγόν, ἄ φίλ', ἐν πέδωι γόνυ 5 κολαπτὸν ἄθρει γράμμα διπτύχοις κόραις. πατήρ μέν Εἰρηναῖος· ά δέ τοι πατρίς Μέμφις, τὸ δ'οὔνομ' ἀγορεύετ' ἐκ βρέφους [Ū —, ὧι] φαῦλον οὐ συνείπετο [ἄλλ' οὐδὲν ἢ] τὰν μοῖραν ὡς ἐπέδραμε.

1 πέτρος: vgl. Ep. 147, 6. πέτρος wie hier Femininum: Ep. 205, 2; Theodoridas: A.P. VII 479, 1; Honestus 274, 3f. — 3 Bekannte Aufforderung: Kaibel 388, 1; IG. IX 1, 884, 2; XIV 1537, 1f.; 2126, 1f.; άδ. A.P. VII 337, 1f. u. ö. Doch bleibt (vgl. auch Kaibel) V. 4 das νεωραγωγὸν (ganz spätes und seltenes Wort) γόνο unklar. — 8 Anf. fehlt der Name: Kaibel. — 9 sehr ungewöhnlicher Gebrauch von ἐπιτρέχειν: vgl. Kaibel.

B. Öffentliche, resp. auf geschichtliche Ereignisse bezügliche (Nr. 188-193).

188. KRETISCHE Inschrift auf KITION. Anfang des 3. Jahrhunderts.

Hoffmann 183 = Ancient greek inscriptions in the Brit. Museum II, CCCLXXXIX = Kaibel 255.

> Κρήτα μὲν πατρίς μου, όδοιπόρε· τίκτε δὲ μάτηρ Νικώ, Σωσειάναξ δ' ἤ[ε]ν ἐμὸς γενέτας· Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἔσχον ἐπικλεές, δν πρὶν ἐπ' ἀνδρῶν ϑήκατο Λαγείδας κοίρανος ἡγεμόνα.

189. AKRAIPHIA. Ca. 293 v. Chr.? 280?

BCH. XXIV, 1900, 70 ff. (Perdrizet); 530 f. (Dragoumis).

Τοῖος ἐὼν Εὕγνωτος ἐναντίος εἰς βασιλῆος

κεῖρας ἀνηρίθμους ἡκθε βοαδρομέων,

θηξάμενος Βοιωτὸν ἐπὶ πλεόνεσσιν ϶Αρηα,

οὐδ' ὑπὲρ 'Ογχηστοῦ χάλκεον ὧσε νέφος'

5 ἤδη γὰρ δοράτεσσιν ἐλείπετο θραυομένοισιν,

Ζεῦ πάτερ, ἄρ(ρ)ηκτον λῆμα παρασχόμενος, ὀκτάκι γὰρ δεκάκις τε συνήλασεν ἰλαδὸν ἵππω[ι], ἤσσονι δὲ ζώειν οὐ καλὸν ὡρίσατο,

άλλ' δγ' άνεις θώρακα παρὰ ξίφος άρσενι θυμῶι Γμάρν Ιατο, γενναίων ὡς ἔθος άγεμόνων.

το[h h]ς» αξό, φακηγεπικό εγεηθεύου α μα Χεοντα ξίπελλητού Ιουρανία στο ερεί α Ιείτονου.

νῦν δέ νιν ἔκ τε θυγατρὸς ἐοικότα κάπὸ συνεύνου χάλκεον [εἰκό]ν' ἔχει π[έτ]ρος 'Ακραιφιέων.

15 άλλά, νέοι, γ[ίν]εσθε κατὰ κλέος ὧδε μαχηταί, ὧδ' ἀγ[αθ]οί, πατέρων ἄ<ι>στεα [β]υ[ό]μενοι.

(Ähnliche schwungvolle Epp. der Zeit auf gefallene Krieger BCH. XIII, 1889, 60; XIX, 1895, 392). — Eugnotos, wohl Teilnehmer am Kampfe der Böoter gegen Demetrios und Antigonos Gonatas (Beloch: Griech. Gesch. III 1, 231; 259), war durch eine Bronzestatue (14) dargestellt. — 1 Anf. vgl. Dorieus bei Athen, p. 412f.: Perdrizet. — 7 Ιλαδον: Eugnotos war Ilarch (Perdrizet). - 9 er lockerte die Schnallen des Panzers an der Seite, wo das Schwert hing, um sich Luft zu machen und sich noch freier bewegen zu können. — 10 [μάρν]ατο Geffcken. — 11 τό[μ μ]έν డం' Perdrizet, Reinach. - 11f. Die Feinde gaben den unberaubten Leichnam zur Bestattung bei den Vätern des Gefallenen zurück. - 13f. Die Tochter hat ihm die gewöhnlichen Totenehren erwiesen, die Frau auf einer Marmorplatte Akraiphias eine Erzstatue gewidmet. — 15 f. vgl. Ep. 186, 5 f. — 16 ἀιστέα [δ]υ[ό]μενοι (maintenez intact l'honneur qui a valu à vos pères d'être chantés par les poètes): Perdrizet, αἴσχεα [λ]υ[ό]μενοι Dragoumis; doch liegt ein Schreibsehler für aotea vor.

190. BITHYNIEN. 281 v. Chr.

BCH. XXIV, 1900, 380, 27 (Mendel), verbessert von

B. Keil: Revue de philol. XXVI, 1902, 257-262.

Εί καί μευ δολιχός περιαίνυται όστέα τύμβος, ξεΐνε, τὸ δυσμενέων οὐχ ὑπέτρεσσα βάρος· πεζομάχος δ'ίππείας ἐν προμάχοισιν ἔμεινα, ὁππότε περ Κούρου μαρνάμ[εθ' ἐ]μ πεδίω[ι].

5 [Θ]ρήτκα δὲ προπάροιθε βαλὼν ἐν τεύχεσιν ἄ[νδρα] [κα]ὶ Μυσὸν μεγάλας κάτθανον ἀμφ' ἀρετᾶς. [τ]ῷ τις ἐπαινήσειε θοὸν Βιοήριος υἴα Βιθυνὸν Μηνᾶν, ἔξογον ἡγεμόνα.

"Αλλο.

10 [Δ]άκρυα μὲν δειλοῖς τις ἰὰν ἐπιτύμβια χεύοι [ν]ώνυμον ἐγ νούσων δεξαμένοις θάνατον αὐτὰρ ἐμὲ Φρυγίοιο παρὰ ῥόον ἀμφί τε πάτρης ἀμφί τε κυδαλίμων μαρνάμενον τοκέων εὐκλέα δέξατο γαῖα μετὰ προμάχοισι δαμέντα,
 15 δυσμενέων πολλούς πρόσθε δαϊξάμενον. Βιθυνόν τῷ τις Βιοήριος υἱέα Μηνᾶν

αίνήσαι με άρετᾶς φέγγος άμειψάμενον.

Vgl. über die geschichtlichen Tatsachen Keil a. a. O. 260f. — Die Gedichte, nun schon wie in den Anthologien (vgl. auch noch IG. XII 5, 588; XIV 1863b) durch άλλο verbunden (A. Wil-

helm; Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 161f.; 312) entwickeln die Variation weiter; vgl. Ep. 143. Die Metrik (3; Cäsur!) und der trotz Anlehnung an gute ältere Vorbilder (3: Pind. Pyth. II 65; 17: Ep. 87, 11f.) doch nicht eben geschickte dichterische Ausdruck (1f.; vgl. jedoch Keils Erklärung S. 262; 6 àug' doetas zu kurz: 10 làv müßig: 17 do. o. dusibáusvov zu kurz) zeigen vielleicht halbbarbarisches Wesen. Beide Epp. illustrieren ein Relief, das den Kampf des Gefeierten darstellt und seinen Fall andeutet. - 1 δολιγός: der gewöhnliche Gedanke diesem entgegengesetzt; A.P. VII 2b; 137; 235; IG. XIV 2012 Cb1; Ep. 208, 15 ff.: 218, 1 f. — περιαίνυται, äußerst selten, = περιλαμβάνει (Hesych.): Mendel. — 4 μαρνάμ[εθ' έ]μ Keil. — 5 ἄ[νδρα] Keil, A|... der Stein. - 7; 16 Βιοήριος: über den Namen vgl. A. Wilhelm a. a. O. 219. — 10 Anf. vgl. Ep. 160, 1. — 12 Φρυyloio: Strab. 626 (Keil a. a. O. 260f.). - Über die für ihr Vaterland kämpfenden Bithyner s. Keil a. a. O. 261. — 14 εὐκλέα = εὐκλεῶς: Keil a, a, O. 258 f. - 14 μετά πρ. δαμ.: vgl. Ep. 191, 2. — 15 δαϊξάμενον: das Aktiv gewöhnlicher, vgl. Ep. 88, 2.

191. KRANNON. Marmorbasis mit der Reiterstatue eines Jünglings. 3. Jahrhundert v. Chr.

IG. IX 2, 466.

"Ασων ένθάδε κεῖται ὁ Δημοκλέους περί πάτρας μαρνάμενος, πρώτος δ' έμ προμάγοισι θάνεν. [ο] ύγλ [κ] αταισγύνας πατρίδ' οὐδὲ γ[ο] ν[η] ας έαυτου. δώμην δ' οίκείαν δείξεν έν ήλικίαι.

2 δ'έμ προμ. θάνεν: vgl. Ep. 190, 14. - 3 ergänzt von v. Wilamowitz.

192. KERKYRA. 229.

IG. IX 1, 871 f. = Kaibel 183.

*Η μάλα δη περί σεῖο λυγρόμ πότμον ἔκλυε πάτρα. 'Αλκή(ν), 'Αμφιλόχωγ γαΐα θρασυπτολέμων, ούνεχεν 'Ιλλυριοϊσιν ύφ' ίππομάγοισι δαμάσθης. δστέα δ'ἐν νάσ(ω)ι (τ)ᾶιδ' ἔταροι ⟨ἔ⟩κτέρισαν.

5 Καί σοῦ ἀποφθιμένου πιστοί φίλοι οὐκ ἐλάθοντο. Σίννα, φυλόπιδος δ' έξέρυσαν στυγεράς 'Αμφίλογοι, θρασέων εξ είδότες έργον ἀκόντων. οί σε μέγ' άχνύμενοι συγγενή έκτέρισαν.

Zwei Amphilochier, Alken (so von Wilamowitz hergestellt) und Sinnas, in einer Schlacht gefallen, gemeinsam bestattet. - 1 ή μάλα δή: vgl. Ep. 154, 1. — 2 θρασυπτολέμων: ἄπ. εἰρ. — 4 νασοι γαιδ ε. εκτερισαν auf dem Stein. — 7 θρασέων . . . ἀκόντων: Weiterbildung des Gebrauchs von θρασύς bei Homer Z 254; vgl. Ep. 186, 2.

193. SPARTA. Basis. Ende des 3, oder Anfang des 2. Jahrhunderts.

IG. V 1, 724 = SGDI. 4438.
Τόνδε ποτέ Σπάρτα Βότριχον, ξένε, πολλὸν ἄριστον ἀνδρῶν αἰχματᾶν ἔτρεφεν ἀγεμόνα, κυδαίνοντ' ἀρετὰν Λακεδαίμονος, ἄν ποτ' ἐτίμα ἀλααῖς Ἑλλάνων ἔξοχα ῥυόμενος.
νῦν δέ νιν 'Αρκαδίας ἀπὸ πατρίδος ἄδε θανόντα κουριδία Τιμὼ τύμβωι ἔκρυψε ἄλοχος.

Botrichos arkadischer Söldnerführer unter den Tyrannen. Durch Tapferkeit unter den Griechen < d. h. den fremden Söldnern> ausgezeichnet, verteidigt er Sparta: v. Wilamowitz. — 3f. ziemlich gekünstelte Form. — Unter der Reihe arkadischer Siegesepigramme vgl. noch IG. V 2, 412 (Mantinea).

V. Steinepigramme des I. Jahrhunderts v. Chr. (Nr. 194—226).

I. Weihinschriften (Nr. 194-196).

194. CHALKEDON. Auf Zeus Urios. Ungefähr die Zeit des Leonidas oder Antipater von Sidon: Kaibel.

Kaibel 779.

Ο ύριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω Ζῆνα κατὰ προτόνων ἰστίον ἐκπετάσας· εἴτ' ἐπὶ Κυανέας δίνας δρόμος, ἔνθα Ποσειδῶν καμπύλον εἰλίσσει κῦμα παρὰ ψαμάθοις, 5 εἴτε κατ' Αἰγαίνη πόντου πλάκα νόστον ἐρευνᾶι, νείσθω τῶιδε βαλὼν ψαιστὰ παρὰ ξοάνωι. ὥδε τὸν εὐάντητον ἀεὶ θεὸν 'Αντιπάτρου παῖς στῆσε Φίλων ἀγαθῆς σύμβολον εὐπλοίης.

Berühmt das Heiligtum des Zeus Urios an der Mündung des Bosporos in den Pontos: vgl. Preller-Robert: Griech. Mythologie I 118, 3. — 7 εὐάντητον: spätes Wort: h. Orph. II 5.

195. APOLLONOPOLIS-MAGNA.

Kaibel 825.

Εεΐνον τιμήσαντες, όδοι(π)ό(ρ)οι, ήρωα τόνδε Εὔοδον, εἶτ' αὐτοὶ στεί[χ]ετε σωιζόμενοι· Φείδων 'Αμβρύωνος ὁ Κ[ρ]ὴς ἀνέθηκε τὸ γράμμα καὶ τιμάς, ήρ[ως], ὧι δίδου εὐτυχίαν.

1 δδοι(π)δ(ρ)οι: die Schreibung sehr undeutlich. — 1 f. Im Ep. Kaibel 826 der Εὔοδος Πάν genannt: vgl. Dittenberger: Orient graec. inscr. sel. I 70; 72; Gruppe: Griech. Mythologie und Religionsgesch. II 1394, 3. — 1 στειυετε auf dem Stein. — 4 Zum Wunsche vgl. Ep. 13, 2.

- 196. HELIKONISCHES Musendenkmal. Statuen der Musen auf einer großen Basis; jede Muse mit ihrem Namen im böotischen Dialekt bezeichnet, mit einem Ep. im epischen ausgestattet. Anfang der Kaiserzeit.
- a. IG. VII 1797—1799; 1804; erweitert BCH. XXVI, 1901, 129ff. (Jamot).
  - Πολύμν[ια].
     Ή Ζηνὸς Διὶ τόνδε Πολύμνια νέκταρος ἀτμόν πέμπω την ὁσίην πατρὶ τίνουσα χάριν.
  - 2. 'Ονέστου.

Θάληα.

Θάλλ(ε)ι ἐπ' Ιρήνης σοφίης καλά· τοιγὰρ ἀπάσας Ἰρήνηι λοιβὰς τάσδε Θάλεια χέω.

['Ονέ]στου.

Τερψιχόρα.
 Κισσός Τερψιχόρηι, Βρομίωι δ' ἔπρεψεν ὁ λωτός,
 τῆι μὲν ἵν' ἔνθεος ἡι, τῶι δ'ἴνα τερπνότερος.

'Ονέστου.

 Με[λπο]μέν[α].
 Σύνφθογγόν με λύρης χορδῆι κεράσασαν ἀοιδήν λεύσσεις ἐν δισσοῖς Μελπομένην μέλεσιν.

'Ονέστου.

Καλλιόπα.
 [Σ]κῆπτρα λόγου, σκήπτρων δὲ δίκη πέλας οἰς μ[ετέδωκεν]
 [Κα]λλιόπη πιθοῦς τὸ κράτος δ[....].

[Ονέστου].

1 μ[ετέδωχεν] Jamot. — 2 δ[ρθόπολις?] Jamot, doch könnte es auch ein auf πιθοῦς sich beziehendes Adjektiv sein.

6 und 7 schwer verstümmelt.

8. 'Ωρανία.

'Αστέρας ἡρεύνησα σοφῆι φρενί, πατρί τ' ἐοικός οὔνομ' ἔχω· λέγομαι δ'ἡ Διὸς Οὐρανίη.

9. Nur der Pentameter erhalten.

'Ονέστου.

b. BCH. XXVI, 1901, 156; verbessert XXX, 1906, 467 f. (Keramopoullos). Auf ein Bild des Thamyris.

[Φ]ιλέταιρο[ς] Εὐμένου Περγαμεὺς [Μ]ούσα[ι]ς. Καφισίας ἐποίησε.

[Τ]ὸν θρασύν ἐς μολπὴν ἄφθογγον νῦν μ'ἐς ἀοιδήν λεῦσσε — τί γὰρ Μούσαις εἰς ἔριν ἡντίασα; — [π]ηρὸς δ' ὁ Θρήτξ Θάμυρις φόρμιγγι πάριμαι, [ἀ]λλά, θεαί, μολπῆς γ' ὑμετέρης ἀίω.

'Ονέστου.

Erstes Beispiel eines römischen Epigrammatikers (vgl. dann Ep. 201, 6). Honestus auch aus der A.P. bekannt, vgl. bes. IX 216; 225; 230; 250 (über seine Zeit s. H. Dessau: Herm. XLVII, 1912, 466ff.). — Zur Unterschrift eines Dichters vgl. Ep. 201, 6; 222; A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 204.

II. Ehreninschriften (Nr. 197—203)¹.

197. KRETISCHE Stiftung in EPIDAUROS. Basis. 192 v. Chr.

IG. IV 1117.

[Πᾶσιν μ]ἐν χα(λ)κὸς τετυπωμένος εἰκόνα τάνδε [ἀμφα]ἰνει· τόλμας δ'ἔργα βροτοῖς ἀρετά· ἀνθ' ὧν, Τηλέμναστε, τὸν 'Αντιφάτα σε (γ)εγῶτα ὑέα, συνμαχίας δ'ἔξοχον ἀγεμόνα,

Κρηταιεῖς ἔστασαν ἀριστεύσαντες ἐν αἰχμᾶι
 ἐσθλοῖς γὰρ τιμᾶν τοὺς ἀγαθοὺς ὅσιον
 σοὶ καλὸν ἄνθεμ', ἄναξ 'Ασκλαπιέ, τᾶιδ' 'Επιδαύρωι'

¹ Vgl. oben zu Nr. 123ff.

Γόρτυν ἐφ' οίς αὐχεῖ, τοῦδε γεγῶσα πάτρα.

Λαβρέας Δαμοπείθεος 'Αργεῖος ἐποίησε.

Über Telemnastos vgl. Polyb. XXXIII, 16, 1; 6. — Ergänzungen von Fränkel, doch 1 [Πᾶσιν μ] Geffcken, wo [Δήλαν μ] Fränkel. — 1 χααχος der Stein. — 3 τεγωτα der Stein. — 6 Solche Einschiebsel bei den Alexandrinern (nach älterem Muster) beliebt: z. B. Kallimachos: h. V 14; 16; III 172; 244f.

198. TEGEA. Unter einer Statue des Philopoimen.

Pausan. VIII 49, 1: Οὐ πόρρω δὲ τῆς ἀγορᾶς θέατρόν τέ ἐστι καὶ πρὸς αὐτῶι βάθρα εἰκόνων χαλκῶν . . . . ἐλεγεῖον δὲ ἐφ' ἐνὶ τῶν βάθρων ἐστὶ Φιλοποίμενος τὸν ἀνδριάντα εἶναι. 52,6: τὸ δὲ ἐπίγραμμά ἐστιν ἐπὶ τῶι Φιλοποίμενι τὸ ἐν Τεγέαι ·

Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλκαῖς, πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα πονησαμένου, 'Αρκάδος αἰχμητᾶ Φιλοποίμενος, ὤι μέγα κῦδος ἔσπετ' ἐνὶ πτολέμωι δούρατος ἀγεμόνι.

5 μανύει δὲ τροπαῖα τετυγμένα δισσὰ τυράννων Σπάρτας · αὐξομέναν δ' ἄρατο δουλοσύναν.
ὤν ἕνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἰόν

= Preger 148.

3 αlγματᾶ Dindorf.

199. ATHEN. 2. Jahrhundert.

IG. III 1, 778f. = Kaibel 853 = Loewy 238.

'Αργαΐον 'Αργαίο[υ] Πα[μβωτάδην?] Βατάκου Πειρα[ιεύς] θεραπευθείς ἀνέθηκεν.

Δημήτριος Φίλωνος Πτελεάσιος ἐποίησεν.

στάσεν, άμωμήτου χράντορ' έλευθερίας.

Εἴ τι π[άρ]ος μερόπων γεραός νόος εὕρ' ἐνὶ τέχναι, φαμὶ σὲ [νῦ]ν κατιδεῖν εὐξυνέτοις πραπίσι, κρίνανθ' ὑτρῶν σοφὰ δό[γ]ματα καὶ τὸ περισσόν ἐκ βύβλων ψυχῆς ὅμματι δρεψάμεν(ο)ν, εὐιάδος τ', 'Αργαῖε, πορεῖν γάνος ἀμερίοισιν οἴνας γυιοπαγεῖς ῥυόμενον καμάτους. ἀνθ' ὧν σοῦ τέχνας ἐρατὸν κλέος οὕποτ' ὀλεῖται, (λ)αμπρότερον δ' ἄστρων ἔσσεται οὐρανίων.

Der Sprachgebrauch (5f.): εὐιάδος, ἀμερίοισιν, γυιοπαγεῖς hellenistisch. Über die erst mit dem 2. Jahrhundert v. Chr. Wein verordnenden Ärzte vgl. Buecheler bei Kaibel. — 1 Εἴ τι . . . vgl. Ep. 135, 1 — γερααῖς Herwerden. — 2 [νῦ]ν Kumanudes, [πᾶ]ν Buecheler. — 4 ψυχῆς ὅμματι geflügeltes Wort aus Platon: Resp. 533d. — δρεψαμενων der Stein. — 6 γυιοπαγ. καμ.: Podagra. — 8 ααμπροτερον der Stein.

200. ATHEN. 2.—1. Jahrhundert? Nach Koehler letzte Jahrzehnte der vorchristlichen Ära, nach Kaibel und Hauvette-Besnault (BCH. III, 1879, 490) 2. Jahrhundert.

IG. II 3, 1386 = Kaibel 852 = Loewy 224.
Παλλάς 'Ερεχθειδᾶν ἀρχαγ[έτι, σ]ὸν κατὰ ναόν ἄδε τοι ἰδρύθη Φιλτέρα ἱ[ροπόλ]ος,
Βουταδέων ἐτύμων ἐξ αἔ[ματος], ἄς γενέτωρ μέν ταγὸς ἔφυ στρατιᾶς πεντάκι Παυσίμαχος,
τοὶ πρόγονοι δ' ἄνθησαν ἐν Αἰγείδαισι Λυκοῦργος χῶ χθονὶ τιμάεις 'Ατθίδι Διογένης ·
ὄν τῶι μὲ[ν] ῥήτωρ λόγος ἄνδανεν, οδ δὲ δι' ἔργα ἔδρακεν ἀρχαίαν πατρὶς ἐλευθερίαν.

[Εόχ]ε[ιρ] καὶ] Εὐβουλίδης Κρωπίδαι ἐποίησαν.

Über die Philotera (Φιλτέρα) vgl. Töpffer: Attische Genealogie 131. Ergänzungen von Boeckh und V. 2 von Kaibel. — 6 Diogenes Söldnerführer, der nach Demetrios' Tod (229) den Peiraieus und die festen Plätze den Athenern auslieferte (Beloch: Griech. Gesch. III 1, 663).

201. DELOS. Basrelief und Inschriften. 1. Jahrhundert. BCH. XVI, 1892, 150f. (Doublet). Prosatext (Ehrung des Epimeleten Aropos), dann:

Καὶ προγόνων ἀρετᾶς σε καὶ εὐκλέος εἴνεκα δόξας ἔστασεν Γλαύκου Πειραιέως, "Αροπε,
'Ελλάνων πλᾶθύς τε καὶ ἄστεα μυρία 'Ρώμας καὶ κλυτὸς ἀρχαίου δᾶμος 'Εριχθονίου.
[τ]ᾶν μὲν γὰρ βιοτὰν αἰδοῦς μέτα, τῶν δ' ἐφύλαξας δόγματα, τῶν δ' ἐσάους πάτριον εὐνομίαν.
Ποπλίου.

Aropos bekannt (Kirchner: Prosopograph. Att. I 154, 2248:
 Jahrhundert). — 4f. τῶν μὲν . . τῶν δ' . . τῶν δ': ganz Leonidas'

V. Steinepigramme des 1. Jahrh. v. Chr. (Nr. 194-226). 83

Stil: A.P. VI 13, 5 f. (= Ep. 296). — 6. Zu Ποπλίου vgl. Honestus: Ep. 196.

202. PHILAI. 7 v. Chr.

Kaibel 978, verbessert von Puchstein: Epigrammata graeca in Aegypto reperta. Diss. Argent. IV, 1, 56ff.

Κατ(ιλίου)

Καίσαρι ποντομέδοντι και ἀπείρων κρατέοντι,
Ζᾶνι τῶι ἐκ Ζανὸς πατρὸς Ἐλευθερίω[ι],
δεσπόται Εὐρώπας τε και ᾿Ασίδος, ἄστρωι ἀπάσας
Ἑλλάδος, δς (σ)ωτ[ή]ρ Ζεὺς ἀνέτειλ[ε] μέγας,
δ Ἱαρᾶι ἐν πέτρα[ι τὸ] Κατίλιος ἀγνὸν ἔθηκε
γράμμ᾽ ἀπ᾽ [᾿Αλ]εξάνδ[ρου] δεῦρο μολὼν πόλιος.
[καὶ μέγαν ἐκ μεγά[λων] Τουρράνιον, ἄνδρα δίκαιον,
Αἰγύπτω πάσας φέρτατον ἀγεμόνα,
στάλα[ι] ἐνεστάλωσεν, ἵν᾽ εἰς τόδε νάσω ἔδεθλον
10 πᾶς ὁ μολὼν ὑμνῆι τὸν χθονὸς ὀλβο(δ)όταν.
ταὶ δὲ Φίλαι φωνεῦντι ΄,,κ[αλὸ]ν πέρας [Αὶ]γύπτοιο
(ἔ)μμι καὶ Αὶθ[ιό]πων γᾶς δριον νεάτας".

Κατιλίου τοῦ καὶ Νικάνο[ρος] LKΓ Καίσαρος Φαμενώθ ιβ' ἐπὶ Νείλου στρατηγοῦ.

7 Über Turranius vgl. u. a. Prosopographia imperii Romani III 344, 296. — 10 δλβοδόταν Letronne, σαβο(?)τοταν der Stein. — 11f. Anführung direkter Rede: vgl. bes. Ep. 173, 14; 125, 4.

203. RHODOS. Wahrscheinlich unter einer Doppelherme (Winter). 1. Jahrhundert.

IG. XII 1, 145, verbessert Athen. Mitt. XXI, 1896, 61 (Hiller v. Gärtringen). Nach fast unkenntlicher Überschrift:

[Οὐ μὲν ἀ[οι]δούς εἴχε Νίνου πόλις οὐδὲ παρ' Ἰνδοῖς [...] της Μουσέων πτόρθος ἐνετρέφετο- [πάντ]ων Ἡροδότου γλύκιον στ[ό]μα, καὶ Πανύασσιν [οὐδ' αὐτ]ὴ Βαβυλὼν ἔτρεφεν ὡγυγίη, 5 ἀλλ' 'Αλικαρνασσοῦ κραναὸν πέδον ·ὧν διὰ μολπάν [κλ]ειτὸν ἐν 'Ελλήνων ἄστεσι κῦδος ἔχει.

Die Ergänzungen in V. 1, 3, 4, 6 von Hiller v. Gärtringen. Das Lob des Herodot und Panyassis auch von Dionys. Halicarn. De vet. script. cens. 2f. verkündet. — 2 [καλλίσ]της Hiller v. Gärtr., [ποιη]της Geffcken.

III. Grabinschriften (Nr 204-209).

A. Private (204-224).

204. HALIKARNASSOS. Ca. 2. Jahrhundert. Kaibel 205.

> Μύρτον Εύβούλου Μυνδία χρηστή χαῖρε.

Πατρίς μὲν Μύνδος, γενέτωρ δέ μευ ἔπλετ' Ἰάσων, στοργᾶι δ' Εὐβούλου κούρα ἀνεγραφόμαν · τέκνον δ' ἀρτιγάλακτον Ἰάσονα ματρὶ λιποῦσα ζωᾶς ἐστερόμαν ἐννεακαιδεχέτις ·

5 αἰακτὰν δὲ θύγατρα κατεστενάχησε Στρατεία οἶά τις εἰναλία δάκρυσιν ἀλκυονίς. τοὔνεκα τὰν κατὰ γᾶς Μύρτον, ξένοι, αὐδήσαντες χαίρειν τὰν αὐτὰν ἀντινέμεσθε χάριν.

3 ἀρτιγάλακτον: ἄπ. εἰρ.; ἀρταγάλακτον Herwerden. — 4 ἐννεακαιδεχ.: vgl. Ep. 182, 4. — 6 Zum Vergleich s. Passow-Crönert: Wörterbuch d. griech. Sprache 280 und Kaibel 241, 8. — 7f. vgl. Ep. 182, 8; 218, 2. — 8 vgl. Ep. 47, 4.

205. SYME. 2. Jahrhundert.

IG. XII 3 Suppl. 1271 p. 275 = Österr. Jahresh. V, 1902, 15f. (Chabiaras-Hula; mit Abbildung).

Εὐ[τυχί]αι ζώοντες ἐ[νὶ ξυνῆι κατὰ π]ό[τμον]
ξυνῆ τὴν Παρίην ἀμφεθέ[μεσθα π]έτρον ·
κάγὼ μὲν πάτρης τὸν ἀρήιον [ἤιν]εσα θεσμό(ν),
ἢ δ' ἐς ᾿Αθηναίης ἔργα νόωι τρέπετο ·
ὅ ἄμφω δ' ἀσπαστοὶ ξείνοισί τε καὶ πολιήται(ς)
κυάνεον Λήθης ἤλθομεν εἰς ἔρεβος
γηραιοί, μακάρεσσι τετιμένοι · ἤν ἄρα θνητο(ῖς)
ἐξ ἔργων ἀγαθῶν καρπὸς ὅδ' εὐσεβίης.

Die Namen standen auf einem anderen Stein. Die Ergänzungen von Keil (V. 1) und Paton (2): vgl. noch zu V. 1. Die letzten Buchstaben in V. 3; 5; 7 scheinen durch Behauung des Steines weggefallen. Zum Gedanken vgl. Kaibel 386; Denkschr. d. Wien. Akad. XLIV 91: Chabiaras-Hula. — 1 ἐ[νὶ ξυνῆι συνόμευνοι] Chabiaras-Hula. — 2 Παρίην . . . πέτρον: vgl. Leonidas Tar. A.P. VII 163, 1 (= Ep. 300). Über die feminine Form s. Ep. 187, 1. — 6 χυάνεον: vgl. Geffcken: Leonidas von Tarent 126.

206. SYME. Altarbasis. 1. Jahrhundert. IG. XII 3, 10.

*Ω παρ' ἐμὸν στείχων τοῦτ' ἠρίο[ν εἴπ]ον, ὁδῖτα, χαίρειν Εὐκλεῖος κοῦρον 'Αρισ[τ]όδαμον- θνήσκω δὲ ὀγδώκοντα καὶ ἔξ ἐσιδὼν λυκάβαντας καὶ παῖδας παίδων λείπω ὑπ' ἠελίωι, 5 οὐκ ὅλβωι βριάοντας, ἀριζήλωι δ' ἐπὶ δόξηι οἶς εἴη ταὐτὸν τέρμα λαγεῖν βιότου.

1 fast = Asklepiades: A.P. VII 500, 1. — 2 Vgl. Ep. 182, 8; 204, 7f. — Metrischer Verstoß beim Namen wie oft. — 4 vgl. Ep. 135, 4. — 5f. Solcher Gedanke vereinzelt.

207. RHODOS. 1. Jahrhundert.

Athen. Mitt. XX, 1895, 228 (Hiller v. Gärtringen); vgl. 396 (Diels).

[Φῶς ἐν Ἰηλυσ]σίοισιν ἐσέδρακον, εὕ δ' ἐπὶ γουνοῖς [—υυ —], ἀλόχωι σώφρονι δ' εὐνασάμην · [χάλκ]ειός τ' ἔστην χεύας περὶ ποσσὶ μόλυβδον, [εὐ]δοκίμους ἀρετῆς ἀντιλαβὼν χάριτας. 5 καὶ πατρὶς πιστόν με νόμων προύκρινε πάρεδρον, πολλάκι καὶ δήμου φθεγξάμεθ' ἐν πελάγει · καὶ βύβλου πάσης ἐδάην ἰθεῖαν ἀταρπόν εὐρεῖν, καὶ Μουσέων πάντροπος ἢν θεράπων, ζηλωτὸς Φιλόνικος ὁ Κε[ρ]κάφου ἐν πολιήταις, ο φαιδρὸν ἀμωμήτου τέρμα λαχὼν βιότου. — πτόρθων δ' ἰτείνων τε καὶ αἰγίρων ἐριθηλέων Κελτὸς ἐρεῖ καὶ "Ιβηρ φῦναι ἀκαρπότερος.

Der Gelehrte gelehrt gepriesen: V. 6 vgl. Homer B 144f.; V. 11 vgl. x 510. Die Vorliebe für exotische Namen (12) ist in Rhodos heimisch (IG. XII 1, 144; Ep. 203.) und deutet für dies Ep. auf die Zeit des Poseidonios hin: Hiller v. Gärtringen, von dem auch die meisten Ergänzungen sind. — 1 [Φῶς ἐν Ἰηλυσ]σίοισιν Diels. — 2 [μητρὸς ἔτειλ'] Diels, schwerlich, es muß nach der Geburt und vor der Ehe deutlicher von der Erziehung die Rede sein, also etwa ἐκτρεφόμην. Daß der glückliche Besitzer eines Gutes (11f.) auf dem Lande erzogen worden war, wäre nur sehr natürlich.

208. KNIDOS (Nekropolis). Ca. 1. Jahrhundert. Kaibel 204 = Ancient greek inscriptions in the Brit. Museum IV 1, DCCCXXIX b.

Α. Αάινά σοι τύμβων δωμήματα Θεῖος ἔτευξα,
 ᾿Ατθίς, ὁ δὶς τῆς σῆς ἡλικίης προ(τ)ερῶν,
 εὐξάμενος χειρῶν ἀπὸ σῶν κόνιν · ἄκριτε δαῖμον,
 ἀμφοτέροις ἡμῖν ἔσβεσας ἡέλιον.

- b. 5 'Ατθίς, έμοι ζήσασα και είς έμε πνεύμα λιπούσα, ώς πάρος εύφροσύνης, νῦν δακρύων πρόφασι, άγνά, πουλυγόητε, τί πένθιμον ὅπνον ἰαύεις. άνδρός άπό στέρνων ούποτε θείσα κάρα. Θεΐον έρημώσασα τὸν οὐκέτι: σοὶ γὰρ ἐς "Αδαν ήλθον όμοῦ ζωᾶς ἐλπίδες ἀμετέρας. -
- Ούκ έπιον Λήθης 'Αϊδωνίδος έσχατον όδωρ, C. ώς σὲ παρηγορίην κάν φθιμένοισιν ἔγω, Θεῖε, πλέον δύστηνε, γάμων ὅτι τῶν ἀμιάντων νοσφισθείς κλαίεις γηροσύνην θαλάμων.
- d. 15 Τοῦτο σαοφροσύνας γέρας 'Ατθίδι τᾶ πολυκλαύτω ούχ ἴσον, οὐδὲ ἀρετᾶς ἄξιον, ἀλλ' ἐθέμαν μνάμαν είς αίωνα φερώνυμον, αύτος άνάγκα Θεῖος νηπιάχω πνεῦμα γαριζόμενος . οίσω γάρ καὶ τοῦτο γάριν σέο καὶ τὸν ἀπηνῆ δμμασι τοῖς στυγνοῖς δψομαι ἡέλιον.

Über die alexandrinischen Gesetzen folgende Metrik und den Dialekt des Ep. vgl. Kaibel a. a. O. Die Gesprächsform (vgl. sonst Ep. 136; 148) hier sehr diskret geübt. — 2 προτερῶν Kaibel, προγερων der Stein, προγέρων Hirschfeld. — 3 vgl. auch Ep. 199. — бхогте б.: vgl. IG. XIV 1362, 3; Theodoridas: Ep. 319,1. — 6 sehr ähnlich IG. III 2, 1311, 2. — 7 πουλυγόητε: απ. είρ. — 11—14 Antwort der Atthis. — 11 'Αϊδωνίδος ganz ungewöhnliches Adjektiv. — 15ff. Neue Form für den alten Gedanken: vgl. zu Ep. 190, 1. — 20 δμμασι τοῖς στυγνοῖς = miseris oculis: Kaibel.

209. ASTYPALAIA (Kos.). Letzte hellenistische Zeit. Rhein. Mus. LXV, 1910, 636f. (Crönert). Μή μοι πεῖν φέρεθ' ἄδε, μάτην πέποται γάρ, ὅτ' ἔζων, μηδέ φαγεῖν · άρχεῖ · φλήναφός ἐστι τάδε. εὶ δ' ἔνεκεν μνήμης τ(ε) καὶ ὧν ἐβίωσα σύν ύμεῖν ή κρόκον ή λιβάνους δώρα φέρεσθε, φίλοι, 5 τοῖς μ' ὑποδεξαμένοις ἀντάξια ταῦτα διδόντες, ταῦτ' ἐνέρων · ζώντων δ' οὐδὲν ἔγουσι νεκροί. Κλευμάτρας.

Ganz anderer Ton als der bei Grabschriften gewöhnlich, doch auch dieser ist Stil (Kaibel 646b; && A.P. XI 8; vgl. auch Kallimachos: A.P. VII 317f.; Leonidas Tar. 316). Der Gedanke auch bei iambischen Spruchdichtern (Gerhard: Phoinix von

Kolophon 265), das Wort φλήναφος bei Menander (fr. 109, 3; 482, 6 K.; Κόλαξ V. 21 Kö.); der sonstige Stil dagegen kallimacheisch: vgl. Crönert. — 1 πεῖν: itacistische Formen jetzt häufiger; vgl. auch Ep. 222 I 14.

210. CHIOS. 2.-1. Jahrhundert.

Kaibel 231 (der Stein nach Mitteilung Rehms nicht mehr gesehen).

«Έβδομον εἰς δέκατόν τε βίου λυκάβαντα περῶντα μοῖρά με πρὸς θαλάμους ἄρπασε Φερσεφόνας · λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων, τὸν δὲ μακρὸν γήρως οἰκ ἐτίθει δόλιχον · 5 ἄρτι δ' ἐφηβείαις θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς καὶ σελίσιν Μουσῶν ἤλυθον εἰς 'Αίδαν. ἀλλά, πάτερ μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόντέρμα γὰρ εἰς με βίου μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε.

1 λυκάβαντα: dies Wort wird jetzt sehr häufig: vgl. auch Ep. 206, 3. — 2 θαλάμους . . . Φερσεφόνας: vgl. Ep. 133, 2. — 4 Das Bild alt: vgl. z. B. den Komiker Epikrates 3, 18 K. — 5 ἄρτι . . . θάλλων: vgl. Ep. 211, 1. — 6 σελίσιν hellenistisch. — 7f. Dieser Trost von dieser Zeit ab häufiger.

211. CHIOS. Ca. 1. Jahrhundert.

Kaibel 233.

"Αρτι σὲ τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις, ἄβας καλλίστοις ἄνθεσι τερπόμενον,

ήίθεον, Πρώταρχε, πατήρ ἐκαλύψατο τύμβωι, όστέα δ' όγκωθείς οὖτος ἔδεκτο τάφος.

5 πρόσθεν δ' ὁ πρέσβυς πινυτῶι δεδμημένος ἄλγει Ἰσιάδ' ἀκύμορον μύρετο θυγατέρα ·

αι[ά]ξας δ' ἄπληστα παλίνδρομον ελλαβε πένθος Πρώταρχος · γαμετήν γὰρ στενάχησε λίην. λάινα δ' ἄγχωσεν τάδε σήματα · τὰς γὰρ ἀφ' ὑμῶν

10 "Αιδης γηροτρόφους έλπίδας ώρφάνισεν.

Kommentar von Kaibel, der u. a. 1 ἄρτι in Gegensatz zu 5 πρόσθεν stellt. — 1 ἄρτι . . . θάλλοντα: vgl. Ep. 210, 5. — 4 ὀγκωθείς (vgl. 9): vgl. Ep. 179, 2. — 7f. Neuer Verlust: Protarchos (gleichnamig mit seinem Sohne: Kaibel) verliert nach Tochter und Sohn seine Frau. — 9f. τὰς γὰρ . . . ἀρφάνισεν: vgl. Ep. 149, 4; 7. — ἀφ' ὑμῶν . . . ἀρφάνισεν: structura et nova neque elegans (Kaibel).

212. CHIOS. Ziemlich lange v. Chr. Kaibel 232.

Βιττώ καὶ Φαινίς, φίλη 'Ημέρη, αὶ ξυνέριθοι, αὶ πενιχραὶ γραΐαι, τῆιδ' ἐκλίθημεν ὁμοῦ, ἀμφότεραι Κῶιαι, πρῶται γένος · ὅ γλυκύς "Ορθρος, πρὸς λύχνον ὅι μύθους ἤιδομεν ἡμιθέων.

1 ξυνέριθοι: ἄπ. εἰρ. — 3 "Ορθρος als göttliche Erscheinung sonst nur Nonnos: Dion. XXXI 138. — Die Schönheit der ionischen Epigramme erhält sich.

213. ARKESINE. 2.—1. Jahrhundert. IG. XII 7, 115.

Τὸν δεκαἐξ ἐτέων ἀριθμούς προφέροντ' ἐν ἐφήβ[οις] αἰνόδακρυν λεύσσεις, ξεῖνε, τὸν ἐν φθιμένοις, πρὶν τελέσαι λυκάβαντος ὅλον δρόμον · ἤλθε γὰρ ἄλλας τύρσιδος ἀγριόνους οὐν ὅσιός τις ἀνήρ,

5 καὶ σὺν ὁμαλικίοισι νέων ἀνὰ γυμνάδα φαιδράν στείχοντ' ἀνδροφόνωι δεξιτερᾶι παλάμαι λόγχας ροιζήεντα βαλών ἀφύλακτον ἀκωκήν ἐν σταδίφ πλευραῖς πικρὸν ἐνῆκε βέλος. ἄγρι δ' ἐπ' ὀστέον ἤλθεν, ἐλεῖν δέ τις οὐδ' ἐπαρῆξαι

10 ἡδύνατ', άλλὰ βίαι γ' εἴκε, μόλις δ' ἄρεως ἡλκύσθη προβολᾶι διὰ σώματος, αἴμα δ' ἀνέρρει. χῶ μὲν ἔβα π(ε)λάγους (β)ένθος ἐπ' ἀτρύγετον, πεμπταῖον δ' ἐμὲ <με> [μο]ῖρα τὸν ἐξ ἀγέλας Διότιμον ἡἴθέων οἰκτρὰ μάρ<ι>[ψε]ν ἐν 'Αρκεσίναι

15 πατρίδι · καὶ μάτηρ μέ[ν 'Α]ρισταρέτη σύν όδυρμῶι κώκυσεν, γενέτας δ'[ἔστενε Σ]ωσαγόρας δακρυχέων γηραιό[ς] · ἔδεκτ[ο] γὰρ ἀντὶ τροφήων ἐλπίδος ἐν μελάθροις [π]ένθος, ἐπεὶ νεκύων [εἰς ὀλ]οούς ἐπέρασα μυχούς · ὁ δὲ σύντροφος 'Ερμᾶς 20 [ώδήγ]ησε λαβὼν χῶρον (ἐς εὐσεβέων).

Alexandrinische Kunst in der Erzählung sowie im Versbau (Enjambement!) angestrebt; die Nennung des Namens (13) spät: vgl. Ep. 130, 5. Kommentar zum Ep. gibt v. Wilamowitz zu IG. a. a. O. — 2 αἰνόδακρυν: ἄπ. εῖρ. — 3 vor der Vollendung des 1. Ephebenkurses: v. Wilamowitz. — 4 τύρσιδος = villae rusticae: v. Wilamowitz. — 5 γυμνάδα: exercitatio, vgl. Kaibel 223, 7. — 9 οὐδ' steht ἀπὸ κοινοῦ: v. Wilamowitz. — 10f. Der Arzt versuchte das aus dem Knochen nicht herauszuziehende Geschoß mit einem Messer (ἄρεως προβολᾶι) herauszubohren. — 10 γ' aus τ' verbessert. — 12 Der Täter entflieht. — πηλαγους ρενθος der Stein, verb. von Comparetti. — 14 verb. von Hiller v. Gärtringen. — 16 δ' ἔστενε

v. Wilamowitz, früher δ' ἄλετο ergänzt. — 17f. vgl. Ep. 180, 3. — 18f. μυχός oder μυχοί des Hades früh genannt: Aisch. Prom. 449; Eurip. Herakles 607f. u. ö. — 19 σύντροφος als Schutzpatron der Gymnasten. — 20 μ' ὧδήγησε Comparetti, verb. von Buecheler. — Nach χῶρον folgt auf dem Steine nichts; die Worte des Dichters hergestellt von Polak.

214. SAMOS. Ca. 100 v. Chr. Abhandl. d. Preuß. Akad. 1909. II 62f. (v. Wilamowitz).

[Ψυ]χολιπής πολύδακρυς Ἐπηράτου ἐνθάδε κεῖται [κο]ῦρος, πατρὶ λιπὼν πικρὰ γόων πάθεα [μ]ατρί τε παμπληθύν θρήνων γόον · ἐγ δὲ λοχείας [ώ]δῖνα στυγερήν εἰς ᾿Αίδαν ἔτεκεν.

5 ἄρτι γὰρ ἐξ ὅμων πορπάματα θήκατο κοῦρος καὶ παρεφηβείης ἐξετέλει πέρατα ἄλκιμον ἐν στήθεσσιν ἔχων φρένα · παγκρατίωι δέ ἀξθέων νίκαν ἤρατο κυδάλιμον ·

ή δὲ βίου στρέπτειρα λίνου κλωστῆρι βιαίωι
10 μοῖρα Φίλωνι βίου πικρὸν ἔθηκε τέλος ·
δακρυχαρὴς 'Αίδας γὰρ ἀνάρπασεν οὐδ' ὑμεναίων
δαδοῦχον φιλίης τέρψιν ἀειράμενον.
Μίνως ἐν θνατοῖσι δικαστύας ἔξοχα κρείνων
τὸν νέον εὐσεβέων χώρω ἐναγλάισον.

Höchst geziertes Ep. (Charakteristik bei v. Wilamowitz a. a. O.); der Name erscheint wieder spät (V. 10): vgl. Ep. 130, 5. - 1 40γολιπής: vgl. άδ. Plan. 266, 4. — 2 πικρά γ. πάθεα; alexandrinische Weitläufigkeit, vgl. 3f. — 3 παμπληθύν: als Adjektivum απ. είρ., sonst παμπληθής. — γόον absichtliche Variation von V. 2 γόων. - έγ . . . 4 ετέκεν: vgl. zu V. 2. - 5 πορπάματα: Kindertracht (v. Wilamowitz). — 6 παρεφηβείης: unterste Klasse des Gymnasions (v. Wilamowitz). — ἐξετέλ. περ. vgl. 2; 3f. — 9f. Vgl. Ep. 222 II 15; 224, 8. - 9 Blow allgemeiner als 10. - 11 δακρυχαρής 'A.: vgl. IG. XIV 769, 5. — οὐδ' . . . 12 ἀειράμενον: Der Genuß des δμέναιος, die Hochzeit, ist der δαδ. zur Freundschaft, führt durch die ἀφροδίσιος όμιλία zur φιλία, wie die Popularphilosophie lehrte: v. Wilamowitz. — 13 Μίνως: Die Richter der Unterwelt öfters in den Epp. genannt: Ep. 217,7 f.; 221, 5; Kaibel 452, 19; 514, 5. — θνατοῖσι = den Toten, sehr merkwürdig: v. Wilamowitz. — δικαστύας: ἄπ. είρ. — 14 ἐναγλάισον: απ. είρ., affektiert für ἐντιθέναι: v. Wilamowitz.

215. PAROS. 1. Jahrhundert.

IG. XII 5, 305.

Πατρ[ὶς γαῖά μ' ἔ]πεμψε δικαστὴν Μυλασέεσσι, ἤδη δ' εὐδοκιμῶν ἐξέλιπον βιοτάν, 'Ακρίσιος, πατρὸς μὲν 'Ιάσονος, ἐκτέρισαν δέ Μυλασέες χρυσέοις στεψάμενοί με κλάδοις · 5 ταῦρον δ' ἀμρὶ πυρῆ σφάξαν τιμαῖσι σέβοντες δαίμονί μου νέρθεν σύν χθονίοισι θεοῖς. υἰὸς δ' 'Ακρίσιος συνομόπλοος ἤλυθε πατρί γραμματέως τάξ[ει], πειθόμενος πόλεϊ, καί μου πνεῦμα λιπ[όν]τος ἐμᾶς ἀρετᾶς ἐφάμιλλος

και μου πνευμα λιπ[ον]τος εμας αρετας εφαμιλλος
10 Μυλασέων δικάσ[αι μο]ι διέδεκτο κρίσεις,
όστέα δὲ ἰμερταῖσ[ι πάτ]ραν ἐκόμιζε χέρεσσι
τὸν Πάριον Παρία[ι γᾶι] καταθείς γονέα.
ὅι φυσικαὶ τοκέων [στ]οργαὶ πρὸς τέκνα ποθεινά
ὡς ὁσίαν υἰῶν τ[ὰ]ν χάριν ἀντέλαβον.

In der Hauptsache eine geschwätzige Selbstanpreisung des hinterbliebenen Sohnes. — Ergänzungen nach Früheren von Hiller v. Gärtringen und v. Wilamowitz (V. 10; 13 &1). — 13 f. vgl. Ep. 221, 6.

216. ERYTHRAI. 50 v. Chr. — 100 nach Chr.
Abhandl. d. Preuß. Akad. 1909. II 61 (v. Wilamowitz).
['Οκτ]ωκαιδεχέτη δαίμων ἥ[ρπαξέ μ' ἀφειδής]
Φωτινὸν πένθος θρεψαμένοισι [πικρόν].
οὄνομα δ' ἐστὶν ἐμὸν ψευδώνυμον · οὖ γ[λυκὐ φέγγος],
ἀλλ' 'Αίδην ἐσορῶι λυγρὸν ἐπιχθονίοις.
darunter 4 cm tiefer:

Φωτινέ Λάκωνος χρηστέ χαῖρε.

Die Aspiration von [ἀντ]ωχαιδεχέτη und das ἐσορῶι (4) deuten auf die Zeit 50 v. Chr. bis 100 n. Chr.: v. Wilamowitz. — 1 [ἀντ]ωχαιδεχέτης: vgl. Ep. 182, 4.

217. SMYRNA. 2. Jahrhundert.

Athen. Mitt. XXIII, 1898, 268ff. (Wolters).

'Α λάλος ἐν ζω(ι)οῖσι τὰ μὴ ζώοντα παρ' [ά]στοῖς Φάμα καρύσσω μουσοεπεῖ στόματι ·

Ζμύρνα πάτρα, γενέτας Δημήτριος ήδὲ τεκοῦσα Νάννιον ἔκλαυσαν δισσὰ κόρων πάθεα:

δ ὧν ὁ μὲν οὐκ ἐτέλεσσεν ἐνὶ ζωιοῖς ἐνιαυτοῦ πλείω, μοῖρα δὲ σή, Ματρέα, ἢν τρι[έ]της · 'Α[[δ]εω πυλάουρε, σύ δ' εὐαγέων ένὶ Φώκο[ι]ς, Αἰακέ, σημήναις ἤι θέμις ἀτραπιτόν.

1 (ἐν ζωοῖσι τ. μ. ζώοντα: vgl. Ep. 179, 4). — παρ' ἀστοῖς zu καρύσσω zu beziehen: Wolters. — 7 'Α[[δε]ω viersilbig gemessen: vgl. Jacobs zu Diodoros: A.P. VII 624, 2 (Wolters). — Aiakos als Pförtner des Hades: vgl. Wörner bei Roscher: Lexikon d. griech. u. röm. Mythologie I 112 (Wolters). Über die Richter der Unterwelt vgl. zu Ep. 214, 13.

218. KERKYRA. Marmortafel. Anfang des 1. Jahrhunderts v. Chr. (vgl. auch den Kommentar).

IG. IX 1, 877.

Βαιὸν ὁρῆς, ὧ ξεῖνε, τόδ' ἡρίον, ἀ[λλὰ μάλ' εἰπών]
τῶι κατὰ γῆς χαίρειν Νικομάχ[ωι πάριθι] ·
'Ρηνείη<ι>, σὸ δὲ κῦδος ἐν ἄλλω[ι ζήτεε, γαία]ς
τὸν δορὶ καὶ βουλᾶι πρόφρον[ι κλεινότατον]

τὸν δορί και βουλᾶι πρόφρον[ι κλεινότατον] κευθούσης άλόγου Νίκης μέ[τα σύν τε θυγατρί],

5 κευθούσης άλόχου Νίκης μέ[τα σύν τε θυγατρί], Ζωσίμη ῆς ὄνομ' ῆν · ἀς ἐτρύγη[σ' 'Αίδας], τὰν μὲν ἔτ' ἐκ τοκετοῖο κακὰς [ἀδῖνας ἔχουσαν], τὰν [δ]ὲ νόσωι στυγερᾶι χρ[ιμψαμέναν πρὸ μόρου].

xa[l vo-] boulaïsin loo pron [v-vo-v]

10 [— υυ — με]λέαν εἴδομεν α[ὐξομέναν]. — [ψυχὰ δ' αἰθερ]ίοισι μετάρσι[ος ἀίξασα] [πτήμασιν εἰς οἴκους ε]ὐσεβέων [ἀνέβα].

Ergänzungen von Dittenberger (doch s. zu V. 9f.), der, allerdings nicht ohne Bedenken, das Ep. in mithradatische Zeit verlegt. — 1 vgl. zu Ep. 190, 1. — ἀ[λλὰ]... 2 vgl. Ep. 204, 7f. — 5 Νείκης in Νίκης auf dem Steine verbessert. — 8 χρ[ιμψαμέναν ..] Dittenberger, der das sonst sich darbietende χρησαμέναν für unpoetisch hält. — 9f. κα[ι πάτραν] βουλαῖσιν ισόφρον[ος ειθυντῆρος | 'Ρηνείην με]λέαν είδομεν α[ιξομέναν] Dittenberger, der jedoch nicht verkennt, daß weder das Vorhergehende noch das Folgende dazu paßt. Der Rest von V. 9 führt im Anschluß an das Vorhergehende auf ein Lob der Gattin des N., also etwa κα[ίταλοχομ] βουλαῖσιν ισοφρον[έουσαν ἄμ' ἀνδρί]; dann wird entsprechend dem V. 8 folgen: [παῖδά τε τὴν με]λέαν είδομεν α[ιξομέναν].

219. KERKYRA. Wohl auch 1. Jahrhundert. IG. IX 1, 878.

[Ξε] ῖνε, τίς εῖ; — Ζήνων· — πατρός τίνος; — Ἡλιοδώρου. — εῖ σύ γ', δν ἢιθέων Δῆλος ἔφερβε θάλος; —

κεῖνος, ἐφ' ὅι καὶ πέτρος ἀλιξάντωι παρὰ τύμβωι δακρύει γοεροῦ θρῆνον ἱεἰς στόματος.

δ ὅμη[θ]εἰς γὰρ νούσω τὸν ἀλάμπετον ἤλθον ὑφ' "Αδην, δισσὰς ἔξ ἐτέων πλησάμενος δεκάδας. —

δύστηνοι γενέται, Ζήνων, σέθεν, οἶσι λέλοιπας ἄλγεα καὶ κωφοῦ ψυγρὸν ἄγαλμα τάφου.

Ausgeführtes Wechselgespräch zwischen dem Wanderer und dem Toten, der nun seinerseits (V. 1) ξεῖνος heißt: vgl. Ep. 136; 208; IG. XII 5, 307; Kaibel 256; Leonidas Tar. A.P. VII 163 (= Ep. 300). W. Rasche: De Anthologiae graecae epigrammatis quae colloquii formam habent. Münster. 1910. p. 26ff. — Ergänzungen von Wilhelm. — 3 πέτρος: vgl. Ep. 147, 6. — ἀλιξάντωι: vgl. Maecius: A.P. VI 89, 1; Zonas: VII 404, 4. — 5 ἀλάμπετον... Ἄδην = Kaibel 149, 3f.; 241, 5; IG. IX 1, 650,5. — 8 κωφοῦ... τάφου: vgl. IG. XII 8, 441, 26. — Es folgt sofort (IG. IX 1, 879) eine Variation von 878 ohne Frage und Antwort.

220. Marmorstele von TITHOREIA. Sicher noch alexandrinische Zeit, wenn auch ziemlich spät (s. den Kommentar). Österr. Jahresh. IV, 1901, Beibl. S. 20 (Wilhelm; mit Abbildung).

Δωρόθεε γαῖρε.

[Δ]ωρόθεον, ξένε, τόνδε σαόφρονα γαῖα κέκ[ευθεν] [ί]ητρόν βιοτὰν γήραϊ λειπόμενον, [δμ'] ποτ' 'Αλεξάνδρεια λοχεύσατο πατρὶς ἀ[γητή] νειλόρυτος πάσης ἀψάμενον σοφίη[ς].

δ ἄστε[α δ' ἐλ]θών πολλά περιπλανίη, Τιθόρε[ια] πετροφ[υεῖ ψ]υχρῶι τῶιδε κέκευθε τάφω[ι], ὥς ποτε μοιρίδιον τέλος ἤλυθε · καὶ γὰρ "Ο[μηρον] νῆσος ἔγει βαιὰ θεῖον ἀοιδὸν "Ιος.

Ep. auf einen wandernden Arzt. Ergänzungen und Kommentar von Wilhelm. — 4 νειλόρυτος — Leonidas Alex. A.P. IX 350, 2. — 5 περιπλανίηι: ἄπ. εἰρ. vgl. Leonidas Tar. A.P. VII 736, 1. — 6 πετρο[φυεῖ ψ]υχρῶι τ. κ. τάφω[ι]: Weiterbildung des einfachen πέτρος: vgl. Ep. 147, 6. — 7 και . . . 8 Ἰος: vgl. bes. Alkaios Mess. A.P. VII 1, 7f. und die dort folgenden Epp.

221. AIANE. 1. Jahrhundert. Kaibel 514. 'Αδίστας Μενέδημος έην πόσις · ήροσε δ' αὐ[τ]άν Βούτιγος · Αλανή κρύψε [κ]αταφθι[μέ]ναν, τίκτε δ' ένὶ κλιάρ Ιοις Κερκείνιον · έγ δὲ Φιλίππου υίοῦ τῶν ὁσίων ἀντίασεν κτερέων.

5 τοιγάρ Κ[ρ]ηταιεῖ ['Ρ]αδαμάνθυι τοῦτο παρ' "Αιδα εζ[π]εν, δτ' ώδ[ε]ίνων παιδός έχει χάριτας.

5 Über Rhadamanthys vgl. Ep. 217, 7. — 6 vgl. Ep. 216, 13 f.

222. APOLLONOPOLIS - MAGNA. Großes Grabmal für Frau und Tochter des Ptolemaios. 2. Hälfte des 2. Jahrhunderts. BCH. XX, 1896, 191 ff.; 459 ff. (Jouguet); Archiv f. Papyrusforsch. I, 1901, 219ff. (v. Wilamowitz).

Εὐαγόρου χούρην συνγνούς, ξένε, τῶιδ' ὑπὸ τύμβω στείγε σύν εύτυγίηι τησδε δι' άτραπιτοῦ Βαύθεος έν σχοπέλοισιν όρηάδος, ή με λαχούσα θάλπει Φερσεφόνης ή<ι>δ' ίερα κλισία 5 και κλέος ἀείμνηστον ἐπιγθονίοισιν ἔγουσαν. γνωστόν όσοι πάτραν τήνδ' ἐπέβησαν ἐμήν. ούνομά μοι 'στ', ὧ ξεῖν', 'Αφροδισία, ἢν Πτολεμαῖος γημεν, ὁ καὶ βουλᾶι καὶ δορὶ θαρσαλέος καί στρατιᾶι Φοίβου δικνύς σέλας αίἐν ἄμωμον συγγενικής τε φορών δόξαν ἰσουρανίαν.

δι γενόμην εύνους βίστον διάγουσ' άμα, κοινήι καί γενέσει τέχνων, ήν λίπον έν προχοπαῖς, ων μ' άπεγώρισ' ὁ πάντ' ἐφορῶν γρόνος ἡδὲ σύν αὐτῷ Μοϊραι κλωστείρων νήσαν ἀπ' άθανάτων,

15 τοῦ γάριν ἡ τλήμων κατοδύρομαι είν ' Αίδαο παντοίων γαρίτων κάλλος ένεγκαμένη<ι>. καί με συνάφρον οδσαν έμος πόσις έκτερέιξεν προφρονέως διχνύς εύνοιαν, ην έχε μοι. δ καλόν είς άλογον θέμενος γρέος, δ καλά θυμῶι

βέξας και ζώσηι και παρά Φερσεφόνηι. ταῦτα μαθών χαίροντι νόωι παράμειβε κέλευθον, ξείνε, σύν εὐτυγίηι πρός γ' ἔτι καὶ σὰ τέκνα καὶ λέγ' ἐμὲ κτερίσασι ,,μένοιτ' ἐπὶ γῆς ἀμάραντοι, όσσον έγω ναίω<ι> δώματα Φερσεφόνης".

> 'Αφροδισία χρηστή χαῖρε. 'Ηρώδης ἔγραψεν.

H [Πατ]ρίδ' έμην συνγνούς και τίς τίνος είμι προσελθών [ξ]είνε, σύν εὐτυχίηι στείγε δι' ἀτραπιτοῦ.

είμι γάρ εύκλείους 'Απολλώνιος ὁ Πτολεμαίου κούρος, δν εὐέρκται μίτρα ἐπηγλάισαν, 5 συγγενικής δόξης ἱερὸν γέρας · εὔνοια γάρ μιν βαίνε καὶ είσω γᾶς ἄχρι καὶ ώκεανόν. τούνεκα κάμε πατρός καλόν κλέος εἰσορόωντα της αὐτης ψαύειν θυμός ἔθηγ' ἀρετης καὶ πατρίδος καλῆς τὸν ἐπάξιον ἐσμὸν ἐλέσθαι. 10 αίπ<υ>είας Φοίβου τῆςδ' ἱερᾶς πόλεως. πατρός έμοῦ γνωτοῖσι συνεκπλεύσαντα φέριστα ξεινε στε σκάπτρων (ήλ)υθ' ἄρης Συρίην. καί γενόμην εύνους, γλυκείαν τηρῶν ἄμα πίστιν, καί δορί και τόλμα πάντας ένεγκάμενος. 15 ώς δ' έμὲ μοῖρ' ἐδάμασσε βιοχλώστειρα, τί σὲ χρή τούτο μαθείν, νόστου μνησάμενον γλυκείου. ήλικίης ἀκόρητον, ὅτ' οὐδὲ φίλων ἐνέπλησα θυμόν έμῶν τέκνων, ὧν λίπον ἐν θαλάμοις. ταύτα μαθών, ὤ ξεῖνε, λέ(γ)οις πατρί τῶι κτερίσαντι ..σαυτόν μή (τ)ρύχειν μνησάμενον βιότου". καὶ σοὶ δ' εὐοδίης τρίβον όλβιον εύχομαι είναι πρός γ' έτι και τέχνοις σοίσι φιλοφροσύνοις.

'Απολλώνιε χρηστέ χαῖρε 'Ηρώδου.

Über die Person des Ptolemaios (der den Rang eines συγγενής des Königs: I 10, die höfische Charge eines πυρφόρος: I 9 hatte, von Euergetes (ΙΙ 4: εὐέρκται) als συγγενής durch die Mitra geehrt, Expeditionen unternommen hatte: II 5f.), über die seines Sohnes (der nach einer syrischen Reise, auf der er Verwandte begleitet, starb: II 11ff.), über die des Dichters vgl. v. Wilamowitz a. a. O. - Die beiden Gedichte von schleppendem Gedankenausdruck, doch metrisch noch gut geformt (s. wieder v. Wilamowitz). - I 2 Führung des Fremden wie Ep. 176, 1ff. — σύν εὐτυχίηι = V. 22; II 2. — 4 Φερσεφόνης κλισία: bestimmte Grabform? v. Wilamowitz. Vgl. sonst Ep. 133, 2. - 11-12 xal χοινῆι γενέσει zu verbinden. – 13 μ' ἀπεχώρισ': μαιτεχωρις der Stein. — πάντ' ἐφορῶν χρόνος: vgl. Ep. 151, 1. — 14 vgl. Ep. 214, 9. κλωστείρων eine durch den Itacismus veranlaßte "umgekehrte" Schreibung für κλωστήρων: vgl. Ep. 224, 8. – 20 παρά Φερσ. (zu ergänzen: οὄσηι) = ἀποφθιμένηι: v. Wilamowitz. - 22 vgl. Ep. 47, 4.-23 zur direkten Rede vgl. Ep. 125, 4. — 24 δσσον = ἐν δσωι:

v. Wilamowitz. — Unterschrift des Dichters: vgl. Ep. 196. — II 1f. ergänzt von Jouguet. — 2 σύν εὐτυχίηι vgl. I 2. — 3 εὐκλείους: Mißbildung durch falsche Analogie. - 'Απολλώνιος: metrischer Verstoß beim Namen wie oft. — 6 βαΐνε = ήγε v. Wilamowitz. — 9 ἐσμὸν: Richtung, Weg (v. Wilamowitz). — 12 Anf. verderbt: ξεῖνος ὅτε σιάπτοων ἤλυθ' ἄρης Σ . = als ein fremder Kriegszug um des Königtumes willen Syrien überzog: v. Wilamowitz. - ήλυθ' Jouguet, μυθ der Stein. - 13 γλυκείαν und 16 γλυκείου Nebenformen von γλυκός: v. Wilamowitz. — 14 er brachte sie alle heil heim: v. Wilamowitz. — 15 βιοχλώστειρα: vgl. Ep. 214, 9f. - 19 λεροις der Stein. - 20 vgl. I 23. - γρυγειν der Stein. - 21 vgl. I 22.

223. AEGYPTEN, dem Anscheine nach nahe bei MEMPHIS; unter dem Bilde einer Uräusschlange (V. 4 ἀσπίδα). Wahrscheinlich Zeit der letzten Ptolemäer oder allererste Kaiserzeit.

Puchstein: Epigrammata graeca in Aegypto reperta. Diss. Argent. IV 1,76 sqq. (mit Bild und Faksimile).

> Στήθι λάον κατενώπα τελώριον έν τριόδοισι. ξείνε, και εύρήσεις γράμματι ρηγνύμενον. ηὐ δ' ὅπα προγέων στενάγιζέ με την προμολοῦσαν εις ένέρους όσιην άσπίδα τηλέβιον

5 δυσμενέων ύπο χερσί. τί σοι πλέον, αινότατ' άνδρῶν, έστίν, ότι ζωής τησδέ μ' άπεστέρεσας;

σοί γάρ όμοῦ καὶ ἔρεσσι κέλωρ' ἐμὰ θεσπέσι' ἔσται. ούκ οίη(ν) ἐπὶ γῆς ἔκτανες οδσαν ἐμέ,

άλλ' όσαπερ ψάμαθος παρά θῖν' άλὸς ἔσγεν ἀριθμά,

τόσσον έπιχθόνιοι θήρες έχουσι γένος.

ή σὲ μὲν οὐγ ὕπατον, πύματον δ' "Αιδην πελάσουσι δμμασι δερχόμενον σῶν ἐρέων θάνατον.

Gemisch von Sprachentgleisungen (1 λασν für λασν; κατενώπα c. acc.; 7 χέλωρα für χέλωρες; 9 άριθμά; 11 αιδην) und gelehrter Verwendung von Dialektformen (1 τελώριον = πελώριον; 7 Ερεσσι = τέχνοις (thessalisch: O. Hoffmann: Die griech. Dial. II 225); beides bei Hesych); sonst gute Ausführung. - Epigramme auf tote Tiere, darunter auch gern Lieblingshunde, vielfach auf Steinen, z. B. Kaibel 329 u. ö., wie namentlich in der Literatur (A.P. VII 189—216; vgl. Preger 51 und Ep. 230). — 1 λαὸν . . . . τελώριον: vgl. λ 594 (Puchstein). — 2 γράμματι δ. ganz ungewöhnlich. — 3 ὅπα προγέων: Pindar. Pyth. X 56 (Puchstein). - 5 Anf. = Homer T 62 (Puchstein), - τί σοι πλέον; hellenistisch, vgl. Asklepiades: A.P. V 84, 1; Theokrit. ep. VI 1 Wil.; Meleager: A.P. V 175, 1; Kaibel 306 a 3 u. ö. — 8 οιημ der Stein. — 9 παρὰ θῖν' ἀλὸς = Homer A 316 u. ö.

224. PONTOS (Kertsch). Mitte des 1. Jahrhunderts. Mitteilungen der Kaiserl. archäol. Kommission. Petersburg. X, 1904, S. 49, Nr. 46 (Latyschew) = Watzinger: Griech. Grabreliefs aus Südrußland. Berlin. 1909. S. 85, No. 485.

'Απολλώνιος 'Απολλωνίου

χαῖρε.

Σύ μεν πρὸς "Αδην ἀστένακτος ἔδραμες λιπών<ν> ἀήταις πνεῦμα θουρία χερί, ἡ σὴ<ι> δ' ὅμευνος δακρύοις ἀναστένει ἀπροσδόκητον πένθος εἰσδεδεγμένη.

- 8 τεὸν δ' ὅλωλε κ(ά)λλος, ἔσβεσται χάρις, φρόνησις ἔπτη, πάντα συνφορᾶς γέμει · ὁ τῆς γὰρ ἀρετῆς μοῦνος ἐκλάσθης κανών. ἀλλ' εἴ σε κλωστὴρ Μοιρέων ἐρόμβισεν, πρὸς δεινὸν ἔγχος βαρβάρων νενευκότα,
- 10 (ν)ῦν οὐ κελαινὸς οἴκο<ι>ς, ἡρώων δέ σε ἔξουσι σηκοί· σοὶ γὰρ, ἀπολλώνιε, καὶ πρόσθε σεμνή βάξις ἤν τεθημένη<ν>, καὶ νῦν θανόντι πᾶσα<ι> κοσμ(ε)ῖται χάρις.

Viele Schreibfehler; der Stil wechselt zwischen Unbeholfenheit und Glätte; die meisten Trimeter enthalten nur ein Kolon, festere Verbindung 10f.—8 Verkehrtes Bild; vgl. sonst Ep. 214,9.
— ἐρόμβισεν "umgekehrte" Schreibung für ἐρόμβησεν; vgl. Ep. 222 I 14.

B. Öffentliche (Nr. 225-226).

225. MILET. Mausoleum des Staatsmannes Aristeas. 2. Jahrhundert.

Αrchäol. Jahrb. XXI, 1906. Anz. 38 (Wiegand).
Ούτος ὁ Μιλάτοιο πάτρας πρόμος, ούτος ὁ δήμου ρυτηρ και πόλεως ήνιοχῶν βίοτον,
οῦτος ὁ πᾶσιν ἄριστος, ὁ χρυσείοισι κολοσσοῖς
τιμαθείς, πάτρας δ' ἐντὸς ἔχων κτέρεα,
5 πατρὸς 'Αριστέου υίὸς ὁμώνυμος, οὖ κλέος ἐσθλόν
'Αελίου χρυσέων ἄγχι βέβηκε δίφρων.

Die Anaphora von οδτος alexandrinisch: vgl. z. B. Antipater Thess. A.P. VII 666.

226. MILET. Grabmal der Menesthiden. Ca. Mitte des 2. Jahrhunderts.

Arch. Jahrb. XXI, 1906. Anz. 38f. (Wiegand). Σήμα μὲν ἴσθ', ὅτι τοῦτο Μενεσθειδᾶν ἐπὶ δισσοῖς κίσσιν ἀνκώθη, ξεῖνε, καταφθιμένοις, εἴ τινας εὐόλβου μεγάλος παρὰ παιδὶ Σελεύκου 'Ασίδος ὑψηλοὺς ἔκλυες ἀγεμόνας.

Menestheus half dem Demetrios Soter 162 v. Chr. bei seiner Flucht: Niese, Gesch. d. griech. und maked. Staaten III 245. — 2 ἀνκώθη: vgl. Ep. 179, 2.

VI. Literarische Epigramme aus der 2. Hälfte des 4. bis zum 1. Jahrhundert v. Chr. (Nr. 227—347).

1. Theokritos von Chios (Nr. 227).

227. Aristokles bei Euseb. Praep. evang. XV 2, 12 (es ist die Rede von Aristoteles' Heirat): Θεόκριτος γοῦν δ Χῖος ἐποίησεν ἐπίγραμμα τοιοῦτον (= Bergk II 374)

Έρμιου εὐνούχου τε καὶ Εὐβούλου τόδε δούλου μνῆμα κενὸν κενόφρων θῆκεν 'Αριστοτέλης · δς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν είλετο ναίειν ἀντ' 'Ακαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.

Vgl. Diog. Laert. V 1, 11: ἀπέσχωψε δ' εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα καὶ Θεόκριτος ὁ Χῖος οὐτωσὶ ποιήσας, ὡς φησιν 'Αμβρύων (FHG. II 86b) ἐν τῶι περὶ Θεοκρίτου· 'Ερμείου . . . . 'Αριστοτέλης; Plutarch. De exil. 10, p. 603c: 3 εἴλετο . . . . προχοαῖς. Ε in Spottepigramm unter der Form einer Grabschrift. — 1 τε καὶ: ἡδ' Diog. — τόδε: ἄμα Diog. — 2 θῆκεν: τεῦξεν Diog.

2. Anyte von Tegea (Nr. 228-231).

Vgl. Maria J. Baale: Studia in Anytes poetriae vitam et carminum reliquias. Amstelodam. 1903; M. Boas: Rhein. Mus. LXII, 1907, 61ff.

228. Plan. 291: 'Ανύτης = Meineke III.
Φριξοκόμαι τόδε Πανί καὶ αὐλιάσιν θέτο Νύμφαις
δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς Θεύδοτος οἰονόμος ·
οὕνεχ' ὑπ' ἀζαλέου θέρεος μέγα κεκμηῶτα
παῦσαν ὀρέξασαι χεροί μελιχρὸν ὕδωρ.

Vgl. Ep. 232.

229. A.P. IX 313: 'Ανότης μελοποιού C, ohne Lemma Plan. — Meineke VI.

> "Ίζευ *ἄπας* ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἀδὺ πόμα, ὅφρα τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα ἀμπαύσηις πνοιᾶι τυπτόμενα Ζεφύρου.

Vgl. dieselbe Anyte: Plan. 228; Nikias: A.P. IX 315; Hermokreon: Plan. 11; άδ. 12; 13 (Platon); άδ. 227 (Preger 215); Ep. 176; s. C. Robert: Österr. Jahresh. VIII, 1905 183; vgl. ferner über diese ganze "arkadische Bukolik" Knaack: RE. III 1004f. — 1 τζευ ἄπας ὑπὸ καλὰ δάφνας Ρ, τζευ ἄπ. ὑ. τῆσδε δάφνης Plan., τζεο (τζευ Meineke) τᾶσδ ὑπὸ καλὰ δάφνας Jacobs, Meineke, Reitzenstein, Baale; andere anders. ἄπας sicher verderbt; eine ländliche Lokalgottheit spricht, also wahrscheinlich: τζευ ἐμᾶς; vgl. άδ. Plan. 12, 1: ἔρχευ καὶ κατ' ἐμὰν τζευ πίτυν. — 2 ἡδὺ Plan. — 3 ὄφρα an dieser Stelle: vgl. dieselbe Anyte IX 144, 3; Plan. 231, 3 (Stadtmüller). — ἀσθμαίνοντα . . . 4 Ζεφύρου nachgeahmt von άδ. Plan. 227, 2f.

230. A.P. VII 208: 'Ανύτης λυρικῆς C, 'Ανύτης Plan. = Meineke XV.

Μνᾶμα τόδε φθιμένου μενεδαίου είσατο Δᾶμις ἵππου, έπει στέρνον τοῦδε δαφοινὸς "Αρης τύψε · μέλαν δέ οι αἵμα ταλαυρίνου διὰ χρωτός ζέσσ', ἐπὶ δ' ἀργαλέαι βῶλον ἔδευσε φονᾶι.

Zahlreich die Epp. der Anyte und der Dichter der A.P. auf tote Tiere; vgl. Ep. 223. — 1—3 τύψε: Suid. s. v. μενεδάιος ἵππος und δαφοινόν. — 1 σᾶμα Suid. — 2 δαφοινός Plan., Suid. an 2. Stelle, Jacobs, Hecker, Dübner, δαφοινόν P, Suid. an 1. Stelle, Meineke. — 3 μέλαν . . . 4 φονᾶι Suid. s. v. τάλαρος. — 4 δ' ἀργαλέαν β. ἔδευσε (ἔδυσε P) φόνωι (φόναι vor der Korrektur A) P, Plan., Suid., δ' ἀργαλέων β. ἔδ. φόνωι Meineke, andere anderes, verb. von Stadtmüller (vgl. Homer K 521).

231. A.P. VII 646: 'Ανύτης μελοποιοῦ C, 'Ανύτης Plan. = Meineke XVIII.

Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλωι περὶ χεῖρε βαλοῦσα εἴπ' Ἐρατὰ χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα ·
,,ὦ πάτερ, οὔ τοι ἔτ' εἰμί, μέλας δ' ἐμὸν ὅμμα καλύππει ἤδη ἀποφθιμένης κυάνεος θάνατος."

Über die Nachahmungen dieses Motivs (z. B. Simias: Ep. 240) vgl. R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 128f. — 2 χλωροῖς

δάκρυσι: vgl. Eurip. Med. 906 (Stadtmüller). — 4 χυάνεον Jacobs.

3. Moiro von Byzanz (Nr. 232).

232. A.P. VI 189: Μοιροῦς Βυζαντίας Α,C, Μυροῦς Plan. = Meineke II.

Νύμφαι 'Αμαδρυάδες, ποταμοῦ κόραι, αι τάδε βένθη άμβρόσιαι ροδέοις στείβετε ποσσίν άεί, χαίρετε και σώιζοιτε Κλεώνυμον, δς τάδε καλά είσαθ' ύπαι πιτύων ύμμι, θεαί, ξόανα.

Vgl. Ep. 228; Nachahmung durch Hermokreon: A.P. IX 327. — 1 'Ανιγριάδες Unger (vgl. Pausan. V 6; Strab. 346). — 2 ἀμ-βρόσια Τουρ. — 3 δς . . . 4 ξόανα Suid. s. v. είσατο.

4. Nossis von Lokroi (Nr. 233-239).

233. A.P. VI 132: Νοσσίδος Α = Meineke VI.

"Έντεα Βρέττιοι ἄνδρες ἀπ' αἰνομόρων βάλον ὤμων

θεινόμενοι Λοκρῶν χερσὶν ὕπ' ἀκυμάχων,

ἄν ἀρετὰν ὑμνεῦντα θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κεῖνται,

οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχεας, οὐς ἔλιπον.

2 όπ' P, verb. von Meineke. — 4 Vgl. dagegen Leonidas Tar.: A.P. VI 131, 3 (R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 137, 1).

234. A.P. VI 275: Νοσσίδος Α = Meineke V. Χαίροισάν τοι ξοικε κομᾶν ἄπο τὰν 'Αφροδίταν ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας · δαιδάλεός τε γάρ ἐστι καὶ άδύ τι νέκταρος ὅσδει, τοῦ, τῶι καὶ τήνα καλὸν "Αδωνα γρίει.

2 κεκρύφαλον... 3 όζει Suid. s. v. δαιδάλεον. — 3 όζει, über dem ζ ein δ P, verb. in δοδει von Jacobs. — 4 τού τωι P, verb. von Reiske. — χρίει: τίει Reitzenstein.

235. A.P. IX 332: Νοσσίδος Λεσβίας C, ohne Namen Plan. = Meineke IV.

'Ελθοῖσαι ποτί ναὸν ἰδώμεθα τᾶς 'Αφροδίτας τὸ βρέτας, ὡς χρυσῶι δαιδαλόεν τελέθει. εἴσατό μιν Πολυαρχὶς ἐπαυρομένα μάλα πολλάν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλατας.

Zum Vorwurf vgl. Simonides fr. 137; Kallimachos: A.P. XIII 24. — Zu V. 1f. vgl. auch Ep. 176 (262).

236. A.P. VI 353: Νοσσίδος Α = Meineke VII. Αὐτομέλιννα τέτυκται · ίδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον ἀμὲ ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει.

ώς ἐτύμως θυγάτηρ τᾶι ματέρι πάντα ποτώικει ·
ἢ καλὸν ὅκοια πέληι τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

Vgl. dieselbe Nossis: A.P. VI 354; IX 604 f. — 2 ἄμε P, verb. von Meineke. — 3 προσώικει A, verb. von Bentley. — 4 πέλοι P, verb. von Schäfer.

237. A.P. VII 718: Νοσσίδος C = Meineke XI.
*Ω ξεῖν', εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μυτιλάναν τὰν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐπαυρομέναν, εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φίλα τ' ἢν ἄ τε Λοκρὶς γᾶ τόκτε μ' · ἴσαις δ',ὅτι μοι τοὕνομα Νοσσίς · ἴθι.

Nach R. Reitzenstein (s. auch zu V. 3f.): Epigramm und Skolion 137f. redet Lokroi selbst (?), nach v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 299 ist es das Schlußgedicht der Nossis am Ende ihrer Sammlung, kein ἐπιτύμβιον. Doch vgl. Kallimachos: A.P. VII 521 (= Ep. 279); Theaitetos 499 (= Ep. 242); Asklepiades 500; Nikainetos 502; Damagetos 540 (= Ep. 327); Apollonides 631: alle aus gleicher Situation. — 1 καλλίχορον = Ep. 97, 4. — Μιτυλίναν P, verb. von Toup. — 2 ἐπαυρομέναν Reitzenstein (vgl. auch Ep. 235, 3), ἐναυσόμενος P, Τουρ (participaturus), ἀνοισόμενος Επρετίυς, ἀγασσαμέναν Sitzler, andere anders. — 3f. So Meineke, φίλα τῆναιτε λόκρισσα τίκτειν Τ΄ σαισδ' ότι μοι τούνομα P, φίλαν τήναι τε Λοκρίς γᾶ, τίκτεν ἴσαν ὅτι θ' ol Brunck (Reitzenstein), andere anders. — 4 Nossis nennt sich selbst öfters: vgl. auch Ep. 239, 3.

238. A.P. VII 414: Νοσσίδος τῆς μελοποιοῦ C, Νοσσίδος Plan. = Meineke XII.

Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο καὶ φίλον εἰπών ρῆμ' ἐπ' ἐμοί · 'Ρίνθων εἴμ' ὁ Συρακόσιος, Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς · ἀλλὰ φλυάκων ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

Vgl. ältere literarische Epigramme Ep. 166f. — 1 καπυρόν: vgl. A. Willems, Rev. des ét. gr. XIX, 1906, 384 ff. — 2 Συρθαόσιος P, Συργκόσιος Plan. — 3 καλύκων Plan.

239. A.P. V 169: Νοσσίδος Α = Meineke I.

«Αδιον οὐδὲν ἔρωτος ἀ δ' ὅλβια, δεύτερα πάντα ἐστίν · ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.

τοῦτο λέγει Νοσσίς · τίνα δ' ἀ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν, οὐκ οἰδεν κήνα γ', ἄνθεα ποῖα ῥόδα.

1 τὰδ' ὅλβια P, verb. von Bentley. — 3 οὐχεφίλησεν P, verb. von Brunck. — 4 κῆνατάνθεα P, κήνας ἄνθεα Reiske, τῆνος ἄνθεα Wakefield, verb. von Reitzenstein.

5. Simias (Nr. 240).

240. A.P. VII 647: Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμίου C, Σαμίου Plan. = Meineke III.

" Υστατα δή τάδ' ἔειπε φίλαν ποτὶ ματέρα Γοργώ δακρυόεσσα δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα · ,,αὕθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λώιονι μοίραι ἄλλαν σῶι πολιῶι γήραι καδεμόνα..."

Früher für ein Stück aus einem größeren Gedichte (der Γοργώ des Simias [s. darüber R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 129f.]) gehalten; in Verbindung mit einem Grabrelief, das die Tote im Kreise der Ihrigen sterbend darstellte, bringt dies Gedicht v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 226, 2. Vgl. auch Ep. 231. — 1 δη fehlt in P (vgl. Ep. 231, 1), ergänzt Plan. — φίλην . . μητέρα P. — 4 σῶ πολιῶ P. — καδομέναν P, καδεμόναν Plan., verb, von Salmasius.

6. Theaitetos (Nr. 241-242).

241. A.P. VII 444: Θεαιτήτου C, Plan.
Χείματος οἰνωθέντα τὸν ᾿Ανταγόρεω μέγαν οἰκον ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν πῦρ ὑπονειμάμενον · ὀγδώκοντα δ' ἀριθμὸν ἐλεύθεροι ἄμμιγα δούλοις τῆς ἐχθρῆς ταύτης πυρκαϊῆς ἔτυχον.
5 οὐκ εἶχον διελεῖν προσκηδέες ὀστέα χωρίς, ξυνὴ δ' ἤν κάλπις, ξυνὰ δὲ τὰ κτέρεα ·

είς και τύμβος άνέστη· άτὰρ τὸν ἔκαστον ἐκείνων οίδε και ἐν τέφρηι ἡηιδίως ᾿Αίδης.

1 οἰωθέντα Scaliger, εὐνηθέντα Emperius. — 6f. vgl. Ep. 110, 2.

242. A.P.VII 499: Θεαιτήτου C, Plan.

Ναυτίλοι & πλώοντες, δ Κυρηναῖος 'Αρίστων πάντας ὑπὲρ ξενίου λίσσεται ὅμμε Διός, εἰπεῖν πατρὶ Μένωνι, παρ' Ἰκαρίαις ὅτι πέτραις κεῖται ἐν Αἰγαίωι θυμὸν ἀφεὶς πελάγει.

Vgl. Ep. 237. — 3 Μέωνι P. — 4 Αιγαίωι: vgl. Apollonides: A.P. VII 631, 4 (Stadtmüller).

Asklepiades (Nr. 243—255).
 Vgl. R. Reitzenstein: RE. II 2, 1625 ff.

243. A.P. VII 11: 'Ασκληπιάδου Α, Plan. = Meineke XXXIV. 'Ο γλυκύς 'Ηρίννης οὕτος πόνος, οὐχὶ πολύς μέν ὡς ἄν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς, άλλ' έτέρων πολλῶν δυνατώτερος · εἰ δ' 'Αίδας μοι μὴ ταχύς ἦλθε, τίς ἄν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

Vgl. &δ. A.P. VII 12; Leonidas Tar. VII 13 (Krinagoras Ep. 347). — 1 πόνος: vgl. Antipater IX 792, 1. — 2 ἐννεακαι δεκέτευς: vgl. Ep. 182, 4. — 3 μοι:τοι Bothe, οἱ Hecker.

244. A.P. IX 63: 'Ασκληπιάδου C = Meineke XXXV. Αύδη και γένος είμι και ούνομα · τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου σεμνοτέρη πασῶν είμι δι' 'Αντίμαχον.

τίς γὰρ ἔμ' οὐκ ήεισε; τίς οὐκ ἀνελέξατο Λύδην, τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ 'Αντιμάχου;

Lob des Antimachos auch bei Poseidippos: A.P. XII 168,1 (s. dagegen Kallimachos fr. 74b). — 1 Λύδη, 3 Λύδην Reiske, Meineke, Λυδή, Λυδήν P.

245 A. P. VII 284: 'Ασκληπιάδου C, Plan. = Meineke XXXVII.
'Οκτώ μευ πήχεις ἄπεχε, τρηχεῖα θάλασσα,
καὶ κύμαινε βόα θ', ἡλίκα σοι δύναμις ·
ἢν δὲ τὸν Εὐμάρεω καθέληις τάφον, ἄλλο μὲν οὐδέν

ην δε τον Ειθμάρεω καθέληις τάφον, άλλο μεν ουδέν κρήγυον, εθρήσεις δ' δστέα και σποδιήν.

Vgl. Poseidippos: A.P. VII 267; Leonidas Tar. 283; IG. IX 1, 884, 8.

246. A.P. VII 145: 'Ασκληπιάδου Α, Plan.
"Αδ' ἐγὼ ἀ τλάμων 'Αρετὰ παρὰ τῶιδε κάθημαι Αἴαντος τύμβωι κειρομένα πλοκάμους, θυμὸν ἄχει μεγάλωι βεβολημένα, εἴπερ 'Αχαιοῖς ἀ δολόφρων 'Απάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

Das Ep. auch im ps. aristotelischen Peplos 7 Bergk, frei übersetzt von Ausonius: epit. III p. 73, 7ff. Peip.; vgl. Mnasalkas' Parodie: Ep. 318, die Variation des Antipater Sid. VII 146, sowie auch Johannes Barbukallos: A.P. IX 425 (Stadtmüller). — 2 χειραμένα Plan., Tzetzes: Posthom. 489; Eustath. ad B 557, χειραμένη Mnas. — 3 βεβαρημένα Tzetz. — εἴπερ Mnas., εἰ παρ' P, οὕνεκ' Plan., Eustath. — 4 χρεῖσσον ἐμοῦ Plan. — χέχριται Mnas., Plan., Tzetz., Eustath., δύναται P.

247. A.P. XII 135: 'Ασκληπιάδου B = Meineke IX. Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος · ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν ἤτασαν αἰ πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις · καὶ γὰρ ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύστασε καὶ τι κατηφές ἔβλεπε χὧ σφιγχθεὶς οὐκ ἔμενε στέφανος.

Asklepiades' Ep. von Kallimachos weitergebildet (XII 134): Kaibel, Hermes XXII, 1887, 510; R. Reitzenstein, Epigramm und Skolion 159f. Für das Thema scheint Vorbild Alkaios fr. 57.—2 so Alberti, ήτησαν έν πολλαῖς νικασόρην προποσις P, ήτασεν έν πολλῆ Νικαγόρην προπόσει Meineke, ήτασαν έν πολλοῖς N. προπόσεις Reitzenstein.—3 καὶ ἐνύσταξε κητι P, verb. von Salmasius, dagegen s. Reitzenstein a. a. O. 91, 2.—4 σφιχθείς P.

248. A.P. XII 50: 'Ασκληπιάδου Β, ἄλλο Plan. = Meineke VIII.

Πῖν', 'Ασκληπιάδη · τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάσχεις;
οὐ σὲ μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐλητσατο,
οὐδ' ἐπὶ σοι μούνωι κατεθήξατο τόξα καὶ ἰούς
πικρὸς "Ερως · τί ζῶν ἐν σποδιῆι τίθεσαι;
τ πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα · δάκτυλος ἀώς ·

ή πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;
 πιομένου γὰρ ἔρως · μετά τοι χρόνον οὐκέτι πουλύν,
 σχέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

3 κατεθήξατο Boissonade (vgl. Philodem. V 123, 3 τόξα . . θήγουσιν Έρωτες), κατεθήκατο P, Hermann (deposuit arma sua quibus te praedam matris fecerat). — 4 τί . . . τίθεσαι: was lässest du dich lebend zur Asche machen? (im Hinblick auch auf das Bild des zur Asche gewordenen feurig Liebenden; vgl. Asklepiades: XII 166,4 u. a.). — 5 δάκτυλος ἀώς: fast Zitat von Alkaios fr. 41, 1, vgl. auch zu V. 6. — 6 Vgl. Alkaios fr. 41, 1 τί τὸ λύγνον uzyouzy, hier aber mit Reitzenstein (Epigramm und Skolion 90, 2) Hinweis auf den Tod zu verstehen; daher setzt R. πολυχοιμιστάν. - 7 πιομένου γάρ ἔρως P, πίνομεν · οὐ γάρ ἐρᾶις Meineke, πῖνε · κενὸν γὰρ ἔρως Hermann, πίνωμεν δυσέρως Kaibel, Reitzenstein; da auf das πῖν' in V. 1 πίνωμεν in V. 5 folgt, so würde πιόμεθ' ού γὰρ ἔρως (,,wir werden trinken, denn mit der Liebe ist es nichts") sowohl eine neue gute Variierung wie einen kräftigen Abschluß der dichterischen Reflexion ergeben. - 7f. vgl. Asklepiades V 84; Straton XI 19 und andere Epp. dieses Buches der A.P.

249. A.P. V 168: 'Ασκληπιάδου A, ohne Namen Plan. = Meineke XIX.

'Ηδύ θέρους διψῶντι χιών ποτόν, ήδύ δὲ ναύταις ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν Στέφανον · ήδιον δ', ὁπόταν κρύψηι μία τοὺς φιλέοντας χλαῖνα, καὶ αἰνῆται Κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

2 Στέφανον Ludwich. — 3 ήδεῖον P, am Rande γρ. ήδιστον C, ήδύ, danach Spatium und δπόταν Plan. (neuere Hand setzt in das

Spatium: δὲ καὶ), ἡδύτερον Dilthey; zu ἡδίον vgl. Asklep. XII 153, 4 ἡδίων: Stadtmüller. — 4 αἰνεῖται P.

250. A.P. V 63: 'Ασκληπιάδου Α,L, τοῦ αὐτοῦ Plan. = Meineke XXV.

Νεῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου, πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη · ἢν γάρ με κτείνηις, τότε παύσομαι · ἢν δέ μ' ἀφῆις ζῆν, καὶ διαθείς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

5 Ελκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὅι ποτε πεισθείς, Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυς θαλάμων.

3—4 Suid. s. v. χωμάσομαι. — 3 ἀφῆις ζῆν: ἀφείης Plan. — 4 διαθείς: διαθῆς Plan., διαθῆις Suid. — 5 f. Durch Theognis 1345 ff. solche Hinweise auf das Beispiel der Götter, bes. des Zeus bei den griechischen Dichtern eingebürgert: vgl. Asklep. V 166, 5 f.; Kallimachos XII 230, 3 f.; Meleager 171, 5 f. (= Ep. 333).

251. A.P. V 157: 'Ασκληπιάδου A,C = Meineke XV.

'Ερμιόνηι πιθανῆι ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον ἐχούσηι

ζωνίον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ἄ Παρίη,

χρύσεα γράμματ' ἔχον · ,,διόλου'' δ' ἐγέγραπτο ''φίλει με καὶ μὴ λυπηθῆις, ἤν τις ἔχηι μ' ἔτερος.

Freie Übersetzung bei Ausonius: ep. 96 p. 348 Peip. — 2 ζώνιον P, verb. von Reiske. — 3 διόλου richtig mit φίλει verbunden von Hecker.

252. A.P. V 6: 'Ασκληπιάδου Α, τοῦ αὐτοῦ Plan. = Meineke XXIV.

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα τρὶς ὤμοσεν Ἡράκλεια ήξειν κούχ ήκει · λύχνε, σὸ δ', εἰ θεὸς εἴ, τὴν δολίην ἀπάμυνον · ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα παίζηι, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

Zum Thema vgl. Asklep. V 149. Der λύχνος seit Asklep. häufig in der Liebesdichtung: Meleager V 7; Philodemos 3; Statyllius Flaccus 4; Marcus Argentar. 127, 4; Agathias 262. — Die Personifizirung und scherzende Apotheose auch in der neuen Komödie: fr. ἀδ. 151f. Kock (Jacobs). — 3 ἐπάμυνον Plan.

253. A.P. XII 75: 'Ασκληπιάδου B = Meineke I. Εἰ πτερά σοι προσέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί, οὐκ ἄν Ἔρως ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σύ, παῖς. (Vgl. Lukillios: A.P. XI 179.) 254. A.P. V 144: 'Ασκληπιάδου A, Plan. = Meineke III.
Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσι ταῖσδε κρεμαστοί
μίμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
οῦς δακρύοις κατέβρεξα · κάτομβρα γὰρ ὅμματ' ἐρώντων ·
ἀλλ' ὅταν οἰγομένης αὐτὸν ἱδητε θύρης,
5 στάξαθ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὑετόν, ὡς ἄν ἄμεινον

ή ξανθή γε κόμη τάμὰ πίηι δάκρυα.

4 άλλδτ' ἀνοιγομένης A, άλλ' ὅτ' ἄν οἰγομένης C, άλλ' ὅτ' ἀνοιγομένης Plan., verb. von Jacobs. — 5 ἄμεινον: ' Aμύνται v. Wilamowitz.

255. A.P. V 184: 'Ασκληπιάδου A = Meineke XXVII. Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' 'Αμύντου γλαυκίσκους αἴτει καὶ δέκα φυκίδια καὶ κυφὰς καρῖδας — ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός — εἴκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαβὼν ἄπιθι.

5 καὶ παρὰ *Θαυβορίου* ροδίνους ἐξ πρόσλαβε [— ῦ] καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδωι κάλεσον.

- Asklep. V 180; Poseidippos 182; Meleager 181; Philodemos 45. — 3 Suid. s. v. χυφός. — χαρίδας P. — 5f. vgl. zum Motiv Horat. c. III 14, 17 und dazu Heinze. — 5 Θαυβορίου verderbt, Θαυμαρίου Stadtmüller; es wird ein Frauenname sein. — 5 Schluß verstümmelt, δεσμούς ergänzt Toup, πλοχμούς Reiske, πλεκτάς Jacobs, (πρόσλαβ') ἐπείγου Meineke, χλῶνας Geffcken. — 6 Τρυφέραν Jacobs, τρυφεράν P.

8. Poseidippos (Nr. 256-260).

Vgl. P. Schott: Posidippi epigrammata collecta et illustrata. Berlin, 1905.

256. Athenaios 596c f.: εἰς δὲ τὴν Δωρίχαν τόδ' ἐποίησε τοὐπίγραμμα Ποσείδιππος, [καίτοι] καὶ ἐν τῆι Αἰθιοπίαι (Αἰθιοπίδι Kaibel) πολλάκις αὐτῆς μνημονεύσας · ἐστὶ <δὲ> τόδε·

Δωρίχα, όστέα μέν σὰ πάλαι κοιμήσατο *δεσμῶν χαίτης* ή τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη, ήι ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραζον σύγχρους ὀρθρινῶν ήψαο κισσυβίων.

5 *Σαπφῶιαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν* ἀιδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες οὄνομα σὸν μακαριστόν, δ Ναύκρατις ἄδε φυλάξει, ἔστ' ἄν ἔηι Νείλου ναῦς ἐφ' άλὸς πελάγη.

= Schott 6.

Spottgedicht. — 1f. Vgl. dagegen Antipater Sid. Ep. 328, 9f. — 1 σὰ πάλαι: σ' ἀπαλὰ Cod., verb. von Casaubonus. — κόνιν (κόνις Jacobs), ἔσσατο δ' ἑσμὸς Kaibel, κοιμήσατο δαίμων Schott; *δεσμῶν * und V. 2 χαίτης gehören zusammen, also vielleicht: κοιμήσατο, δεσμός | χαίτης ή τε = deine Gebeine sind längst bestattet, dazu dein Haarband und . . . — 5 So der Cod. (Kaibel: verba non integra), Σαπφῶιαι μενέουσι ἀεὶ δ' ἔτι κ. μ. | ἀιδῆς Schott, Σαπφώιας δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν | ἀιδῆς Geffcken: vgl. Kallimachos ep. II 5 Wil. — 6 φθεγγόμεναι zu verbinden mit 7 οὄνομα. — 8 vgl. auch Ep. 174, 1.

257. A.P. V 133: Ποσειδίππου A = Schott 8.
Κεκροπί, ἡαῖνε, λάγυνε πολύδροσον ἰκμάδα Βάκχου, ἡαῖνε, δροσιζέσθω συμβολικὴ πρόποσις.
σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος ἄ τε Κλεάνθους μοῦσα · μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος "Ερως.

Vgl. ἄδ. V 134; Horat. c. III 21; Marcus Argentar. VI 248; IX 229; 246 — 1 Κέκροπι P, verb. von Salmasius. — βαΐνε P, verb. von Reiske. — 4 γλυκύπικρος Ἔρως: vgl. Sappho fr. 40; Meleager XII 109, 3.

258. A.P. V 185: Ποσ(ε)ιδίππου A = &δ. Append. Barberino-Vatic. 52 p. 95 ed. Sternbach = Schott 10.

Μή με δόκει πιθανῶς ἀπατᾶν δακρύοισι, Φιλαινί · οἶδα · φιλεῖς γὰρ ὅλως οὐδένα μεῖζον ἐμοῦ, τοῦτον ὅσον παρ' ἐμοὶ κέκλισαι χρόνον · εἰ δ' ἔτερός σε εἶχε, φιλεῖν ἄν ἔφης μεῖζον ἐκεῖνον ἐμοῦ.

(Vgl. Asklepiades: Ep. 251.) — 1 πιθανοῖς Reiske, Jacobs, Dübner, Schott. — δάκρυσι P, verb. von Bothe. — 3 τοῦτον: τόσσον Sternbach.

259. A.P. V 212: Ποσ(ε)ιδίππου A = Schott 12. Πυθιάς, εἰ μὲν ἔχεις τιν', ἀπέρχομαι · εἰ δὲ καθεύδεις ἄδε μόνη, μικρὸν πρὸς Διὸς εἰσκάλεσαι · εἰπὲ δὲ σημεῖον, μεθύων ὅτι καὶ διὰ κλωπῶν ἤλθον *Ερωτι θρασεῖ χρώμενος ἡγεμόνι.

1 ἔχει . . . καθεύδει seit Jacobs die Ausgg., Πυθιάδ΄ εἰ μὲν ἔχει τις vermutet Schott wegen der ganz vereinzelten Elision im 3. Trochäus: doch vgl. Leonid. Tar. A.P. VI 221, 9; 300, 5; VII 504, 5; IX 326, 5. — 2 εἰσιάλεσαι Sternbach, ἐκικάλεσαι P, ἐκικαλέσαις und ἐκικαλέσαι Jacobs, ἐσικαλέσαις Meineke, εἰσικα-

λέσσι Dilthey. — 3 Anf. = Asklepiades V 180, 11. — δτι apud Asclepiadem = daβ, apud Posidippum = quod: Schott. — 4 ήλθεν P, verb. von Brunck.

260. A.P. XII 98: Ποσ(ε)ιδίππου B = Schott 15.
Τὸν Μουσῶν τέττιγα Πόθος δήσας ἐπ' ἀκάνθαις κοιμίζειν ἐθέλει, πῦρ ὑπὸ πλευρὰ βαλών · ἡ δὲ πρὶν ἐν βύβλοις πεπονημένη ἄθλια τρίζει ψυχή, ἀνιηρῶι δαίμονι μεμφομένη.

Vgl. R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 163, 1 und dagegen Schott a. a. O. 61 ff. — 1 τῶν P. — 3 ἄθλια τρίζει ν. Wilamowitz bei Schott, ἄλλα θερίζει P, ἄλλ' ἀθερίζει Jacobs, ἡλεὰ τρίζει Peppmüller. — Der Sinn scheint: Den Dichter sucht die Liebe einzuschläfern, d. h. seiner Tätigkeit zu entfremden, aber die Qual ist zu groß und seine Seele spricht in neuen Gedichten ihren Schmerz aus.

9. Nikias (Nr. 261).

261. A.P. VI 270: Νικίου Α = Meineke III. 'Αμφαρέτας κρήδεμνα καὶ ὑδατόεσσα καλύπτρα, Εἰλήθυια, τεᾶς κεῖται ὑπὲρ κεφαλᾶς, ὅς σε μετ' εὐχωλαῖς ἐκαλέσσατο λευγαλέας οἱ κῆρας ἀπ' ἀδίνων τῆλε βαλεῖν λοχίων.

Weihgedichte von Wöchnerinnen: vgl. Kallimachos: Ep. 272; Leonidas Tar. A.P. VI 200; 202; Perses 272; 274; Marcus Argentar. 201 u. a., dazu auch Krinagoras: Ep. 343; zu Grabgedichten auf Wöchnerinnen s. Ep. 150. — 1 'Αμφαρέτις Α vor Rasur, 'Αμφαρέτρις C, verb. von Meineke. — καλύπτρη P, verb. von Jacobs. — 2 Εἰλήθυια Α, Εἰλείθυια C. — 3f. Suid. s. v. λευγαλέας. — 3 λευγαλέα στοι P, λευγαλέας τοι Suid., verb. von Reiske.

10. Herakleitos (Nr. 262).

262. A.P. VII 465: 'Ηρακλείτου C, 'Ηρακλείδου Plan.
'Α κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
σείονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι ·
γράμμα διακρίναντες, όδοιπόρε, πέτρον ἴδωμεν,
λευρὰ περιστέλλειν ὀστέα φατὶ τίνος.
5 ,,Ξεῖν', 'Αρετημιάς εἰμι, πάτρα Κνίδος · Εὔφρονος ἤλθον
εἰς λέχος, ώδίνων οὐκ ἄμορος γενόμαν ·
δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγόν
γήρως, ἐν δ' ἀπάγω μναμόσυνον πόσιος · ·.

Nachahmung durch Antipater Sid. VII 464; IG. XIV 2521 (IV 620, 7). — Zu V. 1—4 vgl. Ep. 176; 235. — 1 μετώπωι Plan. — 2 σεύονται Plan. — ἡμιθανεῖς Plan. — 3 f. vgl. IG. XII 3, 220, 2 ff. — γράμμα διωκρίνωμεν . . . . ἰδόντες F. G. Schmidt. — πέτρον: vgl. Ep. 147, 6. — 4 λυγρὰ Plan. — 5 ᾿Αρετιμίας P. — 6 ἐς Plan. — 7 ποδαγὸν Hecker. — 8 δν δ᾽ ἀπάγω P, Plan., verb. von Jacobs.

11. Theokritos (Nr. 263-269).

Neueste Ausgabe in v. Wilamowitz-Möllendorffs Bucolici graeci. Oxon. 1905. p. 82ff.; vgl. auch denselben: Die Textgeschichte der griechischen Bukoliker 124f.; über den Dialekt vgl. A. Thumb, Handbuch der griech. Dialekte 162 ff.

263. Epigr. II = A.P. VI 177, ohne Namen.
Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾶι σύριγγι μελίσδων
βουκολικούς ὅμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε ·
τούς τρητούς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξύν ἄκοντα,
νεβρίδα, τὰν πήραν, ἄι ποκ' ἐμαλοφόρει.

Adscriptum picturae: v. Wilamowitz; vgl. denselben: Die Textgeschichte der griechischen Bukoliker 121. — 1 Suid. s. v. λευκόχρως. — καλῆι P, Suid. — 4 ποτ' P. — Die Aufzählung der Gegenstände erinnert an Leonidas Tar.

264. Epigr. XIII = A.P. VI 340: τοῦ αὐτοῦ <Θεοκρίτου> Α, Θεοκρίτου Plan.

'Α Κύπρις οὐ πάνδαμος · Ιλάσκεο τὰν θεὸν εἰπών οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας οἴκωι ἐν 'Αμφικλέους, ὧι καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε ξυνόν · ἀεὶ δέ σφιν λώιον εἰς ἔτος ἤν 5 ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὧ πότνια · κηδόμενοι γάρ ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔγουσι Βροτοί.

Subscriptum Veneris statuae in larario Amphiclis: v. Wilamowitz; vgl. denselben: Die Textgeschichte der griechischen Bukoliker 118, 2. — Die Theokrithss. bieten ionische Formen. — 1—2 fehlt bei Plan. — 3 ἔσχε(ν) P, Plan.

- 265. Epigr. VIII = A.P. VI 337: τοῦ αὐτοῦ <Θεοκρίτου> Α.

'Ηλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τοῦ Παιήονος υἰός,
ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος,
Νικίαι, ὅς μιν ἐπ' ῆμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ὑννεῖται,
καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου.

5 'Hετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστάς μισθόν · δ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ep. auf die von Nikias in seinem Hause dem Asklepios geweihte Statue: vgl. v. Wilamowitz: Die Textgeschichte der griechischen Bukoliker 118. — In A.P. (Ausgaben) Dorismus, z. B. Μίλατον, ἄμαρ u. a. durchgeführt, doch ist bei dem von einem Arzte handelnden Ep. Ionismus wahrscheinlicher. — 1 δ τῶι P.

266. Epigr. VII = A.P. VII 659 (Θεοκρίτου, οἱ δὲ Λεωνίδου Ταραντίνου setzt C über 658, 3 f. und verbindet diese Verse dann mit 659).

Νήπιον υίον έλειπες, ἐν ἀλικίαι δὲ καὶ αὐτός, Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες. σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι · τὸν δὲ πολῖται τιμασεῦντι, πατρός μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Echtes Epitymbion: v. Wilamowitz; vgl. Ep. 267. — Ionismus in A.P. — 3 μετ' ἀνδράσι Theokrit, παρανδράσι P.

267. Epigr. XV = A.P. VII 658 (V. 1f. falschlich mit 657, 12 verbunden).

Γνώσομαι, εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλός ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
,,χαιρέτω οὕτος ὁ τύμβος'', ἐρεῖς, ,,ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος κεῖται τῆς ἰερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς''.

Auf demselben Grabmal wie Ep. 266: v. Wilamowitz; vgl. Ep. 168a, b. — 1 νέμοις P, Ambros. 222, Paris. 2726 (1. Hand) des Theokr. — 2 ἔχεις Ambros. 222, Paris. 2726 (1. Hand) des Theokr. — 3f. Über die direkte Rede vgl. Ep. 182, 8; 125, 4.

268. Epigr. IX = A.P. VII 660: Λεωνίδου Ταραντίνου C. Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται "Ορθων · χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις. καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον, ἀντὶ δὲ πολλᾶς πατρίδος ὀθνείαν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

Epitymbium verum: v. Wilamowitz. — 1 τοι P, τις die meisten Theokrithss. — ἐφίετο Ambros. 222, Paris. 2726 des Theokr. — 2 vgl. Kallimachos: Ep. 281, 5 f. — χειμερίης die Theokrithss. — 3 πότμον: μόρον P. — πολλής P, βώλου Heinsius (Herwerden, Polak, Stadtmüller), γαίης Brunck, andere anders. — 4 δθνείαν κ. ἐφεσσάμενος: vgl. Ep. 152, 4. — δθνείην oder δθνείων die Theokrithss.

269. Epigr. XVII = A.P. IX 599: τοῦ αὐτοῦ <Θεοκρίτου> Β. Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὧ ξένε, σπουδᾶι καὶ λέγ', ἐπὴν ἐς οἴκον ἔνθηις · ,,'Ανακρέοντος εἰκόν' εἴδον ἐν Τέωι τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ὧιδοποιοῦ".
5 προσθείς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο, ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Epigramm Theokrits unter Anakreons Statue in Teos: v. Wilamowitz. — 2 σπουδαΐε die Theokrithss. — ἐπὴν Paris. 2726 (2. Hand) des Theokr., ἐπὰν die anderen Hss. des Theokr., P. — 3f. Zur direkten Rede vgl. Ep. 125, 4. — 4 προςθέντι P. — ἀιδοποιῶν die Theokrithss. — 5 νέοις ἄδετο die Theokrithss., νέουσινήδετο P.

12. Kallimachos (Nr. 270-294).

Ausgabe von v. Wilamowitz-Möllendorff: Callimachi hymni et epigrammata³. Berlin. 1907. p. 55ff. Vgl. A. Hauvette: Les épigrammes de Callimaque. Revue des études grecques XX, 1907, 295ff.; dazu M. Rannow: B. phil. Woch. XXXII, 1912, 619ff.

270. A.P. XIII 7: Καλλιμάχου Β = Wilamowitz XXXVII.

'Ο Λύκτιος Μενίτας
τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπών
ἔθηκε· ,,τῆ, κέρας τοι
δίδωμι καὶ φαρέτρην,
5 Σάραπι· τοὺς δ' διστούς
ἔχουσιν 'Εσπερῖται."

Vgl. Simonides fr. 143 Bergk; Mnasalkas: A.P. VI 9; über das Quellenverhältnis s. R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 127f. und dagegen Hauvette a. a. O. 333. Nach v. Wilamowitz: Arch. Jahrb. 1899, 59 stand das Ep. auf einem leeren Köcher.—
1 Ο Λύατιος Μενείτης zitiert der metrische Traktat der Oxyrh. Pap. II 46 col. 10; zu Μενίτης vgl. IG. II 2, 1020, 14 (v. Wilamowitz).— 3 κεραστοί P.

271. Athenaios p. 318 b = Wilamowitz V.
Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, πάλαι τέρας · ἀλλὰ σὐ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλος δς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
5 εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οδλος ἐρέσσων

ποσσί νιν, ὥστ' ἔργωι τοὔνομα συμφέρεται,
ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας 'Ιουλίδας, ὅφρα γένωμαι
σοι τὸ περίσιεπτον παίγνιον, 'Αρσινόη.
μηδέ μοι ἐν θαλάμηισιν ἔθ', ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
τωτηται νοτερῆισ' ὥεον άλκυονίς.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν, οἴδε γὰρ ἐσθλά
ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

Kommentar von Kaibel: Hermes XXXI, 1896, 264 f.: Kleinias' Tochter Selenaia, die mit ihrem Vater von Smyrna über Keos nach Zephyrion gefahren ist, findet in Julis einen Nautilus oder kauft dort einen solchen von einem Künstler. Kl. reist weiter nach Alexandreia, Kallimachos schreibt die Verse, die ein alexandrinischer Künstler auf der von ihm gefertigten Basis anbringt. Der Schluß wünscht der Geberin den Dank der Göttin (Arsinoe-Aphrodite vom Zephyrion), d. h. Heirat.—1 παλαίτερος Cod., verb. von Schneider.— μου Cod., verb. von Musurus.— 3 ναυτίλον Cod., verb. von Kaibel.— 6 ποσσιν ίν' ὡσπεργωι Cod., verb. von Casaubonus (ὥστ' ἔργωι) und G. Hermann.— 8 'Αρσινόης Athen., verb. im Et. magn. s. ν. περισκέπτωι.— 10 τύστει τ' αίνοτέρης Cod., verb. von Bentley (νοτερῆς) und Kaibel.— ἀλχυόνης Cod., verb. von Kaibel.

272. A.P. VI 146 (und nach 274): Καλλιμάχου A = Wilamowitz LIII.

Καὶ πάλιν, Εἰλήθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης εὕλοχος ἀδίνων ἄδε σύν εὐτοκίηι, ὡς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὅπερ, ἀντὶ δὲ παιδός

ύστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

Zum Thema vgl. auch Ep. 261; die Bitte volkstümlich: vgl. Ep. 12, 2. — 2 εδτυχίηι 274. — 3 ἄστοι 146.

273. A.P. VI 148: τοῦ αὐτοῦ <Καλλιμάχου> = Wilamowitz LV.

Τῶι με Κανωπίται Καλλίστιον εὕιοσι μύξαις πλούσιον ὁ Κριτίου λύχνον ἔθτριε θεῶι εὐξαμένα περὶ παιδὸς 'Απελλίδος · ἐς δ' ἐμὰ φέγγη ἀθρήσας φάσεις · " «Εσπερε, πῶς ἔπεσες. "

1—4 außer 3 εὐξαμένα . . . 'Απελλίδος Suid. s. v. μύξα. — 2 ή P, verb. von Meineke. — 4 φήσεις P, verb. von v. Wilamowitz.

274. A.P. VI 149: τοῦ αὐτοῦ <Καλλιμάχου> = Wilamowitz LVI.

Φησίν δ με στήσας Εὐαίνετος — οὐ γὰρ ἔγωγε γινώσκω — νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδηισι · πιστεύω Φαίδρου παιδί Φιλοξενίδεω.

2 γιγνώσκω P, verb. von v. Wilamowitz (vgl. Ep. 280, 4).

275. A.P. VI 301: Καλλιμάχου A = Wilamowitz XLVII. Τὴν ἀλίην Εὐδημος, ἀρ' ῆς ἄλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων, θῆκε θεοῖς Σαμόθρηιξι λέγων, ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν, ἄ μεγάλοι, σωθείς ἐξ άλὸς ἄδ' ἔθετο.

1—2 ἐξέφυγε 3 Σαμόθραιξιν Suid. s. v. ἐπέσθων. — 1 ἀφ' ῆς Blomfield, ἐφ' ῆς P, Suid., ὑφ' ῆς Schneider. — 3 Σαμόθραιξι v. Wilamowitz, Σαμόθρα(ι)ξι P, Suid. — 4 ὧ μεγάλοι v. Wilamowitz, Ϫ λαοί P.

276. A.P. VII 453: Καλλιμάχου C, Plan. = Wilamowitz XIX.
Δωδεκέτη τὸν παΐδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε τὴν πολλὴν ἐλπίδα Νικοτέλην.

277. A.P. VII 451: Καλλιμάχου C, Plan. = Wilamowitz IX. Τῆιδε Σάων ὁ Δίωνος 'Ακάνθιος ἱερὸν ὅπνον κοιμᾶται · θνήισκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

1 Τᾶιδε Hecker, Schneider. — ᾿Ακάνθιος Plan., ὁ ᾿Ακ. P. — 2 Vgl. IG. XIV 1957, 7f. (Ruhnken). — θνήσκειν Plan., θνάσκειν P.

278. A.P. VII 459: τοῦ αὐτοῦ Καλλιμάχου C = Wilamowitz XVI.

Κρηθίδα την πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν, δίζηνται Σαμίων πολλώκι θυγατέρες, ήδίστην συνέριθον, ἀεὶ λάλον · ή δ' ἀποβρίζει ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

1 πολύμυθον 3 ἀεὶ λάλον: vgl. Antipater Sid. VII 423, 1. — 3 Σαμίθ Ρ. — ἡδίσταν Ρ. Plan, verb. von Meineke. — ἀεὶ λάλον: vgl. (Philodemos: Ep. 340, 3); Antipater Sid. VII 353, 3; Ep. 360, 3; Carm. lat. epigr. ed. Buecheler I 98, 8: garrula. — 4 πάσσας δ. ὀφειλόμενον: alte Anschauung: Sophokles, El. 1173 und dazu Kaibel; Simonides fr. 122, 2; vgl. W. Schulze: Sitzungsber. d. Preuß. Akad. 1912, 694.

279. A.P. VII 521: τοῦ αὐτοῦ Καλλιμάχου C, Καλλιμάχου Plan. = Wilamowitz XII.

Κύζικον ήν έλθηις, όλίγος πόνος Ίππακὸν εύρεῖν

καὶ Διδύμην · ἀφανής οὕ τι γὰρ ἡ γενεή.
καὶ σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων ἄδ' ἐπέχω Κριτίην.

Feinere Form des Motivs als bei Asklepiades: vgl. die zu Ep. 237 angeführten Epp. — 1 ἔλθηις Plan., ἐθέλης P. — 3 λέξον Plan. — 4 κείνων ἔχω Κριτίην P im Text, ῶδ' ἐπέχω Κριτίην C, κείνων υἰὸν ἔχω Κριτίαν Plan.

280. A.P. VII 460: Καλλιμάχου C, Plan. = Wilamowitz XXVI. Είχον ἀπό σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινόν ρέζων οὔτ' ἀδικῶν οὖδένα. Γαῖα φίλη, Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήινεσα, μήτε σὐ κούφη γίνεο μήθ' ἴλεωι δαίμονες, οἴ μ' ἔχετε.

Über die Rolle des Mikylos in der griechischen Literatur vgl. Helm: Lucian und Menipp 76, 3. — 3 Μείκυλος P, Μίκυλος Plan., verb. von Jacobs. — 4 γίγνεο Plan., vgl. Ep. 274, 2. — ἴλεωτ v. Wilamowitz, ἄλλοι P, Plan., εὖνοι F. G. Schmidt, andere anders.

281. A.P. VII 272: τοῦ αὐτοῦ Καλλιμάχου C, τοῦ αὐτοῦ Plan. = Wilamowitz XVIII.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντωι ναῦν ἄμα καὶ ψυχὴν είδεν ἀπολλυμένην, ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χῶ μὲν ἐν ὑγρῆι νεκρός, ἐγὼ δ' ἄλλως οὕνομα τύμβος ἔχων 5 κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε: ,,φεῦγε θαλάσσηι συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων".

Inschrift eines Kenotaphs: vgl. Ep. 282 und zu 179. — 1 θάνεν P. — 5 f. vgl. zu Ep. 268, 2. — 6 δυσμενέων A vor Rasur, Rannow, verb. von G.

282. A.P. VII 271: Καλλιμάχου C, Plan. = Wilamowitz XVII.
"Ωφελε μηδ' έγένοντο θοαί νέες · οὐ γὰρ ἄν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' δ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου

οδνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Zum Kenotaph vgl. Ep. 179 und auch Simonides fr. 114; s. auch v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 212f. — 1 Anf. sehr bekannt: Schol. Homer A 415 AT; Schol. Eurip. Med. 1; Schol. Aristoph. Nub. 41. — 3f. nachgeahmt von Agathias: A.P. VII 589, 7f. (Stadtmüller). — $4 \sigma \tilde{\alpha} \mu \alpha$ P, Plan., verb. von Brunck.

283. A.P. VII 525: τοῦ αὐτοῦ <Καλλιμάχου> C, Καλλιμάχου Plan. = Wilamowitz XXI.

"Όστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
τσθι Κυρηναίου παϊδά τε και γενέτην.
είδειης δ' ἄμφω κεν · δ μέν κοτε πατρίδος ὅπλων
ῆρξεν, δ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης ·
5 οὐ νέμεσις · Μοῦσαι γὰρ ὅσους τδον ὅμματι παϊδας
κὴ λοξῶι, πολιούς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

. .

Vgl. v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 299. — 3 χοτέν P, ποτέ Plan., verb. von Jacobs. — 4 χρείσσονα Plan. — 5 Μοῦσαι . . . 6 φίλους: Schol. Hesiod. Theog. 81.—5 βλέμματι είδον Schol. Hes.—6 μη λοξῶι: Schol. Hes., ἄχρι βίου P, Plan. — Nach 6 Lücke: Schneider; hier fehlt Battos' Name; daher verbindet Schn. ep. XXI mit XXXV (A.P. VII 415):

Βαττιάδεω παρά σῆμα φέρεις πόδας εὖ μὲν ἀοιδήν εἰδότος, εὖ δ' οἴνωι καίρια συγγελάσαι.

v. Wilamowitz läßt nur nach der Lücke ep. XXXV folgen.

284. Α.Ρ. VII 522: τοῦ αὐτοῦ <Καλλιμάχου> C, Καλλιμάγου Plan. = Wilamowitz XV.

,,Τιμονόη΄΄. τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὕ σ' ἄν ἐπέγνων, εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὅνομα στήληι καὶ Μήθυμνα, τεὴ πόλις. ἢ μέγα φημί χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

Vgl. Kaibel: Hermes XXVIII, 1893, 51. — 1 Τιμονίη Ρ. — μὰ δαίμονας: vgl. Ep. 289, 5.

285. A.P. VII 524: τοῦ αὐτοῦ <Καλλιμάχου> C, Plan. = Wilamowitz XIII.

,, Ή ό' ύπο σοι Χαρίδας άναπαύεται"; — ,,εί τον 'Αρίμμα τοῦ Κυρηναίου παΐδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί". —

,, δ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε"; — ,,πολύ σκότος". — ,,αί δ' ἄνοδοι τί": —

,,ψεῦδος". — ,,δ δὲ Πλούτων"; — ,,μῦθος". — ,,ἀπωλόμεθα". —

5 ,,οῦτος ἐμὸς λόγος ὅμμιν ἀληθινός · εἰ δὲ τὸν ἡδύν βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰν ᾿Αίδηι. "

Starke Umformung des alten Zwiegespräch-Motivs: vgl. Ep. 136. Vgl. zur Anschauung auch IG. XIV 1746. — 3 πολύς P. — 5f. erklärt Kaibel: Hermes XXXI, 1896, 265f.: . . . Dem Wesen nach ist der gefällige Bericht ebenso wahr wie der wahrhafte,

oder so erlogen, daß durch den Deckmantel der freundlich täuschenden Unwahrheit die Wahrheit durchscheint . . . man zahlt einen Pelläischen Ochsen <Münze von Pella> und erhält dafür einen β o $\tilde{\nu}_{\zeta}$ μ é γ α ζ (vgl. auch Kallim. fr. 85) . . . . Andere konjizieren; vgl. auch v. Prittwitz-Gaffron: Das Sprichwort im griech. Epigr. Gießen. 1912. 11 f.

286. A.P. VII 317: Καλλιμάχου C, Plan. = Wilamowitz IV. Τίμων, οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί, τί τοι, σκότος ἢ φάος ἐχθρόν; ,,τὸ σκότος · ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν 'Αίδηι."

Vgl. Leonidas Tar. (— Antipater Sid.) VII 316 (dazu J. Geffcken: Leonidas von Tarent S. 76 und F. Bertram: Die Timonlegende. Heidelberg. 1907. 27f.) und die anderen Timon-Epp. der A.P. VII 313ff. — 1 φάος ἢ σκότος Plan. — 2 δμείων P.

287. A.P. VII 471: Καλλιμάχου C, ohne Namen Plan. = Wilamowitz XXIII.

Εἴπας ,,"Ηλιε χαῖρε" Κλεόμβροτος 'Ωμβρακιώτης ήλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς 'Αίδην, ἄξιον οὐδὲν ἰδών θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος ἔν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Starke Wirkung des Ep., das bei der Erörterung der Zulässigkeit des Selbstmordes oft zitiert wird: Cicero, Tusc. disp. I 34, 84 (Lactant. Div. inst. III 18, 9); Ammonius: In Porphyr. isag. p. 3; vgl. auch die aus anderen Gründen zitierenden Sextus Emp. p. 609, 20 Bekk., Schol. Dionys. Thrax p. 160, 131 Hilg. S. über alles dies Th. Sinko: Eos XI, 1905, 1ff. — 1 'Αμβρακιώτης Sext. — 2 'Αίδαν P. — 3 οὔτι παθών Schol. Dionys. — θανάτου τέλος Sext. — ἀλλὰ: ἢ τὸ P. — 4 ἐν τῶι περὶ P.

288. Diog. Laert. ΙΧ 1, 17: τρίτος < Ἡράκλειτος>, ἐλεγείας ποιητής 'Αλικαρνασσεύς (vgl. Ep. 262), εἰς δν Καλλίμαχος πεποίηκεν οὕτως·

Εἶπέ τις, 'Ηράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ', ὁσσάκις ἀμφότεροι ἤλιον ἐν λέσχηι κατεδύσαμεν · ἀλλὰ σὐ μέν που, ξεῖν' 'Αλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή · 5 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἤισιν ὁ πάντων ἀρπακτὴς 'Αίδης οὖκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

= A.P. VII 80 A, Plan. = Wilamowitz II.

1 ἐς δέ με δόκρυ = Agathias: A.P. V 236, 3 (Stadtmüller). — 2 ἐμνήσθην . . . . 5 ἀηδόνες Suid. s. v. λέσγη. — 4 'Αλικαρνασσεῦ

Diog. — τετράπαλαι σποδιή: vgl. BCH. XXXIII, 1909, 458, 24,3. — 5f. benutzt von IG. XIV 2012 a, 9f. — 5 vgl. Poseidippos: Ep. 256, 5f.

289. A.P. XII 134: Καλλιμάχου B = Wilamowitz XLIII.

"Ελκος έχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν · ὡς ἀνιηρόν πνεῦμα διὰ στηθέων — εἴδες; — ἀνηγάγετο, τὸ τρίτον ἡνω' ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα τώνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί ·

δ ἄπτηται μέγα δή τι · μὰ δαίμονας οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Vgl. Asklepiades: Ep. 247. — 3 ηγαεπινε P, verb. von Scaliger. — τὰ δὲ . . . 4 χαμαί Athen. 669 d. — 4 ἀπὸ στεφάνων Athen., ἀπὸ στομάτων P. — 5 ώπτημαιμεγαλητί P, verb. von Bentley. — μὰ δαίμονας: vgl. Ep. 284,1. — 6 φωρὸς . . . ἔμαθον: vgl. v. Prittwitz-Gaffron: Das Sprichwort im griech. Epigr. Gießen. 1912. 20f.

290. A.P. V 22: Καλλιμάχου Α, τοῦ αὐτοῦ <'Pουφίνου> Plan. = Wilamowitz LXIII.

Ούτως ύπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις · οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστήν κοιμίζεις, ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντιάσας. 5 γείτονες οἰκτείρουσι, σὸ δ' οὐδ' ὄναρ · ἡ πολιὴ δέ αὐτω' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

1f. vgl. Propert. I 3, 39f. (Jacobs), Ps. Theokrit. id. XX 45. — 5 ἡ πολιὴ δὲ 6 κόμη: vgl. Ep. 163, 4.

291. A.P. XII 43: Καλλιμάχου B = Wilamowitz XXVIII. Έχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθωι χαίρω, τίς πολλούς ὧδε καὶ ὧδε φέρει, μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης πίνω · σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.

5 Λυσανίη, σύ δὲ ναιχὶ καλὸς καλός — ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν τοῦτο σαφῶς, Ἡχώ φησί τις ,,ἄλλος ἔχει".

2 δτις Meineke. — 3 οὐτ' ἀπὸ P, verb. von Meineke. — 4 σικχάνω P.

292. Strabon 638 . . . Κρεώφυλος, ὅν φασι δεξάμενον ξενίαι ποτὲ "Ομηρον λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὁ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἄλωσιν. Καλλίμαχος δὲ τοὐναντίον ἐμφαίνει δι'

έπιγράμματός τινος, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντος λεγομένου δ' 'Ομήρου διὰ τὴν λεγομένην (γενομένην Hauvette) ξενίαν

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμωι ποτὲ θεῖον ἀοιδόν δεξαμένου, κλείω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν, καὶ ξανθήν 'Ιόλειαν, 'Ομήρειον δὲ καλεῦμαι γράμμα· Κρεωφύλωι, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

— Wilamowitz VI.

Dasselbe bei Sextus Empir. p. 609, 15 Bekk. Vgl. Schol. Dionys. Thrax p. 163 (— 4 Κρεωφύλου). — 1 Τοῦ Σαμίου Strab., Κρεωφύλου Sext., Schol. Dionys. — ἀοιδόν Sext., "Ομηρον Strab., beide Lesarten in den Hss. des Schol. Dionys. — 2 κλείω Sext., κλαίω Strab., beide Lesarten in den Hss. des Schol. Dionys.

293. A.P. IX 507: Καλλιμάχου A (Καλλίμαχου aus εἰς Καλλίμαχου hergestellt) = Achilles: vit. Arat. p. 76, 9f; 78, 28ff. vgl. p. 191 Maass = Wilamowitz XXVII.

*Ησιόδου τό τ' ἄεισμα και ὁ τρόπος · οὐ τὸν ἀοιδόν ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο · χαίρετε, λεπταί ῥήσιες, 'Αρήτου σύμβολον ἀγρυπνίης.

Vgl. über das Ep. Kaibel: Hermes XXIX, 1894, 120ff. — Nachahmer: Leonidas Tar. IX 25; auch Krinagoras 545, 1; Helv. Cinnafr. 11, 1 Bähr. — 1 τόδ' ἄεισμα Vulgata, verb. von Blomfield (die dagegen angeführten Beispiele [IX 25; VII 11, 1 u. a.] sind anderer Art). — 4 σύμβολον ἀγρυπνίης nach IX 689, 2 Ruhnken, v. Wilamowitz, σύγγονος ἀγρυπνίης Achill., σύντονος ἀγρυπνίη P, Jacobs, Stadtmüller.

294. A.P. V 145: Καλλιμάχου A = Wilamowitz LI.
Τέσσαρες αἰ Χάριτες · ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ τήναις ἄρτι ποτεπλάσθη κἤτι μύροισι νοτεῖ.
εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενbια,
ἄς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

Über das Ep. s. v. Wilamowitz: Die Textgeschichte der griechischen Bukoliker 52 f. Zum Gedanken vgl. Ep. 165; Asklepiades: Plan. 68. — 1 τήναις v. Wilamowitz, κείναις P. — 3 ἀρίζαλος Βερενίκα — Theokrit. id. XVII 57. — ἀρίζηλος P, verb. von Brunck.

13. Leonidas von Tarent (Nr. 295—311 resp. 312). Vgl. J. Geffcken: Leonidas von Tarent. Leipzig. 1896. (Neues Material aus den Oxyrhynchus Papyri IV 66 (65); vgl. überhaupt B. Hansen: De Leonida Tarentino. Lipsiae. 1914.

295. A.P. VI 13: Λεωνίδου A, Plan. = Kaibel 1104 (unter einem pompeianischen Gemälde, vgl. Ep. 312) = Geffcken 73.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν δμαιμοι, ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης. ὧν ἀπὸ μὲν πτανῶν Πίγρης τάδε · ταῦτα δὲ Δᾶμις τετραπόδων · Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος εἰναλίων. 5 ἀνθ' ὧν τῶι μὲν πέμπε δι' ἡέρος εὕστοχον ἄγρην, τῶι δὲ διὰ δρυμῶν, τῶι δὲ δι' ἡιόνων.

Über die zahlreichen Nachahmungen (z. B. Antipater Sid. VI 14f.; Archias 16; 179—181; Alpheios 187) vgl. mein o. a. Buch 101f.; Parodie des Lukillios (Λουκιανοῦ Α): A.P. VI 17; sonst s. auch Hansen a. a. O. 31.—1f. Suid. s. v. ἀγρεσία, 1 s. v. δμαιμος.— 3 πτηνῶν Plan.

296. A.P. VI 289: τοῦ αὐτοῦ < Λεωνίδου > A = Geffcken 78. Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοΐσκιον, αἰ Φιλολάιδεω καὶ Νικοῦς Κρῆσσαι τρεῖς, ξένε, θυγατέρες, ἀ μὲν τὸν μιτόεργον ἀειδίνητον ἄτρακτον, ἀ δὲ τὸν ὀρφνίταν εἰροκόμον τάλαρον,

5 ἀ δ' ἄμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν κερκίδα, τὰν λεγέων Πανελόπας φύλακα,

δῶρον 'Αθαναίαι Πανίτιδι τῶιδ' ἐνὶ ναῶι Θῆκαν 'Αθαναίας παυσάμεναι καμάτων.

Nachahmer: Archias VI 39; Parodie Lukians: Ep. 384. — 1 Φιλολαίδεω P. — 2 Νειχοῦς P. — Über das ξένε an dieser Stelle vgl. auch Ep. 156, 2 und meinen Kommentar zu Leonidas 92f. — 4 δρφνείταν P. — 7 Πανάτιδι P, verb. von Meineke.

297. A.P. VI 293: Λεωνίδου Α = Geffcken 33.
*Ο σκίπων καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι, ἄγκειται κυνικοῦ σκῦλ' ἀπὸ Σωχάρεος, ὅλπη τε ῥυπόεσσα πολυτρήτοιό τε πήρας
λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης
5 σοὶ δὲ 'Ρόδων ὁ καλός, τὸν πάνσοφον ἡνίκα πρέσβυν ἔγρευσεν, στεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

Vgl. Asklepiades: A.P. V 2011.; Hedylos 198. — 1f. Suid. s. v. βλαύτη. — 1 σκήπων P. — βλαύτια P. — 2 σκύλαποσω χάρεος A vor Korr., σκῦλα. ποσω-χάρεος C (Suid.), verb. von Meineke. — 6 στρεπτοῖς P, verb. von Salmasius.

298. A.P. VII 463: Λεωνίδα C, Λεωνίδου Plan. = Geffcken 13. Α ὅτα Τιμόκλει', α ὅτα Φιλώ, α ὅτα 'Αριστώ, α ὅτα Τιμαιθώ, παῖδες 'Αριστοδίκου, πᾶσαι ὑπ' ἀδῖνος πεφονευμέναι · α ζε ἔπι τοῦτο

σᾶμα πατήρ στάσας κάτθαν' 'Αριστόδικος.

1f. αὐτὰ viermal P, Plan., verb. von Reiske. — 3 ἐπὶ τούτωι P.

299. A.P. VII 740: Λεωνίδα C, Λεωνίδου Plan. = Geffcken 17. Αύτα ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος οὔνομα κείνου δηλοῦσα, Κρήθων δ' ἐγγθόνιος σποδιά.

δ πρίν και Γύγηι παρισεύμενος δλβον, δ τὸ πρίν βουπάμων, δ πρίν πλούσιος αίπολίοις,

5 δ πρίν — τί πλείω μυθεῦμ' ἔτι; πᾶσι μακαρτός, φεῦ, γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον.

1 αὐτὰ P, Plan., verb. von Meineke. — 2 ἐν χθονὶ οῖς P, ἐν χθονίοις Plan., verb. von Kaibel aus der Nachahmung: Ep. gr. 298, 4. — ὁ πρίν wiederholt: vgl. meinen Kommentar zu Leonidas S. 55 und Hansen a. a. O. 41. — 5 μυθεῦμαι ὁ P. — 6 φεῦ οὕτος γαίης Plan. — ὄσσης ὄσσον: vgl. A.P. VII 268, 4 u. a. (Stadtmüller).

300. Oxyrhynchus Papyri IV 65 = A.P. VII 163 Λεωνίδου C, Plan. = Geffcken 11.

,,Τίς τίνος εὖσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι;"—
,,Πρηξὼ Καλλιτέλευς".—,,καὶ ποδαπή;";—,,Σαμίη".—
,,τίς δέ σε καὶ κτερέιξε";—,,Θεόκριτος, ὧι με γονῆες
ἐξέδοσαν".—,,θνήισκεις δ' ἐκ τίνος";—,,ἐκ τοκετοῦ".—
5 ,,εὖσα πόσων ἐτέων";—,,δύο κεἴκοσιν".—,,ἢ ρά γ' ἄτεκνος":—

,,οὐκ, ἀλλὰ τριέτη Καλλιτέλην ἔλιπον". — ,,ζώοι σοι κεῖνός γε καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο". — ,,καὶ σοί, ξεῖνε, πόροι πάντα Τύχη τὰ καλά".

Zur Gesprächsform vgl. Ep. 219. Zweimalige Variation bei Antipater Sid. 164 (= Oxyrh. Pap. IV 65); 165. Vgl. auch Hansen a. a. O. 32ff. — 1f. vgl. Kaibel 247, 1f. — 1 sehr — IG. XII 5, 307, 1; vgl. auch Kaibel 256, 1. — 5 οδσα P. — 8 — IG. XII 5, 307, 10. — Zum Wunsche vgl. Ep. 47, 4.

301. A.P. VII 506: Λεωνίδα C, τοῦ αὐτοῦ <Λεωνίδου> Plan. = Geffcken 87.

Κήν γήι και πόντωι κεκρύμμεθα · τοῦτο περισσόν ἐκ Μοιρέων Θάρσυς Χαρμίδου ἡνύσατο. ἡ γὰρ ἐπ' ἀγκύρης ἔνογον βάρος εἰς ἄλα δύνων 'Ιόνιόν θ' ύγρὸν κῦμα κατερχόμενος

5 τὴν μὲν ἔσωσ' · αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔρρων,

ἤδη καὶ ναύταις χεῖρας ὁρεγνύμενος,

ἐβρώθην · τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὔ μέγα κῆτος

ἤλθεν, ἀπέβροξεν δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου.

χήμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ άλὸς ἡμῶν

10 ἤρανθ', ἤμισυ δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο.

ἤιόνι δ' ἐν ταύτηι κακὰ λείψανα Θάρσυος, ἄνερ,

ἔκρυψαν · πάτρην δ' οὐ πάλιν ἰκόμεθα.

1 κὴν πόντωι Plan., Herwerden. — 2 Θρᾶσὺς P. — 7 ἐσμέγα P, ἔς μ. Plan., verb. von Schäfer. — 8 ἀπέβρυξεν Plan. — 11 Θράσυος P. — ἄνερ häufig bei Leonidas: VII 656, 1; 480, 2 u. ö.; s. auch Ep. 323, 1; 327, 2 und überhaupt meinen Kommentar zu Leonidas S. 53. — Über das ganze Ep. vgl. Hansen a. a. O. 63.

302. A.P. VII 657: τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου (hinzugefügt: νομίζω δὲ ὅτι ἐν Ἐφέσφ χεῖται ταῦτα) C, Λεωνίδου Plan. = Geffcken 59.

Ποιμένες, οι ταύτην όρεος ράχιν οιοπολεϊτε αιγας κεὐείρους ἐμβοτέοντες ὄις,

Κλειταγόρηι πρὸς Γῆς όλίγην χάριν, άλλὰ προσηνή τίνοιτε χθονίης είνεκα Φερσεφόνης.

5 βληχήσαιντ' ὅιές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμήν πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις · εἴαοι δὲ πρώτωι λειμώνιον ἄνθος ἀμέρξας

χωρίτης στεφέτω τύμβον έμον στεφάνωι.

καί τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι

οίός, ἀμολγαΐον μαστὸν ἀνασχόμενος,
κρηπῖδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον · εἰσὶ θανόντων,

εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κάν φθιμένοις χάριτες.
Vgl. (Alkaios v. Messene VII 55, 3f.;) Longos I 30: Jacobs. Nach
Hecker stand das Ep. unter einem Bilde. — 2 κεὐήροὺς P, κεὐμάλους Plan., verb. von Salmasius. — ἐμβοτέοντες Scaliger, ἐμβατέοντες P, Plan. — 6 βοσκομένοις P. — 7 ἀμέρσας P, Plan., verb. von
Scaliger. — 9 γάλακτος Plan. — 11 εἰσὶ... 12 χάριτες: vgl. Ep. 47, 4.

303. A.P. VII 408: Λεωνίδα C, Λεωνίδου Plan. = Geffcken 40. 'Ατρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνωι πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον. ἄρτι γὰρ 'Ιππώνωντος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας,

άρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας, άρτι κεκοίμηται θυμός ἐν ἡσυχίηι.

5 άλλὰ προμηθήσασθε · τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου ρήματα πημαίνειν οίδε και εἰν 'Αίδηι. Zum Thema vgl. Ep. 286 (s. auch meinen Kommentar zu Leonidas 76f.) und Hansen a. a. O. 15f. Nachahmer besonders Gaitulikos VII 71, 5f. — 3 δ καὶ τοκέων καταβαύξας Brunck, δ καὶ τοκέων εἰα Α, daraus ἐτα βαῦξας C, δ καὶ τοκέων ἔο βαῦξας Plan., δ καὶ τοκέ αἰνὰ βαῦξας Meineke, andere anders.

304. A.P. VII 455 (und vor 357): Λεωνίδου C, Plan. = Geffcken 34.

Μαρωνίς ή φίλοινος, ή πίθων σποδός, ἐνταῦθα κεῖται γρῆυς, ῆς ὑπὲρ τάφου γνωστὸν πρόκειται πᾶσιν 'Αττική κύλιξ. στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων 5 οὐδ' ἀνδρός, οῦς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου, ἔν δ' ἀντὶ πάντων, οῦνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

Zum Thema vgl. Weißhäupl: Die Grabgedichte der griech. Anthol. 78; das Ep. eine epideiktische Spielerei. Nachahmer: Dioskorides VII 456; Antipater Sid. 353; 423, 2; ἀδ. VI 291 u. a. — 3 γνωστή Plan. — 4—6 vgl. Simonides fr. 184, 5 (= Ep. 167). — 4 γῆς Plan. — 5 οὐδ' Α, οὐκ C², Plan. — ἔλειπεν P.

305. A.P. VII 422: Λεωνίδα Ταραντίνου C, Λεωνίδου Plan. = Geffcken 35.

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον ὁρῶντες γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;

η ρά γε μην ότι Χῖος; ἔοικε γάρ · η ρ΄ ότι παίκτας ησθά τις, οὐ λίην δ΄, ὧγαθέ, πλειστοβόλος;

5 ἢ τὰ μὲν οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτωι δὲ κατέσβης Χίωι; ναί, δοκέω, τῶιδε προσηγγίσαμεν.

Viele Nachahmungen: Antipater Sid. VII 427; 423—6; Meleager 421; 428; Alkaios 429. — 3 μὴν: μὴ Hermann. — 5 κατέσβη P.

306. A.P. VII 67: Λεωνίδου Α, Plan. = Geffcken 94.
'Αίδεω λυπηρὲ διήκονε, τοῦτ' 'Αχέροντος ὅδωρ δς πλώεις πορθμίδι κυανέηι,
δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
ὅ ὅλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια καὶ τὸ παλαιόν

έσθος χώ φθιμένους ναυστολέων όβολός. πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' "Αιδαν ἔρχομ' ἔχων · λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἡελίωι.

Vgl. Lukian. Dial. mort. 10, 2; Catapl. 18; Necyom. 10 (s. dagegen Hansen a. a. O. 20). Nachahmung durch Archias VII 68;

Honestus 66. — 1 τοῦτ' . . . . 2 χυανέηι Suid. s. ν. πορθμίς. — 3f. Suid. s. ν. βάρεις und δκριόεις. — 3 δκριόεσσα, ά κρυόεσσα, άκρυόεσσα Codd. des Suid. — 4 ἀποφθιμένων Plan., 2. Hd. des Cod. Bruxell. des Suid., ἀποφθιμένωι A vor Rasur, ἀπὸ φθίμενον C, ἀποφθίμενον d. and. Hss. des Suid. — Διογένη C. — 5 . . . ἐφόλκια Suid. s. ν. ἐφόλκια — 7f. Suid. s. ν. ἐπεπάμεθα. — 7 πάνθ': ταῦθ' P. — ἐπεπάμεθα Suid., ἐπεπάσμεθα P, ἐπεπάμμεθα Plan. — "Αιδην Plan., einige Hss. des Suid. — 8 λεῖπον Plan.

307. Stobaios: Flor. 120, 9: Λεωνίδα oder Λεωνίδου die Hss. = Geffcken 96.

Εύθυμος ὢν έρεσσε την ἐπ' "Αϊδος ἀταρπὸν έρπων · οὐ γάρ ἐστι δύσβατος οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλεος πλάνης, ἰθεῖα δ' ἤι μάλιστα καὶ κατακλινής 5 ἄπασα κὴκ μεμυκότων ὁδεύεται.

Vgl. Bion: Diog. Laert. IV 7, 49; Hense: Teletis reliquiae² LIX.
— 3 οὐδενιπλεος cod. Vind., οὐδενὶ πλέον Paris. 1984. — 4 δη Godd., verb. von Jacobs.

308. A.P. X 1: Λεωνίδου Β, Λεωνίδα Plan. (Anecd. Par. ed. Cramer IV 373) = Geffcken 50.

Ο πλόος ώραῖος · και γὰρ λαλαγεῦσα χελιδών ήδη μέμβλωκεν χώ χαρίεις ζέφυρος · λειμῶνες δ'ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα, κύμασι και τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη. 5 ἀγκύρας ἀνέλοιο καὶ ἐκλύσαιο γύαια, ναυτίλε, και πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς δθόνην. ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτας, ὤνθρωφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

Weiterbildung älterer Muster; vgl. z. B. Ep. 229. Zahlreiche Nachahmungen, die wieder variiert wurden: Antipater Sid. X 2; Archias 7f.; Satyros 6; Thyillos 5; Marc. Argentarius 4 (s. das Stemma in meinem Kommentar zu Leonidas S. 83); vgl. auch Cicero: ad Att. IX 7, 5; 18, 3; X 2, 1. — 5 ἐλκύσαιο Plan. — 7 λιμενίτης Plan., Anecd. Paris. — 8 ἄνθρωφ': ἄνθρωφ' Plan., ἄνθρωπ' Anecd. Paris.; vgl. auch Ep. 301, 11.

309. Plan. 306: Λεωνίδου Ταραντίνου = Geffcken 42. Πρέσβυν 'Ανακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνωι θάεο δινωτοῦ στρεπτὸν ὅπερθε λίθου ·

ώς ὁ γέρων λίχνοισιν ἐπ' ὅμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν ·

δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν οἶα μεθυπλήξ
ἄλεσεν, ἐν δ' ἐτέραι ῥικνὸν ἄραρε πόδα.

μέλπει δ' ἡὲ Βάθυλλον ἐφίμερον ἡὲ Μεγιστέα,

αἰωρῶν παλάμαι τὰν δυσέρωτα χέλυν.

ἀλλά, πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν · οὐ γὰρ ἔοικεν

ο ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακγιακὸν θέραπα.

Vgl. denselben Leonidas: Plan. 307. Das Ep. gilt einer Darstellung des Anakreon auf einem Gemälde: vgl. v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 103 f. — Nachahmer: (Dioskorides: A. P. VII 31;) Antipater Sid. VII 27 u. a. — 7 vgl. Ep. 167, 7. — Μεγιστάν Plan., verb. von Brunck.

310. A.P. auf den ersten Blättern mit dem Lemma: Λεωνίδου; Plan. 182: Λεωνίδου Ταραντίνου (Anecd. Paris ed. Gramer IV 367): = Geffcken 29.

Τὰν φυχιούσσαν ματρός ἐκ κόλπων ἔτι ἀφρῶι τε μορμύρουσαν, εὐλεχῆ Κύπριν τδ', ὡς ᾿Απελλῆς κάλλος ἰμερώτατον, οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμψυχον ἔξεμάξατο.
το εδ μὲν γὰρ ἄκραις χερσίν ἐκθλίβει κόμαν, εδ δ' ὀμμάτων γαληνός ἐκλάμπει πόθος, και μαζός, ἀχμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾶι. αὐτὰ δ' ᾿Αθάνα και Διὸς συνευνέτις φάσουσιν · ,, ὧ Ζεῦ, λειπόμεσθα τῆι κρίσει. "

Nachahmer: Antipater Sid.: Plan. 178; Archias 179; Demokritos 180; Julian. 181 (Ovid. Trist. II 527 ff.). — 1 φωκιούσσαν L. Ahrens (v. Wilamowitz: Sappho und Simonides 103, 3), έκφυγούσαν P, Plan. — 3 είδώς Plan., Anecd. Par., ίδών P, verb. von Jacobs. — 8 'Αθηνά P.

311. A.P. IX 99: Λεωνίδου Ταραντίνου C, Plan. = Geffcken 61.

*Ίξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποθ' ἀλωῆι
οἴνης τοὺς ἀπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους.
τῶι δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε·,,κεῖρε, κάκιστε,
γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον ·

5 ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὕσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένωι."

Nachahmer: Euenos IX 75; Ovid. Fast. I 353ff. — 1 ποθ' αλωίη P, ποτ' άλωηι Plan. — 3 τείρε Plan. — 5 γλυκύ Plan., fehlt in P.

13a. Vielleicht Leonidas:

312. Kaibel 1103: Unter einem pompeianischen dem Gedichte nurz.T. entsprechenden Gemälde, das den Kampf zwischen Pan und Eros darstellt (Roscher: Lexik. der griech. und röm. Mythologie III 1459f.).

'Ο θρασύ[ς] ἀνθέστακεν "Ερως [τῶι Πανὶ παλαίων], χὰ Κύπρις ἀδείνει, τίς τίνα [πρ]ῷ[τος] ἐλεῖ · [ἰ]σχυρὸς μεν ὁ Πὰν καὶ καρτερός, ἀλλὰ πανοῦργος [ὁ π]τ[α]νὸς καὶ "Ερως · οἴχεται ἀ δύναμις.

Ergänzungen von Dilthey. (Zur künstlerischen Darstellung vgl. noch O. Bie: Arch. Jahrb. IV, 1889, 129f.; Pagenstecher: Arch. Jahrb. Ergh. VIII, 1909, S. 57f.)

14. Gedichte des Peplos (Nr. 313-315).

Ausgabe Bergk: II 344ff. Vgl. sonst E. Wendling: De peplo Aristotelico quaestiones selectae. Straßburg. 1891.

313. Epigr. 19 Bergk.

'Ασκαλάφου Τροίηι φθιμένου και 'Ιαλμένου ήδε όστέα πληξίππων γη Μινυῶν κατέχει.

Nachahmung des Ep. bei Pausan. IX 38, 4 = Certam. Hom. et Hesiod. 235 (= Preger 19) = Mnasalkas: A.P. VII 54. Vgl. Wendling a. a. O. 52f.

314. Epigr. 25 Bergk.
Μνῆμα Μέγητι θοῶι μεγαθύμου Φυλέος υἰῶι
Δουλίγιοι τεῦξαν · σῶμα δὲ πόντος ἔγει.

315. Epigr. 61 Bergk.

Θυμόν δη Κύκνου και ύπερφιάλους ἐπινοίας αίθηρ λαμπρός ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

Sehr - IG. II 3, 3720: Bergk. Vgl. Wendling a. a. O. 49; 58.

15. Mnasalkas (Nr. 316-318).

316. A.P. VI 264: Μνασάλκου A = Meineke III. 'Ασπίς 'Αλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἄδε δῶρον 'Απόλλωνι χρυσοκόμωι δέδομαι, γηραλέα μὲν ἵτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δέ δμφαλόν · ἀλλ' ἀρετᾶι λάμπομαι, ἀν ἔκιχον 5 ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστέι, ὅς μ' ἀνέθηκεν · ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οῦ γενόμαν. 1 Φυλλέος Küster, Φυλέος P. — 3f. Suid. s. v. Ιτυς. — 3 φωγαλέα . . . . φωγαλέα Mähly. — 4 αΙς P, Suid., verb. von Brunck. — 5 ἀνέθηκεν Reiske, ἀνέθηκε P. — 6 Suid. s. v. ἀήσσατος. — ἔμμι P.

317. A.P. VII 242: Μνασάλκου Α,C, Plan. = Meineke XVI. Οίδε πάτραν πολύδακρυν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχουσαν ρυόμενοι δνοφερὰν ἀμφεβάλοντο κόνιν · ἄρνυνται δ' ἀρετᾶς αἴνον μέγαν. ἀλλά τις ἀστῶν τούσδ' ἐσιδὼν θνάισκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

Das Ep. ein richtiges Grabgedicht; es kann sich auf die Tyrannenherrschaft beziehen, von der Aratos Sikyon befreite (Beloch: Griech. Gesch. III 1,634f.). — 2 vgl. Ep. 152, 4.

318. Athenaios 163a: φυγούσα γούν σε <den Kyniker und seine plumpe Abneigung gegen feine Unterhaltung beim Gastmahl> και τούς σοι παραπλησίους ἡ ᾿Αρετὴ Ἡδονῆι παρακάθηται, ιώς φησι Μνασάλκης ὁ Σικυώνιος ἐν ἐπιγράμμασιν.

"Αδ' ἐγὼ ἀ τλάμων 'Αρετὰ παρὰ τῆιδε κάθημαι 'Ηδονῆι, αἰσχίστως κειραμένη πλοκάμους, θυμὸν ἄχει μεγάλωι βεβολημένα, εἴπερ ἄπασιν ἀ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

= Meineke XIV.

Eine Art Parodie auf Asklepiades: Ep. 246. Wohl epikureische Anschauung, daß Tugend und feine Lust zusammengehören.

16. Theodoridas (Nr. 319—321).

Vgl. F. Susemihl: Gesch. der griech. Litteratur in der Alexandrinerzeit I 541f.

319. A.P. VII 439: Θεοδωρίδα C, Θεοδωρίδου Plan. Ούτω δὴ Πύλιον τὸν 'Αγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα, πρώιον ἐξ ήβας ἔθρισας Αἰολέων, Κῆρας ἐπισσεύασα, βίου κύνας · Το πόποι, ἀνήρ οἶος ἀμειδήτωι κεῖται ἔλωρ 'Αίδηι.

1 ἄκριτε: vgl. Ep. 208, 3. — 2 ἐξήβας P, ἐξ ήβης Plan. — 3 ἐπισσεύσασα P. — Keren als Hunde: Apollon. Rhod. IV 1663f.; vgl. Gruppe: Griech. Mythologie und Religionsgesch. I 406, 2. — 4 ἀμειδήτωι . . 'Αίδηι: vgl. IG. XIV 769, 2.

320. A.P. XIII 8: Θεοδωρίδα Β.
'Εκ δολίχου *τόρα * σφυρήλατον, δν τάχει κρατήσας, Πᾶις 'Αριστομάχειος ἀνείλετο χάλκεον λέβητα.

Vgl. v. Wilamowitz: Hermes XLIV, 1909, 461.—1 τόρα σφυρήλατον P, τόδε σφυρήλατον Hecker, τήραι (der Hera) oder τῶι Δὶ σφυρ. v. Wilamowitz.— δν: δς P, verb. von v. Wilamowitz.— 2 Πᾶις (Name) v. Wilamowitz, παῖς P, υἰὸς Brunck.— ἀνεῖλε τὸν χάλκειον P, verb. von Jacobs.

321. A.P. XIII 21: Θεοδωρίδα Β.

Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῷ Πλαταΐδα

τῷ ᾿λεγηιοποιῷ ·

ἀ Μῶσα δ᾽ αὐτῷ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας

ῆς ἀποσπάραγμα ·

δ κενά τε κλαγγὰν κἀπιλακυθίστρια

διθυραμβοχάνα ·

τέθνακε, μή βάλωμες · εὶ δέ κε ζόεν, τύμπανόν κ' ἐφύση.

1 Vgl. Strabon 412: ἔστι δὲ καὶ ἐν τῆι Σικυωνίαι δῆμος Πλαταιαί, δθενπερ ῆν Μνασάλκης ὁ ποιητής · <es folgt ein Zusatz: Μνασάλκεος τὸ μνᾶμα τῷ Πλαταιάδα>. — 2 τῷ λεγηοποιῷ P. — 3 πλάθας P, verb. von Salmasius. — 5 κενά τε (so schon Pierson) κλαγγὰν κάπιλακυθίστρια Jacobs, καινατε καὶ γαν και πιλακυθιστρια P. — 6 διθυραβοχανα P, verb. von Hermann. — 8 κἐφύση Jacobs, γεεφύση P.

17. Dioskorides (Nr. 322-323).

Vgl. Reitzenstein: RE. V1, 1125ff.

322. A.P. VII 430: Διοσκορίδου C = Meineke XIII.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυὶ τᾶιδε καθᾶψεν

ἔντεα; τῶ πέλτα Δωρὶς ἀναγράφεται;

πλάθει γᾶ Θυρεᾶτις ὑφ' αἴματος ἄδε λοχιτᾶν,

χάμὲς ἀπ' ᾿Αργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.

δ πάντα νέκυν μάστευε δεδουπότα, μή τις ἔτ' ἔμπνους

λειπόμενος Σπάρται κῦδος ἔλαμψε νόθον.

ἴσχε βάσιν · νίκα γὰρ ἐπ' * ἀσπίδος ἄδε * Λακώνων

φωνεῖται θρόμβοις αἴματος ᾿Οθρυάδα,

χὧ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας · ἄ πρόπατορ Ζεῦ,

στύξον άνικάτω σύμβολα φυλόπιδος.

Das Ep. eine Art Mimus; vgl. Asklepiades: A. P. V180 und auch Herakleitos: Ep. 262. Die Verherrlichung Spartas (vgl. auch Diosk. VII 229; 434), in jener Zeit besonders durch Sosibios betrieben, auch durch die Philosophie verbreitet (Teles p. 57, 10ff. H.), findet sich

ebenso in der Epigrammatik wieder: vgl. Tymnes VII 433; Damagetos 432; Nikandros 435 (s. dagegen die Reaktion des Krinagoras: Ep. 344 und auch Lukians: Rhet. praec. 18). — Die Geschichte von Othryadas wesentlich bei Herodot. I 82; Plutarch.Aet. Graec. 2 p. 30 6 a; Lukian. Charon 24; Theseus: Stob. flor. VII 68 (vol. III 333, 13ff. Hense = FHG. IV p. 519, 3). — 1 τῆιδε P, verb. von Brunck. — 2 τὰ P, verb. von Brunck. — 3 γᾶ Reiske, γὰρ P, Ausgg. — ἀ δὲ A vor Korrektur, ἄδε C, verb. von Meineke. — λοχείταν A vor Rasur, λοχίταν C. — 7 ἐπ' ἀσπίδος ἄδε P, ἐπ' ἀσπίδι τᾶιδε wohl richtig Meineke, der freilich auch ἐπ' ἀσπίδος ἄδε vorschlägt. — 9 πρόπατερ P, verb. von Meineke; zum Ausruf an dieser Stelle vgl. Ep. 131, 3. — 10 ἀνικάτω Jacobs, ἀνικάτου P.

323. A.P. VII 37: Διοσκορίδου A, Plan. = Meineke XXVII.
Τύμβος δδ' ἐστ', ἄνθρωπε, Σοφοκλέος, ὅν παρὰ Μουσῶν ἱρὴν παρθεσίην ἱερὸς ὧν ἔλαχον ·
ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα, πρίνινον ἐς χρύσεον σχῆμα μεθηρμόσατο,

5 καὶ λεπτὴν ἐνέδυσεν ἀλουργίδα · τοῦ δὲ θανόντος εὔθετον ὀρχηστὴν τῆιδ' ἀνέπαυσα πόδα. —

ὅλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν · ἡ δ' ἐνὶ χερσίν κούριμος, ἐκ ποίης ἡδε διδασκαλίης; —

εἴτε σοι 'Αντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οἰκ ἀν ἀμάρτοις,

10 εἴτε καὶ 'Ηλέκτραν · ἀμφότεροι γὰρ ἄκρον.

Andere literarische Epp. des gut unterrichteten Dichters: VII 31; 166; 407; 410f.; 450; 707f. Auf dem Grabe wird ein Satyr fingiert, der die Maske einer tragischen Heldin trägt; im Epigrammenbuche des Diosk. war über dem Gedichte ein Satyr abgebildet: v. Wilamowitz: Neue Jahrbb. XXIX, 1912, 465; Sappho und Simonides 231. Zur Gesprächsform vgl. Ep. 219; zur Frage in V. 7f. vgl. auch Ep. 305. — 1 ἄνθρωπε: vgl. Ep. 301, 11. — Μουσέων Jacobs. — 2 παρθενίην P, Plan., verb. von Brunck. — ἔλαχεν Plan. — 4 σᾶμα P. — 6 τῶιδ P. — 7 ἔλαχες Plan. vor Rasur, ἔλαχε P, Plan. nach Rasur, verb. von Salmasius. — εἰ δ' ἐνὶ P, Plan. — χερσί A vor Korrektur, Plan. — 9 σὸν P, Plan., verb. von Salmasius.

Alkaios von Messene (Nr. 324—326).
 Vgl. R. Reitzenstein: RE. I 2, 1506.

324. A.P. IX 518: 'Αλχαίου Μεσσηνίου A, Plan. = Meineke XIII.

Μακύνου τείχη, Ζεῦ 'Ολύμπιε' πάντα Φιλίππωι άμβατά · χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων. χθών μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ σκάπτροισι Φιλίππου δέδμαται, λοιπὰ δ' ἀ πρὸς "Ολυμπον δδός.

Das Ep. in A.P. zweimal auf derselben Seite überliefert. — Vgl. zu diesem wohl ironischen Preise Philipps auch Plan. ἄδ. 6 und Ep. 325. Gegenstück: Alpheios: IX 526. — 1 τειχίζευ Ρ. — πάντα Φιλίππωι | ά.: ῥέξε Φίλιππος | ά. Plan. — 3 καὶ γὰρ χθών καὶ π. Plan. — σκήπτροισι Ρ. — δέδμαται nach Vermutung Stadtmüllers, δέδμανται Plan., δέδμηται Ρ.

325. A.P. IX 519: 'Αλκαίου Β, Plan. = Meineke XIV. Πίομαι, ὧ Ληναῖε, πολύ πλέον, ἢ πίε Κύκλωψ νηδύν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάωνπίομαι. ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς, δ ὅσπερ ἐταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο γεύσατ' ἐν ἀκρήτωι φάρμακα γευάμενος.

Das Ep. auch nach XI 12 überliefert, in der 1. Fassung (IX 519) fehlt V. 5f. — Über Alkaios' Haß gegen Philipp V. (vgl. Ep. 324) s. Reitzenstein: RE. I 2,1506. Über dieses Ep. vgl. denselben: Epigramm und Skolion 90f. Einen Hymnus dagegen auf Philipp enthält Ep. 174. — 1 ἄ Ληναῖε P an 2. Stelle, Plan., Έλληνες P an 1. Stelle, Reitzenstein. — Κύκλωψ: vgl. auch Alkaios XI 12, 1. — 2 ἀνδρομέων νηδύν Graefe.

326. Plutarch. Titus 9: Titus ärgert sich über die Aitoler, die sich den Ruhm von Kynoskephalai zuschreiben und dadurch den Griechen imponieren: ὧν μάλιστα διὰ στόματος ἦν τουτί τὸ ἐπίγραμμα.

"Ακλαυστοι καὶ ἄθαπτοι, ὁδοιπόρε, τῶιδ' ἐπὶ νώτωι Θεσσαλίης τρισσαὶ κείμεθα μυριάδες, Αἰτωλῶν δμηθέντες ὑπ' "Αρεος ἡδὲ Λατίνων, οῦς Τίτος εὐρείης ἤγαγ' ἀπ' Ἰταλίης, 5 'Ημαθίηι μέγα πῆμα. τὸ δὲ θρασύ κεῖνο Φιλίππου πνεῦμα θοῶν ἐλάφων ὤιχετ' ἐλαφρότερον.

τοῦτο ἐποίησε μὲν 'Αλκαῖος ἐφυβρίζων Φιλίππωι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιψευσάμενος . . . = A.P. VII 247 'Αλκαίου C, Plan. = Meineke XXII.

Vgl. auch Alkaios: Plan. 5. — 1 ἄκλαυτοι Plan. — νότωι Plut., gesichert durch Philipps' Parodie (Plut. a. a. O.), τόμβωι P, Plan.,

Stadtmüller — 2 Θεσσαλίας P, 'Ημαθίας Plan. — 3f. fehlt in P, Plan. — 4 Alk. bei Plan. 5, 2. — εὐρείας . . . 'Ιταλίας Plan. 5, 2. — 6 θοάν P. — ἄλετ' P.

Damagetos (Nr. 327).
 R. Reitzenstein: RE. IV 2, 2027.

327. A.P. VII 540: Δαμαγήτου C, Plan.

Πρός σε Διὸς ξενίου γουνούμεθα, πατρί Χαρίνωι άγγειλον Θήβην, ἄνερ, ἐπ' Αιολίδα Μῆνιν και Πολύνικον όλωλότε · και τόδε φαίης, ὡς οὐ τὸν δόλιον κλαίομεν ἄμμι μόρον 5 καίπερ ὑπὸ Θρηικῶν φθίμενοι χερός, ἀλλὰ τὸ κείνου γῆρας ἐν ἀργαλέηι κείμενον ὀρφανίηι.

Vgl. Ep. 237. — 1 προσδιός P, πρός Διός Plan., verb. von Canter. — 2 ἄνερ: vgl. auch Leonidas Tar. Ep. 301, 11. — 4—6 vgl. Kaibel 116, 5 (Ep. 304, 4f.).

Antipatros von Sidon (Nr. 328—330).
 Vgl. P. Walz: De Antipatro Sidonio. Burdigalae. 1906.

328. Α.Ρ. VII 218: 'Αντιπάτρου Σιδωνίου C, Plan. = Walz 36.
Τὴν καὶ ἄμα χρυσῶι καὶ ἀλουργίδι καὶ σὺν "Ερωτι
θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀβροτέραν
Λαΐδ' ἔχω, πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου,
Πειρήνης λευκῶν φαιδροτέρην λιβάδων,
5 τὴν θνητὴν Κυθέρειαν, ἐφ' ἤι μνηστῆρες ἀγαυοί
πλείονες ἢ νύμφης εἴνεκα Τυνδαρίδος,
δρεπτόμενοι χάριτάς τε καὶ ἀνητὴν ἀφροδίτην
ἤς καὶ ὑπ' εὐώδει τύμβος ὅδωδε κρόκωι,
ἤς ἔτι κηώεντι μύρωι τὸ διάβροχον ὀστεῦν,
10 καὶ λιπαραὶ θυόεν ἄσθμα πνέουσι κόμαι
ἤς ἔπι καλὸν ἄμυξε κάτα ῥέθος 'Αφρογένεια
καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχησεν "Ερως.
εἰ δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν,

Ein anderes kürzeres Ep. auf die jüngere Lais s. Preger 24. — 1—3 έχω Suid. s. v. θρύπτεται. — 3f. Suid. s. v. Πειρήνη. — 3 Suid. s. v. πολιήτης und άλιζώνου. — 5f. Suid. s. v. Κυθέρεια. — 5 ἐφ'... — 7 ἀφροδίτην Suid. s. v. δρέπεται. — 8 Suid. s. v. δδωδεν. —

Έλλας αν, ως Έλένης, τῆσδ΄ ὅπερ ἔσχε πόνον.

ἐπ' A vor Rasur, Sternbach, Walz. — 9f. Ganz das Gegenteil bei Poseidippos: Ep. 256, 1f. — 9f. Suid. s. v. κηώδης. — 9 ής ἔτι: αἰεὶ Suid. — τὸ: τε Reiske. — 10 Suid. s. v. θυόεν. — 11 Suid. s. v. ἀμύξεις. — κάτα Bothe, Walz, κατὰ C, Plan., Suid. — 12 Suid. s. v. λύζει.

329. A.P. VII 413: 'Αντιπάτρου zweimal von C, das 2. Mal mit dem falchen Zusatze Θεσσαλονικέως geschrieben, 'Αντιπάτρου Plan. = Walz 43.

Ούχὶ βαθυστόλμων Ἱππαρχία ἔργα γυναικῶν, τῶν δὲ Κυνῶν ἐλόμαν ῥωμαλέον βίστον · οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος . εὕμαρις, οὐ λιπόων εὕαδε κεκρύφαλος · 5 οὐλὰς δὲ σκίπωνι συνέμπορος ἄ τε συνωιδός δίπλαξ καὶ κοίτας βλῆμα χαμαιλεχέος · * ἄμι δὲ Μαιναλίας κάρρων ἀμιν * 'Αταλάντας τόσσον, ὅσον σοφία κρέσσον ὁρειδρομίας.

1 βαθυστόλων Α, C, βαθυζώνων Plan., verb. von Jacobs. — 2 ἐλόμαν Ρ. — 3 οὐ δὲ βαθύπεπλος Ρ, οὐ βαθύπεπλος Plan., verb. von Salmasius (vgl. VI 294, 3). — 5 οὕδας P, Plan., verb. von Hecker. — σκήπωνι C. — 7f. Zum Gedanken vgl. Antip. Sid. VII 15; 161, 3f.; 426, 3. — 7 ἄμι δ. Μ. κάρρων ἀμιν (ἄμιν Α vor Korrektur) P, ἄμμι δ. Μ. κρέσσων ἀμιν Plan., ἄμμι δὲ Μ. κάρρων μνάμα ᾿Ατ. Hecker, ἄ. δ. Μ. κάρρων αιὼν Stadtmüller, φαμι δὲ Μ. κ. εἴμειν ᾿Ατ. wohl richtig Korsch; das seltene dorische κάρρων gestattet auch einen stark dorischen Infinitiv anzunehmen: εἴμειν auch Epicharm fr. 99, 2. — 8 σοφίη P. — ὀρειδρομίης P, ὀριδρομίας Plan.

330. A.P. VII 493: 'Αντιπάτρου Θεσσαλονικέως C, 'Αντιπάτρου Plan. = Walz 51.

Οὐ νούσωι 'Ροδόπα τε καὶ ἀ γενέτειρα Βοΐσκα οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα · ἀλλ' αὐταί, πάτρας ὁπότ' ἔφλεγεν ἄστυ Κορίνθου γοργὸς "Αρης, 'Αίδαν ἄλκιμον εἰλόμεθα. 5 ἔκτανε γὰρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρωι οὐδ' ἰδίου φειδὰ δύσμορος ἔσχε βίου- ἄψε δ' ἐναυχενίωι δειρὰν βρόχωι · ἢς γὰρ ἀμείνων δουλοσύνας ἀμῖν πότμος ἐλευθέριος.

 C. — 4 'Αίδαν ἄλκιμον: vgl. Ep. 186, 2. — 7 ἐναυχένιον Α,
 Plan., ἐναὐχένιον C, verb. von Jacobs. — δειρᾶι βρόχον Plan. — ἤν Plan. — ἀμείνω P. — 8 ἄμμιν Plan.

21. Meleagros von Gadara (Nr. 331-337).

Vgl. C. Radinger: Meleagros von Gadara. Innsbruck. 1895.

331. A.P. V 151: τοῦ αὐτοῦ < Μελεάγρου> A, Plan. Πταίης μοι, κώνωψ, ταχὺς ἄγγελος, οὕασι δ' ἄκροις Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε ·

,, "Αγρυπνος μίμνει σε · σύ δ', ὧ λήθαργε φιλούντων, εὕδεις". εἴα, πέτευ · ναί, φιλόμουσε, πέτευ.

5 ήσυχα δὲ φθέγξαι, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας κινήσηις ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους ὀδύνας. ἢν δ' ἀγάγηις τὴν παϊδα, δορᾶι στέψω σε λέοντος,

κώνωψ, και δώσω χειρί φέρειν ρόπαλον.

Vgl. Meleager V 150 und auch Kallimachos: Ep. 290. — 1 πταίεις A vor Rasur, πταῖς C. — 2 Zenophila (und Heliodora) sehr oft von Meleager genannt. — 3 λήθαργε φιλούντων: vgl. Meleag. XII 80,5. — φιλοῦντος Jacobs. — Zur Anaphora vgl. Radinger a. a. O. 46. — 6 κινήσεις P, Graefe. — 7 δοραῖς P, Plan., verb. von Pierson.

332. Α.Ρ. V 159: Μελεάγρου Α, C.

Δημώ λευκοπάρειε, σὲ μέν τις ἔχων ὑπόχρωτα τέρπεται · ἀ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν στενάχει κραδία.

εί δέ σε σαββατικός κατέχει πόθος, οὐ μέγα θαῦμα · ἔστι καὶ ἐν ψυχροῖς σάββασι θερμός Ἔρως.

1 ὑποχρῶτα Α, ὑπὸχρῶτα C, verb. von Hecker. — 3 οὐ μ. θ.: vgl. Ep. 169, 3 und Meleager selbst: Ep. 335, 5. — 4 ψυχροῖς σάββασι: Rutil. Namat. I 389: frigida sabbata (Boissonade).

333. A.P. V 171: τοῦ αὐτοῦ <Μελεάγρου> Α. Ορθρε, τί μοι, δυσέραστε, ταχύς περί κοῖτον ἐπέστης, ἄρτι φίλας Δημοῦς χρωτί χλιαινομένωι;

είθε πάλιν στρέψας ταχινόν δρόμον "Εσπερος είης, ὧ γλυκύ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.

5 ήδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' ᾿Αλκμήνην Διὸς ἤλθες ἀντίος · οὐκ ἀδαής ἐσσι παλινδρομίης.

Vgl. zu diesem "Tagelied" (ein anderes Beispiel Meleag. XII 137) das Fragment: Bergk III 665, dazu Antipater Thess. V 2; Makedonios 222. R. Reitzenstein: Epigramm und Skolion 139, 1.

Ein Gegenstück Meleag. 172. — 4 ὡς γλωκό P. — 5f. vgl. Ep. 250, 5f.

334. A.P. V 177: τοῦ αὐτοῦ A, Plan.
Πωλείσθω καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων ·
πωλείσθω · τί δέ μοι τὸ θρασύ τοῦτο τρέφειν;
καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον · ἄκρα δ' ὄνυξιν
κνίζει · καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξύ γελᾶι.
5 πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεπτον, ἀείλαλον, ὀξύ δεδορκός,
ἄγριον, οὐδ' αὐτᾶι ματρὶ φίλαι τιθασόν ·
πάντα τέρας · τοιγὰρ πεπράσεται · εἴ τις ἀπόπλους
ἔμπορος ἀνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω. —
καίτοι λίσσετ', ἰδού, δεδακρυμένος. οὕ σ' ἔτι πωλῶ ·

θάρσει · Ζηνοφίλαι σύντροφος ἄδε μένε.

Vgl. die pompeianischen Bilder des Erotenverkaufs. Zur Sprache dieses Gedichtes vgl. auch Meleager V 183 u. a. — 3f. vgl. Meleag. V 175, 3f.; 176, 3f.; 178, 3f. — 5 λοιπόν: λῖρον Lobeck (πρὸς δ' ἐπί λυπον Polak). — ἄθρεπτον P, Plan. — 6 αὐτῆι μητρὶ φίληι P. — 9 οῦ τι σε Plan. — 10 Ζηνοφίλα P, Plan.

335. Α.Ρ. VII 417: τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου C, Μελεάγρου Plan. Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος · πάτρα δέ με τεκνοῖ 'Ατθὶς ἐν 'Ασσυρίοις ναιομένα Γαδάροις · Εὐκράτεω δ' ἔβλαστον ὁ σύν Μούσαις Μελέαγρος πρῶτα Μενιππείοις συντροχάσας Χάρισιν.

5 εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένε, πατρίδα κόσμον ναίομεν, ἐν θνατούς πάντας ἔτικτε Χάος. πουλυέτης δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου · γήρως γὰρ γείτων ἐγγύθεν 'Αίδεω. ἀλλά με τὸν λαλιὸν καὶ πρεσβύτην σὐ προσειπών 10 χαίρειν εἰς γῆρας καὐτὸς ἵκοιο λάλον.

Variiert von demselben VII 418 f. Ein Epitaph auf sich selbst auch von Kallimachos Ep. 283. — 2 Γάδαρα Hecker. — 4 Vgl. Radinger a. a. O. 12. — Μενιππείαις Holsten. — 5 τί το θαῦμα: vgl. Ep. 332, 3. — 8 so P, γῆρας γὰρ γεῖτον ἐγγύθεν Plan., γηρὰς γ. γ. κάγγύθεν (κὰ. Brunck) Kaibel. — 9 ἀλλὰ σὐ τὸν Jacobs (Kaibel). — λάλιον P, Plan. — σὐ προσειπὼν Plan., προσειπὼν Α, πρὸς εἰπὼν C, με προσειπὼν Jacobs (Kaibel).

336. A.P. ΧΙΙ 70: Μελεάγρου Β. Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον, εἴ σε, Μυΐσκε, ἀρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οἰνοχόον. καίτοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ τάδ' ἔλεξε · ,,τί ταρβεῖς; οὕ σε βαλῶ ζήλοις · οἶδα παθὼν ἐλεεῖν. '' 5 χῶ μὲν δὴ τάδε φησίν · ἐγὼ δ', ἢν μυῖα παραπτῆι, ταρβῶ, μὴ ψεύστης Ζεὺς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν.

Vgl. Meleag. XII 65; 68; auch Kallimachos 230; Dioskorides 37,3 f.; Leonidas Alex. 20. — 1 εἰσεμεμυτσκε P, verb. von Salmasius. — Myiskos oft von Meleager genannt: XII 23, 3; 59,1; 65,3 u.a. — 4 βάλω P. — οἰδα... ἐλεεῖν: vgl. Kallimachos: Ep. 289, 6.

337. A.P. XII 157: Μελεάγρου Β.
Κύπρις έμοι ναύκληρος, "Έρως δ' οἴακα φυλάσσει άκρον έχων ψυχῆς έν χερι πηδάλιον χειμαίνει δ' ό βαρύ πνεύσας Πόθος, οὕνεκα δὴ νῦν παμφύλωι παίδων νήγομαι έν πελάγει.

Eroten zu Schiff fahrend Vorwurf hellenistischer Kunst: A. Furt- wängler, Antike Gemmen I 42,55. — 3 βαρύ πνεύσας Geffcken, βαρύς πν. P.

22. Philodemos von Gadara (Nr. 338—341). Ausgabe und Kommentar von G. Kaibel: Index scholarum von Greifswald. 1885.

338. A.P. V 131: τοῦ αὐτοῦ <Φιλοδήμου> A, Plan = Kaibel XV.

*Ω ποδός, ἃ κνήμης, ἃ τῶν ἀπόλωλα δικαίως μηρῶν, ἃ γλουτῶν, ἃ κτενός, ἃ λαγόνων, ἄμων, ἃ μαστῶν, ἃ τοῦ ῥαδινοῖο τραχήλου, ἃ χειρῶν, ἃ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
5 ἃ κατατεχνοτάτου κινήματος, ἃ περιάλλων γλωττισμῶν, ἃ τῶν *θυεμε * φωναρίων.
εἰ δ' 'Οπικὴ καὶ Φλῶρα καὶ οἰκ ἄιδουσα τὰ Σαπφοῦς, καὶ Περσεὺς 'Ινδῆς ἡράσατ' 'Ανδρομέδης.

Vgl. Ovid. Am. I 5, 19 ff.: Kaibel a. a. O. p. XVII. — 1—6 stets & P. — 1 . . . . χνήμης, 3 & τοῦ ῥαδ. τραχήλου Suid.s. ν. ῥαδινή. — 3 & μοιν Α, & &μῶν Plan., verb. von Kaibel. — 6 & τῶν θύεμε φωναρίων P, & τῶν κλῶμαι φωναρίων Plan.: schwer verderbt; Kaibel fordert im Hinblick auf V. 7 ein oskisches oder oskisch verderbtes Wort; andere erkennen ein Präteritum in der Korruptel: θῦψ' ἐμὲ Hecker, θαῦμ' ἔλε Stadtmüller, wozu sich noch mannigfache Variationen finden ließen. Die in V. 5f. vorausgehende erotische Schilderung erfordert als Inhalt der φωνάρια

wohl auch etwas Laszives, also etwa ,,νύσσε με" oder ,,τύπτε με" o.ä. im Sinne von Lukian. Luc. 9. — 7 Vgl. Asklepiades: A. P. V 209, 3; Vergil. Buc. X 38; Sapph. epist. 35f. (s. dazu den Kommentar von de Vries): Kaibel. Ähnlich der Gedanke bei Horat. c. II 4. — μαὶ Φλῶρα: παῖς Φλ. Hecker. In Φλῶρα (Flora) liegt ein Wortspiel mit φλαῦρος: Kaibel.

339. A.P. VI 349: Φιλοδήμου A = Kaibel XXIV.

'Ινοῦς ὁ Μελικέρτα σύ *τε γλαύκη* μεδέουσα
Αευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρήιδων τε χοροί καὶ κύματα καὶ σύ, Πόσειδον,
καὶ Θρήιξ, ἀνέμων πρηύτατε, Ζέφυρε,

5 Γλαοί με φέροιτε διὰ πλατύ κῦμα φυγόντα
σῶιον ἐπὶ γλυκερὴν ἡιόνα Πειραέως.

Vgl. Philodem. A. P. X 21. — 1 σύ τε γλαύκη (γλαύκη vor Korrektur) P, σύ τε γλαύκη Jaeobs, σ. τ. γλαϋκῆς Dorville, σ. τ. γλαϋκοῦ Reiske, σ. τ. Γλαύκης Kaibel (Herm. XV, 1880, 460), der dann mit Dorville nach Λευκοθέη interpungiert. Seine Meinung, daß im alexandrinischen Ep. ein Partizip wie μεδέουσα ohne ein Beziehungswort im Verse nicht am Ende desselben stehen dürfe (vgl. z. B. VI 231, 1; 243, 1), für diesen Fall kaum richtig, weil μεδέουσα hier schon als Substantiv gelten kann. Im Hinblick auf A.P. VI 164, 1 (Lukillios) vielleicht zu schreiben: σύ, Γλαϊκέ τε καλ. — 2 δαίμον ἀλεξωάσω Schäfer, Kaibel. — 4 Θρηίξ Kaibel. — 6 ἐπὶ γλυκερὴν Kaibel nach Dorville (γλυκερὰν), ἐπὶ γλυκύν P.

340. A.P. VII 222: Φιλοδήμου C, Plan. = Kaibel XXI. Ένθάδε τῆς τρυφερῆς μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κεῖται Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων, ῆι καλύβη καὶ δοῦμος ἐνέπρεπεν, ἢι φιλοπαίγμων στωμυλίη, μήτηρ ἢν ἐφίλησε θεῶν, 5 ἡ μούνη στέρξασα τὰ Κύπριδος ἀμφὶ γυναικῶν δργια καὶ φίλτρων Λαΐδος ἀψαμένη.

φῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῆι φιλοβάκχωι μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοΐων κάλυκας.

1—2 Τρυγόνιον Suid. s. v. ρέθος. — 1 τρυφερᾶς Suid. — 2 Suid. s. v. Σαβακῶν. — σαβακῶν . . . Σαλμακίδων von Buresch: Aus Lydien S. 62 f. als "Zierde der dionysosfrohen (Suid. a. a. O.: Διονυσιακῶν) Freudenmädchen" erklärt. — 3 ἡι . . . 4 στωμυλίη beanstandet von Kaibel, der vorschlägt: ἡ καλύβηι κλειδοῦχος ἐνέπρεπεν ἡ φ. | στωμυλίηι. Der handschriftliche Text aber unverderbt, sogar die Lesung δοῦμος (δοῦμο Plan.) in P richtig;

es handelt sich hier um den Naiskos (παλύβη) und den aus zwei lydischen Inschriften bekannten δοῦμος (= ἰτρὸς οἴκος) der Gottheit: Buresch a. a. O. 58 ff.; δοῦπος (so Scaliger), sonst mehrfach vom dumpfen Ton der Handpauken der Kybele gesagt, paßte weniger zu παλύβη. — 5 ἀμφὶ mit Κύπρ. zu verbinden: Dilthey. — 7 f. zu diesem Wunsche vgl. Ep. 166.

341. Α.Ρ. ΧΙ 44: Φιλοδήμου Β = Kaibel XXII.
Αὔριον εἰς λειτήν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσων,
ἐξ ἐνάτης ἔλιει μουσοφιλης ἔταρος
εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον · εἰ δ' ἀπολείψεις
οὔθατα καὶ Βρομίου Χιογενῆ πρόποσιν,
5 ἀλλ' ἐτάρους ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσηι
Φαιήκων γαίης πουλύ μελιχρότερα ·
ἢν δέ ποτε στρέψηις καὶ ἐς ἡμέας ὅμματα, Πείσων,
ἄξομεν ἐκ λειτῆς εἰκάδα πιοτέρην.

Gelegenheitsgedicht zur Feier von Epikurs Geburtstag. — 1 (vgl. 8) λιτήν P, verb. von Kaibel. — 2 έταρις P, verb. von Salmasius. — 3 ἀπολείψηις P, verb. von Brunck. — Der Sinn: wenn du auch deine reichliche häusliche Kost aufgeben mußt: Kaibel. — 6 quam quae audias apud Phaeaces: Boissonade; zur Breviloquenz vergleicht derselbe V 47, 4. — 7f. Piso soll dem Philod. mit seinem Reichtum helfen, dann wirds ein andermal besser mit der Bewirtung: Kaibel.

23. Krinagoras von Mytilene (Nr. 342-347).

Vgl. M. Rubensohn: Crinagorae Mytilenaei epigrammata. Berlin. 1888; K. Cichorius: Rom und Mytilene. Leipzig. 1888. S. 47ff.; Sitzungsber. d. Preuß. Akad. 1889, 962ff.; Mommsen: ebd. 980f.; L. Sternbach: Wien. Stud. XII, 1890, 206ff.; V. Gardthausen: Augustus und seine Zeit (passim). Vgl. auch das von Kenyon gefundene und von H. Weil eingehend besprochene Ep. auf den actischen Sieg: Rev. de phil. XIX, 1895, 177ff.

342. A.P. VI 345: τοῦ αὐτοῦ <Κριναγόρου> A = Rubensohn XII.

Εἴαρος ἥνθει μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσωι χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας σῆι ἐπιμειδήσαντα γενεθλίηι ἄσμενα τῆιδε ἡοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτηι λεχέων.

5 καλλίστης στεφθήναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικός λώιον ἢ μίμνειν ἠρινὸν ἠέλιον.

Vgl. Cichorius a.a.O. 57, der das Ep. an die jüngere Antonia, die Gattin des Drusus, vor dem Jahre 15 v. Chr. gerichtet sein läßt. Nachahmer Antiphilos VI 252. — 3 γενέθληι P, verb. von Reiske. — 4 ἀσσοτάτη P. — 5 καλλίστη P, verb. von Reiske. — δ' ὀφθῆναι Jacobs, σαεφθῆναι Hecker, θρυφθῆναι Knaack, doch vgl. zu στεφθῆναι, mit dem ἐπὶ zu verbinden ist, die Konstruktion bei Sophokl. El. 441.

343. A.P. VI 244: Κριναγόρου A = Rubensohn VIII.

"Ηρη, 'Εληθυιῶν μήτηρ, "Ηρη τε τελείη καὶ Ζεῦ, γινομένοις ξυνὸς ἄπασι πάτερ, ἀδῖνας νεύσαιτ' 'Αντωνίηι ἵλαοι ἐλθεῖν πρηείας μαλακαῖς χερσὶ σύν 'Ηπιόνης, 5 ὅρφα κε γηθήσειε πόσις μήτηρ θ' ἐκυρή τε. ἡ νηδὺς οἴκων αἵμα φέρει μεγάλων.

Vgl. Ep. 342. — Zu Gedichten auf Wöchnerinnen s. Ep. 261. — 1 "Ηρη... μήτηρ: vgl. O. Weinreich: Antike Heilungswunder. 1910. S. 11. — Εἰληθυιῶν Α vor Rasur, Εἰλἑιθυιῶν C, verb. von Brunck. Über diese Form vgl. Rubensohn a. a. O. S. 70 f. — δὲ P, verb. von Dorville. — τελείη: Hera und Zeus werden als τέλεισι angerufen. — 2 πατήρ Reiske. — 4 πρηείας . . . 'Ηπιόνης: vgl. Krinag. Plan. 273, 6. — 5 ἐχυρά P, verb. von Geist. — 6 ἢ Sitzler. — Zu νηδὸς s. Sternbach a. a. O. 208 f.

Zeit des Ep. verschieden beurteilt: vgl. Stadtmüllers Apparat; nach Mommsen a. a. O. 981 Beziehung auf die Varusschlacht zweifelhaft; vgl. A. Hillscher: Jahrbb. f. Phil. Suppl. XVIII, 1892, 422f. — 1 'Οθρυάδην: vgl. Ep. 322. — 2 ναύμαχον P, Plan. — κάλει πολέμων P, καλιπτολέμων Plan., λάλει π. Meineke, κρατεΐ π. Jacobs. — 3 "Αρεος αίχμητὴς 'Ιταλὸς P, Plan., Hecker

(vgl. Nonnos XXXVII 764), "Αρριος α. 'I. Scaliger, Reiske; "Αρης und 'Ιταλός gehören zusammen, wie z. Β. "Αρης Μασεδών (Preger 159,2), "Αρης 'Ιταλών bei Erykios: VII 368,2; die erste Silbe von 'Ιταλός auch sonst bei diesen Dichtern kurz (VII 368, 2; Plan. 235, 2; 290, 2); also wohl zu bessern: "Αρεος αλχμητής 'Ιταλού. — Υρ. 'Ρήνου P. 'Ρήνου Plan., Νείλου Hillscher, Knaack, Stadtmüller — 7 δ σφ' ἐκόμιζεν P, δ σφ. ἐκ. Plan.

345. A.P. IX 284: Κριναγόρου C = Rubensohn XXXII.

Οἴους ἀνθ' οἴων οἰκήτορας, ὧ ἐλεεινή,

εὕραο · φεῦ μεγάλης 'Ελλάδος ἀμμορίης ·

αὐτίκα *και γαση * χθαμαλωτέρη εἴθε, Κόρινθε,

κεῖσθαι καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη,

5 ἢ τοίοις διὰ πᾶσα παλιμπρήτοισι δοθεῖσα

θλίβειν ἀργαίων ὀστέα Βακγιαδῶν.

Das Gedicht stammt aus den Jahren der Reaktion nach Cäsars Tod und bezieht sich auf die von ihm nach Korinth geführte Freigelassenen-Kolonie, die dann hier die alten Gräber aufwühlte: Mommsen a. a. O. 980 f. — (Betrachtungen über alte verödete Städte nicht selten in hellenistischer Dichtung und Popularphilosophie: Antipater Thess. IX 151; Alpheios Myt. 101; Bianor 423; Ovid. Met. XV 424 ff.; Seneca: Ep. 91, 9 u. a.) 1 οἴους . . . οἴων: vgl. Leonidas Tar. Ep. 299, 6. — 2 ἀμμορίη P, verb. von Reiske. — 3 καὶ γασῆ P, καὶ γαίης Hecker (vgl. VIII 151, 1f.; IX 101, 2); Sitzler, Rubensohn verlangen mit Recht einen Eigennamen; also wohl καὶγύπτου zu setzen: vgl. Theokrit. id. XVII 79: χθαμαλὰ Αἴγυπτος; s. auch Plin. N. h. VI 166. — 5 δοθεῖσα Salmasius, δε θεῖσα P. — 6 Βακχιάδων P.

346. A.P. IX 439: Κριναγόρου C, 'Αντιφίλου Plan. = Rubensohn XXXVII.

Βρέγμα πάλαι λαχναΐον ἐρημαῖόν τε κέλυφος ὅμματος ἀγλώσσου θ' ἀρμονίη στόματος, ψυχῆς ἀσθενὲς ἕρκος, ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον, εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων, 5 κεῖσο πέλας πρέμνοιο παρ' ἀτραπόν, ὅφρα <μάθηι τις>

άθρήσας, τί πλέον φειδομένωι βιότου. Krinagoras' Autorschaft von Rubensohn bestritten, dagegen Stadtmüller. — Zum Thema vgl. die vielen hellenistischen geschnittenen Steine mit dem Totenkopfe. Nachahmung durch Philippos Thess. VII 383. — 2 άρμονίην P. — 3 άτυμβεύτου θανάτοιο: vgl. Diod. Zonas VII 404, 4 (Jacobs). — 5f. vgl. Ep. 363, 7f.; Kaibel 362, 5; IG. IX 1, 883; J. Hell. stud. XXXIV, 1914, 19 u. ö., dazu auch römische Epp.: Carm. lat. epigr. ed. Buecheler I 182; 186 ff; s. besonders auch A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 201 f. — 5 κεῖσο πέλας καταπρέμνοιο παρ' ἀτραπὸν ὄφρα P, κ. π. κατὰ πρέμνοιο παρὰ πρόπον ὄφρα Plan., verb. und am Schlusse ergänzt von Jacobs.

347. A.P. IX 545: Κριναγόρου A, Plan. = Rubensohn XLI. Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε · δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῶι ώνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλους. ἀείδει δ' Έκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν, και Θησεῖ Μαραθὼν οὺς ἐπέθηκε πόνους · 5 τοῦ σοὶ καὶ νεαρῶν γειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,

Zeit des Ep. 29/8 v. Chr.: Cichorius a. a. O. 57; Anfang 25: Mommsen a.a.O. 981. (Vgl. zum Genos Ep. 243). — 3 φιλοξείνοιο καλιήν = Kallimachos fr. 131, 3. — 5 νεαρῶν P vor Rasur, Plan., νεαρὸν P nach Rasur.

Μάρχελλε, χλεινοῦ τ' αίνον ίσον βιότου.

VII. 1.—5. Jahrhundert n. Chr. (Nr. 348—394).
I. 1. und 2. (resp. 2.—3.) Jahrhundert n. Chr. (Nr. 348—366).

A. Weihinschriften (Nr. 348-352).

348. SINUESSA. Anfang des 1. Jahrhunderts n. Chr. IG. XIV 889 = Kaibel 810.

'Ιουνίωρος.

'Ακταῖς τὴν ὅμορον Σινυητίσιν 'Αφρογένειαν, ξεῖνε, πάλιν πελάγους βλέψον ἀνερχομένην. ναοί μοι στίλβουσιν ὑπ' ἡόνος, ἤν ποτε κόλποις Δρούσου καὶ γαμετῆς θρέψεν ἄθυρμα δόμος. 5 ἐκ δὲ τρόπων πειθώ τε καὶ εἴμερον ἔσπασε κείνης πᾶς τόπος, εἰς ἱλαρὴν ἄρτιο[ς] εὐφροσύνην 'Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν, εἰς ἐμὲ τὸν κυλίκων ὄνκον ἐφελκομένη. πηγαὶ δ' αἴ περὶ πέζαν ἀναβλύζουσι λοετρῶν, ο παῖς ἐμὸς ἀς καίει σύν πυρὶ νηχόμενος. μή με μάτην, ξεῖνοι, παροδεύετε, γειτνιόωσαν πόντω καὶ Νύμφαις Κύπριδα καὶ Βρομίωι.

Das Ep. stand unter einer Aphroditestatue, die Drusus und Antonia (resp. Drusus der jüngere und Livia) zuerst in ihrem Schlafgemache, dann in Sinuessa aufstellten. Über das dortige Bad vgl. H. Nissen: Italische Landeskunde II 665. Junior, der Dichter, ist Lucilius Junior, Senecas Freund: Kiessling. Zum Thema vgl. Ep. 308. — 5 κείνης: der Antonia. — 7 tabernas vinarias: Visconti. — 10 von den Thermen die Rede: v. Wilamowitz; neben der Aphrodite stand Eros, die Fackel den Gewässern nähernd.

349. THESPIAI. Weihung Hadrians.

IG. VII 1828 = Kaibel 811.
^{*}Ω παῖ τοξότα Κύπριδος λιγείης
Θεσπιαῖς 'Ελικωνίαισι ναίων
ναρκισσοῦ παρὰ κῆπον ἀνθέοντα,
ἰλήκοις · τὸ δέ τοι δίδωσι, δέξο,

δ άκροθείνιον 'Αδριανὸς ἄρκτου, ην αὐτὸς κάνεν ἱππόθεν τυχήσας. σὺ δ' αὐτῶι χάριν ἀντὶ τοῦ σαόφρων πνέοις οὐρανίας ἀπ' 'Αφροδίτης.

1 Κύπρις λιγεῖα unbekannt, daher K. γλυκείας Herwerden. — 5f. vgl.Spartianus: Hadr. 20, 13 (Kaibel; z. t. gegen diesen Dittenberger IG. a. a. O.) und auch noch Carm. lat. epigr. ed. Buecheler II 1522.

350. ROM. Weihung an Herakles. 2. Jahrhundert n. Chr. IG. XIV 1003 = Kaibel 831.

"Ω Διὸς 'Αλκμήνης τε μεγάσθενες ὅβριμον αξμα, ἔστορ ἀταρβήτων, 'Ηράκλεες, καμάτων, ἠνίδε τοὶ τόδ' ἄγαλμα φέρων κρητῆρος ἀγητόν

θήκα τεῶν ἀέθλων πλεῖον [ἐυ]γλυφέων, 5 οὕς ποτ', ἄναξ, ἐτέλεσσας, ὑπε[ρ]φιάλους ἀδίκους τε ἄνδρας ἰδ' ὦμηστὰς θῆρας ἐναιρόμενος ·

τῷ σε καὶ υἴα Δόκηι Κρονίδης θετόν ἐγγυάλιξε, εὕτέ μιν ὑβρισταὶ φῶτες ἄτ[ι]μον ἄγον. ἤπιος εὐμενέων τε πέλοις, ἐπειὴ νύ μοι αἰεί

10 εὐχομένωι τε πάρει χεῖρά θ' ὅπερθεν ἔχεις ·
καὶ δὴ νῦν μ' ἐσάωσας ἀμείβ[ον]τα κλυτὰ φῦλα

Κελτῶν καὶ Λιγύων ἄστυ πρ[ός] Αὐσόνιοναὐτὸν ἀλεξητῆρα κακῶν, αὐτόν σε δοτῆρα παντοίης ἀρετῆς κλήιζομεν, 'Ηράκλεες.

2 ἀταρβήτων: vgl. zum Sprachgebrauch Ep. 186, 2. — 4 [ἐυ]γλυφέων Buecheler; die übrigen Ergänzungen von Henzen. — 7 f. vgl. Waser: RE V 1, 575.

351. ROM. Basilica Julia. Ca. 2. Jahrhundert n. Chr. IG. XIV 1014 = Kaibel 802.

[Σ]οὶ τόδε, συρικτά, ὑ[μνη]πόλε, μείλιχε δαῖμο[ν], ἀγνὲ λοετροχόων κοίρανε Ναϊάδων,

δώρον 'Υγεῖνος ἔτε[υ]ξ[ε]ν, δν ἀργαλέης ἀπὸ νούσου αὐτός, ἄναξ, ὑγιῆ θήκαο προσπελ[ά]σ[α]ς ·

5 πᾶσι γὰρ [. . . .]εσσιν ἐμοῖς ἀνα[φ]ανδὸν ἐπέστης, οὐκ ὅναρ, ἀλλὰ μέσους ἤματος ἀμφὶ δρόμους.

Ergänzungen von Matranga, doch V. 5 [ἐν τεκέ]εσσιν Curtius, [ἐν κτήν]εσσιν oder [ἐν σκυλάκ]εσσιν] Roscher, [οὕν ἄλγ]εσσιν] Wünsch: da ἐπιστῆναι, sehr oft vom Nahen der Träume oder der Gottheit gebraucht, zumeist den Dativ nach sich hat, ist Wünschs Vorschlag (sonst auch . . παθέσσιν) annehmbarer. — 6 Solche Bezeugung der göttlichen Erscheinung seit Homer τ 547 Stil: vgl. Verg. Aen. III 173; Garm. lat. epigr. ed. Buecheler II 1109, 10. — Über Pan als Heilgott s. Preller-Robert: Griechische Mythologie I 741, 2.

352. HIERAPOLIS CASTABALA am Pyramus (Ostkilikien). — Römische Zeit.

CIL. III Suppl. 2, 12116 = Gagnat: Inscript. graec. ad res Roman. pertinentes III 903 = J. Hell. stud. XI, 1890, 252 (Hicks). Nach lateinischer Inschrift auf Dexter Rutilianus:

[Είτε Σ]εληναίην είτ' "Αρτεμιν [είτε σ]ε, δαϊμον, πυρφόρον, [ἐν τρι]όδω τὴν σεβόμεσθ', 'Εκ[άτ](η)ν, είτε (Κ) ὑπριν Θήβης λα[ὸς] θυέεσσι γεραίρει (ἢ) Δηὼ κούρας μητέρα Φερσεφόνης, 5 κλῦθι καὶ ἡγεμονῆα τεὸν σῶόν τε φύλασσε

5 κλῦθι καὶ ἡγεμονῆα τεὸν σῶόν τε φύλασσε καὶ κλεινὴν ὅπατον πέμψον ἐς Εἰταλίην. Λεύκιος εἰητὴ[ρ] τόδε σοι βρέτας οὄ ἐτάροιο Δέξτρου καὶ τούτους ὀκτὼ ἔδωκε τύπους.

Der Arzt Lucius bittet Artemis um gute Fahrt für Dexter. V. 2, 3, 4 ergänzt von Kaibel und v. Wilamowitz, der Rest von Hicks. — 1—4: "Dea Castabalensis proprie Artemis (Strab. 12,2, 7p. 537) hic item est Selene, Hecate, Aphrodite, Demeter . . . 3 significantur Cilices apud Homerum degentes Thebis (cf. Strab. 14, 5; 21p. 676): Mommsen. — 2f. Έκ[άτ](η)ν | είτε (Κ)ύπριν: Εκ . . πνειτεσυπριν der Stein. — 4 (ἢ):ν der Stein.

B. Ehreninschriften (Nr. 353-355); vgl. zu Nr. 123ff.

353. ELEUSIS. 125 n. Chr. IG. III 1, 900 = Kaibel 863. Μήτηρ Μαρκιανοῦ, θυγάτηρ Δημητρίου εἰμί, οὕνομα σιγάσθω · τοῦτ' ἀποκληιζομένη, εὖτέ με Κεκροπίδαι Δηιοῖ θέσαν ἰεροφάντιν, αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς. 5 οὐκ ἐμύησα δ' ἐγὼ Λακεδαιμονίης τέκνα Λήδης, οὐδὲ τὸν εὐράμενον παυσινόσους ἀκέσεις, οὐδὲ τὸν Εὐρυσθῆϊ δυώδεκα πάντας ἀέθλους ἐξανύσαντα μόγωι καρτερὸν 'Ηρακλέα · τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα, ό τὸν καὶ ἀπειρεσίων κοίρανον ἡμερίων, ἄσπετον δς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσιν, 'Αδριανόν, κλεινῆς δ' ἔξοχα Κεκροπίης.

Hadrians Einweihung in die Mysterien: Cass. Dio LXIX 11, 1 (Boeckh; Kaibel); vgl. Foucart: Revue de philol. XVII, 1893, 200. — 10 ήμερίων: vgl. Ep. 199, 5; 354, 4. — 12 Κεκροπίης: zu ergänzen πόλεσι (oder πόλει) καταχεύαντα πλοῦτον: Boeckh. — Vgl. zu dieser Einweihung auch BCH. XIX, 1895, 119f. (Philios).

354. EPIDAUROS. 2. Jahrhundert n. Chr.
1G. IV 1153 = Kaibel 877b.
"Ανθετο μέν μ' Ἐπίδαυρος 'Αριστείδαο Φίλιππον
Περγαμόθεν, θείας κοίρανον ἱστορίας,
ἀγλάισαν δ' "Ελλανες, ἐπεὶ πολεμογράφον αὐδάν
ἔκλαγον άμερίων κόσμον ἐπεργόμενος.

Eine ruhmredige in ionisierender Prosa abgefaßte Inschrift folgt, die von den Bemühungen dieses Historikers um die Kriegsgeschichte und die Darstellung ihrer Greuel zeugen soll. Kaibel vergleicht Lukian. De hist. conscr. 16ff.; nach Martha ist es das Prooemium von Philippos' Geschichtswerk. — 4 ἀμερίων: vgl. Ep. 353, 10.

355. SPARTA. 2.—3. Jahrhundert n. Chr.

IG. V 1,540 = Kaibel 917 = Loewy 348.

Τὸν κλυτὸν ἡγεμονῆα Χαρείσιον ἄνθετο κούρα

Σπάρτας ἀ πρώτα Πηνελόπεια νέα,

[ἡ]ν μέγα χάρμα πάτρα [Σ]παρτιατικὸς ἡέξησεν,

κυδάλιμος [γ]ενέτωρ κυδαλίμα[ν] θύγατρα.

2 Πηνελόπεια: dasselbe IG. IV 491, 2; Kaibel 250, 2; vgl. auch Ep. 359 p 5.

C. Monumente (Nr. 356).

356. ROM. Außerhalb der Porta Trigemina. Herme des Menander. 2. Jahrhundert n. Chr.

IG. XIV 1183 = Kaibel 1085. [Μέ]νανδρος.

- a. [Οὐ φθόνος ἤ]ν στῆναι σὺν Ἦρωτι φίλω σε, Μένανδ[ρε],
   [οὕ ζώων γ'] ἐτέλεις ὅργια τερπνὰ θεοῦ ·
   [δῆλος δὲ εἶ] φορέων αἰεὶ θεόν, ὁππότε καὶ νῦν
   [εἰκόνα σ]ὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.
- 5 [Φαιδρὸν ἐ]ταῖρον Ἔρωτος ὁρᾶς, Σειρῆνα θεάτρων,
   [κλωσὶ Μ]ένανδρον ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
   [φησὶν δέ · ,, ἀ]νθρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξα
   [ἐμπλήσας] σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων".
- C. [Οὐκ ἄλλως] ἔστησα κατ' ὀφθαλμούς σε, Μένανδ[ρε],
   10 [γείτον' 'Ο]μηρείης, φίλτατέ μοι, κεφαλῆς ·
   [Εἴ σέ γε δεὐτ]ερα ἔταξε σοφὸς κρείνειν μετ' ἐκεῖνον [γραμματι]κὸς κλεινὸς πρόσθεν 'Αριστοφάνης.

1 [Οὐ φθόνος ἤ]ν Kaibel, ἔπρεπε μὴν Stephani, οὐ μεμπτὸν Nauek. — 2 οὖ ζώων γ' Nauek, ὁς πρόσθεν γ' Stephani. — 4 ergänzt von Nauek. — 5 [Φαιδρὸν ἐ]ταῖρον Ursinus, ἐσθλὸν ἑ. Stephani, Nauek. — 6 ergänzt von Stephani. — 7 ergänzt von Nauek. — Zur direkten Rede vgl. Ep. 125, 4. — 8 [ἐμπλήσας] Kaibel, μεστώσας Nauek. — 9 ergänzt von Stephani. — κατ' ὀφθαλμούς: ante meos oculos Kaibel; es redet der Besitzer Aelianus (vgl. IG. XIV 1188). — 10 ergänzt von Kaibel. — 11 ergänzt von Kaibel, [ὅντινα δεύτ]ερα ν. Wilamowitz.

D. Memnonstatue (Nr. 357-358).

357. Epigramme der BALBILLA. 130 n. Chr.
O. Hoffmann: Die griechischen Dialekte II S. 124ff. =
Kaibel 989—992 = SGDI. 320—322 = Puchstein. Epigrammata
graeca in Aegypto reperta. Diss. Argent. IV. 1. 1880. p. 15ff.
Zum Dialekt s. A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 250f.; 254—266.

 a. Ἰουλίας Βαλ(β)ίλλης, ὅτε ἤκουσε τοῦ Μέμνο(νο)ς ὁ Σεβαστὸς Ἑλδριανός.

Μέμνονα πυνθανόμαν Αἰγύπτιον, ἀλίω αὕγαι αἰθόμενον, φώνην Θηβατ(κ)ω 'πυ λίθω · 'Αδρίανον δ' ἐσίδων, τὸν παμβασίληα πρὶν αὕγας ἀελίω χαίρην εἴπέ (F)οι ὡς δύν(α)τον ·

5 Τίταν δ' ὅττ' ἐλάων λεύκοισι δι' αἴθερος ἔππο ς ἐν<ι>σκίαι ἀράων δεύτερον ῆχε μέτρον, ἀς χάλκοιο τύπεντ[ο]ς ἴη Μέμνων πάλιν αὅσαν ὁξύτονον · χαίρω[ν κα]ὶ τρίτον ἄχον ἵη. κοίρανος 'Αδρίανο[ς τότ'] ἄλις δ' ἀσπάσσατο καὕτος 10 Μέμνονα · κἀν σ[τά](λ)αι κάλλ[ιπ]εν ὀψιγόνοις γρόππατα σαμαίνο[ν]τά τ'ὄσ' ε[ὅ]ιδε κῶσσ' ἐσάκουσε · δῆλον παῖσι δ' ἔγε[ν]τ' ὡς (F)ε φίλισι θέοι.

Überschrift: ΒΑΛΙΛΛΗ ... ΜΕΜΝΟ (der Stein. — 2 ΘΗ-ΒΑΙΧΩ der Stein. — 4 ΓΟΙ, 12 ΓΕ der Stein: vgl. Thumb a.a. O. 251. — ΔΥΝΛΤΟΝ der Stein. — 12 φίλισι entweder aus φίλεισι verschrieben oder die zu Balbillas Zeit übliche Aussprache des ει: O. Hoffmann.

b. "Ότε σύν τῆ Σεβαστῆ Σαβείνηι ἐγενόμην παρὰ τῷ Μέμνονι.

Αύως καὶ γεράρω, Μέμνον, πάι Τιθώνοιο Θηβάας θάσσων ἄντα Δίος πόλιος,

η 'Αμένωθ, βασίλε[υ] Αίγύπτιε, τως ἐνέποισιν ἴρηες μύθων τῶν παλάων ἴδριες,

5 χαΐρε καὶ αὐδάσαις πρόφρων ἀσπάσδ[ε]ο [καὕτα]ν τὰν σέμναν (ἄ)λοχον κοιράνω ᾿Αδριάνω.

γλῶσσαν μέν τοι τμᾶξε καὶ ἄατα βάρβ[αρος] ἄνηρ, Καμβύσαις ἄθεος [— ου — ου —]

δῶκέν τοι ποίναν, τὼς [— σο — ου —]

10 τῶ 'νήλασ' 'Απιν κά[κ]τανε τὸν θέιον ·
ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν τόδ[ε — ου — —],
ψύχαν δ' ἀθανάταν λοί(γω) ἔσωσ(ε) [θέος].

εὐσέβεες γὰρ ἔμοι γένεται [—— υ ——], Βάλβιλλός τ' ὁ σόφος κἀντίοχος [βασί]λε[υς].

15 Βάλβιλλος γενέταις μᾶτρος βασιλήιδος ὅκ[μας], τῶ πάτερος δὲ πάτηρ 'Αντίοχος βασίλευς. κήνων ἐκ γενέας κἄγω 'λοχον αἴμα τὸ κᾶλον ·

Βαλβίλλας δ' ἔμεθεν γρόπτα τάδ' εὐσέβε[ος].

5 ἀσπάσδ[ε]ο [καὕτα]ν Puchstein, Hoffmann erkennt nur noch AC Π. — 6 ΛΛΟΧΟΝ der Stein. — 7f. öfters erwähnt, vgl. Kaibel 1000, 7f.; 1003, 2ff. — 7 βάρβαρος ἄνηρ Puchstein, gesichert durch Hoffmanns letzte Lesung:. — 8 hinter ἄθεος zunächst wahrnehmbar TO, dann undeutlicher IPM (IPΛ?), es folgt ΑΥΓ.ωΟΝΑ: daraus vielleicht herzustellen τέρμ' ἀδύτω δναβάς (den höchsten Gipfel des heiligen Bildes er-

steigend, d. h. um es zu verstümmeln). — 9 nach ποίναν liest TωCω[IC.C..OIN.\IC], Hoffmann TωCωIOC. εωΙΝ. Bei der oft stark verderbten Schreibung des Ep. Änderungen nötig, also vielleicht: τὸς οὅτασε σῶμα σιδάρω (das Zusammentreffen, daß Kambyses sich selbst mit dem Schwerte tötete, mit dem er den Apis erstochen (Puchstein), erinnert etwas an Herodot, III 64). - 10 θέιον von Collitz ergänzt, von Hoffmann gelesen. — 11 τόδ[ε πνεῦμ' ἀπόλεσθαι] Franz, kaum richtig, nach ΤΟΔ liest Hoffmann . 110, was keine Ergänzungen zuläßt. — 12 ΛΟΙΤΟΝΞCωCO liest Puchstein, ΛΟΙΤωΞCωCO Hoffmann, dessen Textverbesserung aufgenommen ist. - 13 nach yeverau liest Puchstein Ju. III MON. TA], Hoffmann erkennt A.IIFON. Da Balbilla sich mit ihrem edlen Geschlechte und ihrer Frömmigkeit rühmt, in V. 13 aber auch von der Frömmigkeit ihrer Ahnen die Rede ist, so erfordert der Zusammenhang den parallelen Hinweis auf den alten Adel auch dieser Vorfahren; demnach vielleicht zu ergänzen: πάππων άγάθων τε. - 15 ἄω μας] Letronne, Puchstein: vgl. c 3. — 18 εὐσέβε[ος] Bailie.

Οτε τῆ πρώτη ἡμέρα οὐκ ἀκούσαμεν τοῦ Μέμνονος.

Χθίσδον μέν, Μέμνον, σίγαις [- - - - -], ώς πάλιν ἀ κάλα τυΐδε Σάβιννα ἀν[ο -]. π(ά)ρπει(σ)αί σ', ἐράτα μόρφα βασιλήιδος ἄκμας, ἐλθοίσαι σ' [α]ὅται θήιον ἄχον ἵη,
5 μὴ καί τοι βασίλευς κοτέση, τό νυ δᾶρον ἀτά[ρβως] τὰν σέμναν κατέχης κουριδίαν ἄλοχον. - κὧ Μέμνων τρέσσαις μεγάλω μέν[ο]ς 'Αδρι[άνοιο] ἐξαπίνας αὕδασ', (ἀ)δ' ὁίοισ' ἐχάρη.

1 σίγαις gesichert, dahinter steht etwas wie ΑνεκωΝλωΤΑ. Da die Zahl der Buchstaben zum Versschlusse nicht genügen würden, muß auch mit Ausfall gerechnet werden, also vielleicht ἄτε (= ἄτε) χώματ' ἀώτφ = (schweigend) wie im gehörlosen Schlaf). — 2 ἀν[όδα] Puchstein (Hoffmann) nach den vorhandenen Spuren: ΑΝΟΔΑ. — 3 πάρπεισαι σ' (= da Sabinna zum zweiten Male kommt, um dich durch Bitten zu bewegen) Hoffmann (vgl. A. Thumb a. a. O. 265), überliefert: ΠΡΠεΙΓΛΙΟ. — 4 σ' [α] ὅται: ei (Sabinae) quae ad te (Memnonem) venit: Puchstein. Das Ganze (v. 1—4) hieße dann: Gestern schweigend, laß nun, wo S. zum zweiten Male naht, ihr, der zu dir gekommenen, den göttlichen Laut vernehmbar

werden. — 5 ἀτά[ρβως] Puchstein. — 7 MEN.C = μένος Puchstein, zwischen N und C scheint ein verschriebenes T zu stehen. — 'Αδρι[άνοιο] Kaibel. — 10 ΑΔΟΙΟΙC der Stein.

358. Kaibel 993; vgl. Puchstein a. a. O. 39. Ca. 150 n. Chr. 'Ασκληπιοδότου.

Ζώειν, είναλίη Θέτι, Μέμνονα και μέγα φωνεῖν μάνθανε, μητρώηι λαμπάδι θαλπόμενον Αιγύπτου Λιβυκῆισιν ὑπ' δφρύσιν, ὧν ἀποτάμνει καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος · τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον 'Αχιλλέα μήτ' ἐνὶ Τρώων φθέγγεσθαι πεδίωι μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίηι.

Ποιητοῦ · ἐπιτρόπου.

Asklepiodotos Prokurator und Dichter des Ep.

E. Grabinschriften (Nr. 359-366).

359. CARALES auf Sardinien. Ca. Christi Geburt.
IG. XIV 607 e—y = Kaibel 547 = CIL. X 2, 7567f.;
7571f.; 7577; vgl. Carm. lat. epigr. ed. Buecheler II 1551.

- Εἰς ἴα σου, Πώμπτιλλα, καὶ ἐς κρίνα βλαστήσειεν όστέα καὶ θάλλο[ι]ς ἐν πετάλοισι ῥόδων ἡδυπνόου τε κρόκου καὶ ἀγηράτου ἀμαράντου, κεἰς καλὰ βλαστήσαις ἄνθεα λευκοίου,
  τος ἴσα ναρκίσσωι τε πολυκλαύτωι θ' ὑακίνθωι [κ]αὶ σὸν ἐν ὀψιγόνοις ἄνθος ἔχοι τι χρόνος.
  [ἥδε] γάρ, ἡνίκα πνεῦμα μελῶν ἀπέλυε Φίλιππος [ψυχ]ἡν ἀκροτάτοις χείλεσι προσπελάσας,
  στ[ᾶ]σα λι[π]οψυχ[ο]ῦντος ὑπὲρ γαμέτου Πώμπτιλλα
  τὴν κείνου ζωὴν ἀντέλαβεν θανάτου.
- Γίην συζυγίην ἔτεμεν θεός, ὤστε θανεῖν μέν
  Πώμπτιλλαν γλυκεροῦ λύτρον ὑπὲρ γαμέτου.
   ζῆν δ' ἄκοντα Φίλιππον, ἐπευχόμενον διὰ παντός
  συνκεράσα(ι) ψυχῆι πνεῦμα φιλανδροτάτηι.
- Έστρεψεν μοιρῶν μία νήματ[α τὰ πρί]ν ἄτενκτα
  ταῖς ἰδίαις εὐχαῖς πάντ[α υ υ μ]ένη
  ἡ περίφρων Πώμπτιλλ[α], πρ[λυθρύλητον ἄ]κου[σ]μ[α],
  ἥτις ὑπὲρ γαμέτου [πνεῦμ' ἀ]πέλυ[σε] μόνη.

- k. "Εζ[ησ]εν β[ί]ον ή[δε πρὸς ἐξήχοντ' ἐνιαυτούς]

  καὶ δύ' ἀνεν[κλήτως] σο σο —

  ἡ κλειν[ἡ] Π[ώμπτιλλα σ σο σο σ]

  ἐν μό[νον? σο σο σο σ]
- p. [Μηκ]έτ[ι οο —] μηδ' Ε[ὐά]δν[ην οο | σ]
   τή[ν ποτε σὺν Κα]π[α]νεῖ φ[λογ]μὸν [ἐσαλαμένην]
   [μ]ŋδ' . . . . . ν εβ . . ακολ ο . . . ων
   υμ . . . αμενη δ . . .
   σιγάσθ[ω δ' "Α]λκη[στ]ις, ἐφ' εἴ λί(να) πρῶ[τον ἔλυσ]αν
   αἰ δἰς [ἐ]π' 'Αδμ[ήτ]ωι ν[ή]μα[τα κ]λωσά[μεναι]
   τὰς πολυθρυλ[ήτο]υς ἡρ[ωίδα]ς, ἀς ὁ π[αλαιός]
   [α]ἰὼ[ν] ἀθανά[τοι]ς ἐν[κατέ]γραψε χρόνοις,
   νικᾶι ἐν ὁ[ψ]ιγόν[οι]σι[ν 'Α]τιλία, ἡ [π]ρὸ Φιλίππ[ου]
   άνδρὸ[ς ἀ]πισ[το]τάτ[η]ν μοῖρ[α]ν ἐπευ[ξ]αμ[ένη].
- q. Πωμπ[τίλλης δ]δε νη[ό]ς, όδοιπόρε, [τ]ῆς ὑπὲρ ἀνδρ[ός]
   [αὐτῆς?] γευ[σ]α[μ]ένης ἡδὑ τέλο[ς β]ιότο[υ].

Über Atilia Pomptillas Schicksal vgl. noch Carm. lat. epigr. a. a. O. D 3f.—e1—5; vgl. Ep. 166. — e1f. vgl. außer Ep. 166 das kyzikenische Ep. J. Hell. stud. XXII, 1902, 203,9: εἰς ἴα [κὲ] ῥόδα τὰ ὀστέα σου . . . und auch Carm. lat. epigr. I 467, 5; II 1313, 2. — 9 στ[α]σα oder στ[η]σα Schmidt. — f. 4 συνκερασαε der Stein. — i. Ergänzungen von Mommsen, Schmidt. — k 1 Die Gatten nach Carm. lat. epigr. 1551 G1 42 Jahre verheiratet, also ist P. mit etwa 62 Jahren gestorben: Kaibel. — p 1—2 ergänzt von Kaibel nach Leo (Hermes XVII, 1882, 494f.), der 3f. dies vorschlägt: [μ]ηδ [ἔτι Λαοδάμ]ε[ια]ν ἔβ[η δέ] ἀκόλο[υθος ἀπ' οἴν]ων [ν]υμ[φίφ εἰς 'Λίδο]ς μ[υρ]αμένη δ[άπεδον]; 5 Schluß von Leo (λίνα: λιυλ der Stein). — 1 [Μηκ]έτ' [ἔπαινήσηις]? schwerlich ein Name zu ergänzen. — 5 In ähnlichem Sinne auch wohl Penelope genannt: IG. IV 491, 2; Ep. 355, 2; vgl. zum ganzen Gedanken noch bes. Carm. lat. epigr. II 1846, 17f.

360. ROM. Tiberius' Zeit.

IG. XIV 1892 b = Kaibel 582 = CIL. VI 12652; vgl. Carm. lat. epigr. ed. Buecheler II 995.

'Η πολύ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ή παρά Βάκχωι και θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος, ή λαλίη φαιδρή τε χελειδονίς ἔνθ' 'Ομόνοια

κεΐμαι 'Ατιμήτωι λειπομένη δάκρυα. 5 τῶι πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο · τὴν δὲ τοσαύτην δαίμων άπροϊδής έσκέδασεν φιλίην. Die Form erinnert stark an Leonidas Tar., vgl. auch Philodemos:

Ep. 340, 3ff. — 3 λαλίη: vgl. Ep. 278, 3.

361. ROM. Nicht jünger als 2. Jahrhundert n. Chr. IG. XIV 2040 =Kaibel 570.

Ούχ δσίως ήρπαξες ύπο [χθόνα], κοίρανε Πλουτεύ, πενταέτη νύμφην πάσιν άγαλλομένην.

οξα γάρ άργόμενον ρόδον εύπνοον εξαρος ώρη έξέτεμες ρείζης, πρίν χρόνον έκτελέση.

5 άλλ' ἄγ', 'Αλεξάνδρα καὶ Φίλτατε, μηκέτ' όδυρμοῖς είμερτη κούρη σπένδετε μυρόμενοι.

είγεν γάρ γάριν, είγεν ἐφ' ἡδυγρόοισιν προσώποις, αίθέρος ώστε μένειν άθανάτοισι δόμοις.

τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε · παῖδα γὰρ ἐσθλήν 10 ήρπασαν ώς τερπνήν Ναίδες, οὐ θάνατος.

> Tunka 'Yyela th loka θρεπτή φιλτάτηι μνήμης γάριν.

1 γθόνα ergänzt von Wesseling. — 3f. Das Bild wiederholt sich: Kaibel 544; BCH. XXIV, 1900, 299 V. 3f.; vgl. auch Carm. lat. epigr. ed. Buecheler II 1040, 1. — 5f. δδυρμοῖς . . . σπένδετε: vgl. Pind. Isthm. VI 9 (Kaibel).

362. ROM. Via Latina. 2. Jahrhundert n. Chr. IG. XIV 1934f. = Kaibel 546b.

Ού βάτοι, ού τρίβολοι τον έμον τάφον άμφις έχουσιν, ούδ' όλολυγαία νυκτερίς άμπέταται,

άλλά με πᾶν δένδρος γαρίεν περί δίσκον άνέρπει χυκλόθεν, εὐκάρποις κλωσίν άγαλλόμενον .

5 πωτάται δὲ πέριξ λιγυρή μινυρίστρια ἀηδών καὶ τέττιξ γλυκεροῖς χείλεσι λειρά χέων καί σοφά τραυλίζουσα χελειδονίς ή τε λιγύπνους άκρις άπο στήθους ήδύ χέουσα μέλος. -

Πάτρων δσσα βροτοῖσιν ἐράσμια, πάντ' ἐτέλεσσα,

όφρα και ίν 'Αίδη τερπνόν έχοιμι τόπον . τάλλα δὲ πάντα λέλοιπα, καὶ ἐν νεότητι κατέκτην (?), οίγηται πλην ά<πρίν> ζων άπεκαρπισάμην.

 Πατήρ Πάτρων μέν, 'Αππολητα δ' ἐγώ · τεκνῶ δὲ δισσὰ τέκνα, πατέρα δ' εὖ λέγω.

1—8: vgl. Ep. 166. Hier herrscht wirkliche Kunst, dagegen 9—12 begegnen Fehler oder späte Formen (10 ἰν; 11 κατέκτην; 12 οἴχηται; πρίν), eigentümliche Syntax (11 καὶ): also 1—8 Kopie eines guten allgemeinen (vgl. auch 4 ἀγαλλόμενον mit Ep. 361, 2) Musters, der Rest selbständig. — 5 Carm. lat. epigr. ed. Buecheler I 467, 9.

363. Straße von NEAPEL nach NOLA. 1. Jahrhundert n. Chr.

IG. XIV 793 = Kaibel 560.

- Στάς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στά(λλ)αι Κλεοπάτραν, ἀν φθόνος εἰς 'Αίδαν, οὐ χρόνος ἠγάγετο, μορφᾶς ἄι πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις, ἔργα δ' 'Αθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας,
   Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον, συμφωνίαν ἐρατοῖς μειξαμένα μέλεσιν ·
   καὶ γνούς, ὡς θνατοῖ(ς) οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς, ζῆθι κάλ(ω)ν τείνας οὔριον εὐφροσυνᾶν.
- Εἰ καὶ σου κεύθει κάλλος νέον, ὧ Κλεοπάτρα,
   τύμβος καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
   ἀλλ' ἀρετὰ βιοτᾶς αἰἐν ζωοῖσι μέτεστι,
   ψυχᾶς μανύουσ' εὐκλέα σωφροσύνην.

1 σταμαι, 7 θανατοιο, 8 καλον Fehler des Steinmetzen, verb. von Reines. — 1 vgl. Ep. 374, 2. — 7f. Zu dieser Lehre vgl. Ep. 346, 5f.

364. ANTIUM. Unter dem Ep. ein Skelett abgebildet.

2.-3. Jahrhundert n. Chr.

IG. XIV 2131 = Kaibel 711.
Εἰπεῖν τίς δύναται σιῆνος λιπόσαρχον ἀθρήσας,
εἴπερ "Υλας ἢ Θερσείτης ἡν, ὧ παροδεῖτα.

Vgl. Lukian. Dial. mort. 25; Necyom. 15.

365. KOS. Ga. 1. Jahrhundert n. Chr.

Ancient greek inscriptions in the Brit. Museum IV 1, DCCCCXV. = Kaibel 202.

Μελανθίου τοῦ Δημητρίου τοῦ Μελανθίου ἰατροῦ τὸ μνῆμα.

Εύδεις, & φιλότεκνε Μελάνθιε, καὶ βαθύν ύπνον

εύδεις, Ιατρῶν ὧ πολυπειρότατε · ἀλλ' 'Αίδας ζωοῖσιν ἐναντίος, ὅς τὸν ἀρωγόν νούσων εἰς μερόπων οἰκ ἐφύλαξεν ἄκη.

Τον τέχνηι λάμψαντα Μελάνθιον ἰητῆρα χθώ[ν] ήδε κρύπτει πρέσβυν άλυπότατον.

6 τέχνηι λάμψαντα: vergl. A. Wilhelm Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 161. — 7 So die Lesung in Anc. gr. inscr., falsch bei Kaibel.

KYRENE. Ca. 2. Jahrhundert n. Chr.
 Kaibel 418.
 Κ(αταγθονίοις) θ(εοῖς). Τι. Πετρώνιος Καπίτων ἐτῶν κ.

Βαιόν σοι τὸ μεταξύ βίου θανάτοιό τ' ἔθηκε καὶ τύμβου, Καπίτων, καὶ θαλάμοιο Τύχη, νύκτα μίαν ψεῦστιν καὶ ἀνηλέα, τὴν ἄνις αὐλῶν, τὴν δίχα σοι παστῶν, τὴν ἄτερ εἰλαπίνης · 5 αἰαῖ τὴν ἐπὶ πέπλα καὶ εἰς ἀμύριστα πεσοῦσα[ν] στέμματα καὶ βίβλου(ς) σεῖο, πρόμοιρε, (τέ)φρην · οἱ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἱ προκελεύθους λαμπάδας, ὑστατίου καὶ κενεοῖ[ο] λέχους.

3 ἄνις: vgl. A. Thumb: Handbuch der griech. Dialekte 119; 152.

— 6 προμοιρεφρην der Stein, verb. von Welcker. — 7 vgl. Ep. 168a, 5f. — 8 κενεοις der Stein, verb. von Welcker. — λέχους: der Scheiterhaufen (Kaibel).

II. 3. bis 5. Jahrhundert n. Chr. (Nr. 367-400).

A. Ehreninschriften (Nr. 367-370); vgl. zu Nr. 123ff.

367. ATHEN. Nach 269 n. Chr.

IG. III 1, 716 = Kaibel 878 = Nachmanson: Histor.
 att. Inschr. 85. — Nach prosaischer Inschrift auf Dexippos:

'Αλκή και μύθοισι και ἐν βουλαΐσι κρατίστους ἄνδρας ἀγακλειτούς γείνατο Κεκροπίη,

ων ένα και Δέξιππον, δς ιστορίην έσαθρήσας αιωνος δολιχήν άτρεκέως έφρασεν ·

5 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπεῖδε, τὰ δ' ἐκ βίβλων ἀναλέξας εὕρατο παντοίην ἱστορίης ἀτραπόν.

ή μέγα κλεινός ἀνήρ, δς νοῦ ἄπο μυρίον ὅμμα ἐκτείνας χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν.

φήμη μέν περίβωτος ἀν' Έλλάδα, την ὁ νεανθής

10 αἴνος Δεζίππω δῶκεν ἐφ' ἱστορίη.
τοὕνεκα δὲ καὶ παῖδες άγακλειτὸν γενετῆρα μορφήεντα λίθου θῆκαν άμειβόμενοι.

Über Dexippos vgl. E. Schwartz: RE. V 288ff.; s. auch Nachmanson a. a. O. — Deutlich der Stil der Übergangszeit: 7f. übel geformt; unmetrisch und syntaktisch schlecht V. 11 δè (δὴ die Herausgeber außer Nachmanson); künstlich 12; Armut der Sprache (2 ἀγακλειτούς: vgl. 11). — 5 scheint Stil: vgl. Ep. 199, 3f.

368. OLYMPIA. Frühestens 3. Jahrhundert n. Chr., vielleicht später.

Inschr. v. Olympia 481.
Τόνδ' ἐτεὸν Φιαλῆες ἐϋρ(ρ)έκτην Πολύχαρμον στήσαμεν ἔρμα δίκης Ζηνί παρ' ἰθυδίκωι.
ἤνησαν δ' "Έλληνες · ἐν αἰσιμίηι γὰρ ἄνυσσεν ἀρχήν, παντοίης ίδρις ἐὼν ἀρετῆς.

Die Inschrift, die Apostroph (1—3: vgl. Larfeld: Griech. Epigraphik³ 302 und besonders A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde 161) und Trema zeigt (s. auch Ep. 372), von Dittenberger mit Gedichten zu Ehren römischer Provinzialbeamten der späteren Kaiserzeit (IG. III 1, 636—40 u. a.; vgl. bes. IG. III 1, 776,2: ἔρμα σαοφροσύνης) verglichen. — 1 ἐυρ(ρ)ἐκτην: ἄπ. εἰρ.

369. GORTYN. Vor Constantin.

Kaibel 905.

Έσπερίης πάσης χθονὸς ὅβριμον ἰθυντῆρα Μαρκελλῖνον ἄθρει, θαρραλέ[ο]ν ταμίην,

Έλλάδος ἀγλαὸν ἔρνος, δς εὐδικίη καὶ ἀρωγῆ κουφίζων πόλιας θηκεν ἐλαφροτέρας.

5 τούνεκα και προθύροισι Δίκης ἐπιμάρτυρα θεσμῶν βουλῆς και Πύρρου στῆσεν ἐφημοσύνη.

Wiederherstellung wesentlich durch Kaibel, der Marcellinus erst Quaestor von Kreta (2), dann Corrector von Italien (1) sein läßt. — 3 εδδικίη öfters angepriesen: Kaibel 875, 7; IG. III 1, 1171, 1. — 4 Tautologie.

370. NISAIA. Ca. 4. Jahrhundert n. Chr. IG. VII 94f. = Kaibel 909.

94. Ἐκ γενεῆς περίβωτον ἀπ' ἀνθυπάτων κ(αλ) ὑπάρχ[ων]
Πλούταρχον, καθαρῆσιν ἀοίδιμον εὐνομίησιν,
προφρονέως Μεγαρῆες ἀειμνήστοις ἐπλ ἔργοις
εἰκόνι λαϊνέη στῆσαν ἀγασσάμενοι.

95. 5 Πάντη Πλουτάρχοιο κλέος, πάντη δέ τε θαῦ[μα], πάντη δ' εὐνομίης εὕχος ἀπειρέσιον, ὑέος Εὐαγρίοιο, τὸν 'Αλκαθόου ναετῆρ[ες] πολλῶν ἀντ' ἀγαθῶν ἀμφὶ Δίκης τεμ[ένει].
 8 Es fehlt ἔστησαν (Kaibel): also sehr ungeschickte Form.

B. Grabinschriften (Nr. 371-374).

371. ANTINOE. Wahrscheinlich Anfang des 3. Jahrhunderts n. Chr.

Aegyptiaca. Festschrift für G. Ebers. 1897. S. 99ff. (C. Schmidt).

Πάλλαντος εἴ τιν' οΙσθας ἄνδρ' ἐπώνυμον δεκάδαρχον ἔργων 'Αντινόοιο προστάτην τούτωι με δαίμων οΙκέτην κατήγαγεν Αἰθιοπίδος γῆς, ἔνθ' ἐμοὶ φυτοσπόροι

- 5 χροιὴν μἐν ἐν ζωοῖσιν ἢν μελάντερος, οἶον βολαὶ ποιοῦσιν ἡλιώτιδες, ψυχὴ δὲ λευκοῖς ἄνθεσιν βρύουσ' ἀεί εὔνοιαν εἴλχε δεσπότου σαόφρονος
- ψυχῆς γὰρ ἐσθλῆς κάλλος ἐστὶ δεύτερον
   μορφήν τ(έ) μοι μέλαιναν εὖ κατέστεφεν.
- 10 μορφήν τ(έ) μοι μέλαιναν εὐ κατέστεφει οἴος μετ' 'Ινδούς ἢλθε μαινόλης θεός βωμοῖς ἀνήσων αἰνὰ φῦλα βαρβάρων, τοιοῦτος ἢν πάροιθεν ἡλιούμενος · νῦν αὕτε τύμβωι πάντ' ἀποκρύψας ἔχω,
- 15 θυμόν τε μορφήν θ' ή με τὸ πρὶν ἄμπεχεν, λοιπὸν δὲ πάντων οὕνομ' ἐστί μοι μόνον · Ἐπιτυγχάνοντα γάρ με γινώσκοιο, ξένε, πάντων τυχόντα τῶν βροτοῖσιν ἡδέων · τούτων δ' ἀμοιβὴν δεσπότηι δοίη θεός
- 20 βίου τε μακρείν οζμον εὔκλειάν θ' όμοῦ.

Das im allgemeinen sorgfältig geschriebene (vgl. nur V. 10) Ep. enthält V. 17 einen prosodischen Fehler (γινώσκοιο) und verdient auch sonst C. Schmidts Lob nicht: 11—13 der Vergleich ungeschickt ausgedrückt.—10 $\tau(\xi)$ Geffcken, τ 0 ohne Beziehung der Stein.— 16f. der Name erscheint absichtlich wieder spät: vgl. Ep. 130, 5.—20 μακρείν: itacistische Entgleisung für μακρήν.

372. ATHEN. 3. oder 4. Jahrhundert n. Chr.
 IG. III 2, 1374 = Kaibel 146.
 Πλουτάρχου τόδε σήμα σαόφρονος, δς πολυμόχθου

κύδεος ἱμείρων ἤλυθεν Αὐσονίην, ἔνθα πόνοισι πόνους ἀνεμέτρεε, τηλόθι πάτρης, μουνογενής περ ἐών καὶ πατέρεσσι φίλος · 5 ἀλλ' ἐὸν οὐκ ἐτέλεσσε πόθον μάλα περ μενεαίνων ·

πρόσθε γάρ ἀστόργου μοῖρα κίγεν θανάτου.

Verwendung von Trema, Apostroph, Spiritus asper: vgl. Ep. 368. — 4 πατέρεσσι: Form spätester Epik.; vgl. Kühner-Blass: Grammat. d. griech. Sprache I 1, 428.

373. PRAENESTE. Ca. 3. Jahrhundert n. Chr.

IG. XIV 1601 = Kaibel 657.

Θ(εοῖς) Κ(αταχθονίοις).

Πατρίδος έχ Ζμύρνης βροτοί μ' Εὐθαλέα καλέεσκον είνεκ' ἐμῆς ώρης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ ·

άλλά με μοῖρ' όλοή, πρὶν ἰούλοις πλῆσαι παρειάς, ῆρπασε πὰρ φιλίων, οὖς τροφέας ἐκάλουν.

Barbarische Metrik.

374. HALAI. Sehr spät.

IG. IX 1, 256; verb.: BCH. XXVI, 1901, 332 (Laurent).
Κωφῆς ἐκ πέτρης λόγον ἔμπνουν δέξαι, δδῖτα,
βαιὸν ἐπιστήσας ἴχνος ὁδοιπορίης

ένθάδ' έγὼ κεῖμαι Τελέους υίὸς Θεόπειστος, είκοσιεπτὰ ἐτῶν εἰς 'Αίδην καταβάς,

5 πᾶσιν ἀνέγκλητος γεγονώς · ἔθανον δὲ πρὸ ὥρα[ς]
οὐχὶ πονηρὸς ἐών, ἀκρισία δὲ τύχης ·

,,δύστηνος", φ[ήσε]ι τις · ἐγὼ δ' ὑποβὰς τόδ' ἄν εἶπον· οὐ πάντως · τάχ' ἴσως δ' εὐτυχίας μετέχων ·

εί γὰρ τῆ μακρᾶ ζωῆ λῦπαι παρέπονται,

10 [χρ]ή δὲ ὅμως ταύτας ἐκτελέσαντα θανεῖν, [κεῖν]ος ἄν εὐδαίμων εἴη μᾶλλον παρὰ πάντας [δ στ]υγεροῦ γήρως οὐκ ἐσιδών βίοτον.

Ungeschickte Fassung des Gedankens (9 f.), schwerfälliger Versuch, die ἀνθυποφορά zu verwenden (7, vgl. auch Ep. 125, 4). — 2 βαιὸν ἐπιστ. ἴχν. = IG. XIV 2126, 1; (1537, 1); Denkschr. d. Wien. Akad. LIII, 1910, S. 35; IG. XII 3, 220, 2; vgl. Ep. 363, 1 u. ö.

C. Literarische Epigramme des 1.—4. Jahrhunderts n. Chr. (Nr. 375—395).

 Antiphilos von Byzanz (Nr. 375—376).
 A.P. VII 634: 'Αντιφίλου Βυζαντίου C, 'Αντιφίλου Plan. Νεκροδόκον κλιντῆρα Φίλων ὁ πρέσβυς ἀείρων έγκλιδόν, ὄφρα λάβοι μισθόν ἐφημέριον, σφάλματος ἐξ όλίγοιο πεσών θάνεν · ἢν γὰρ ἔτοιμος εἰς 'Αίδην, ἐκάλει δ' ἡ πολιὴ πρόφασιν. 5 τὸν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκυοστόλον, αὐτὸς ἐπ' αὐτῶι ἀσκάντην ὁ γέρων ἀγθοφορῶν ἔλαθεν.

Echte Epideiktik; solche bedeutsamen Zufälle öfters von Antiphilos (IX 14; 34) erzählt, namentlich Buch IX der A.P. der Fundort für diese poetische Spielerei. — 2 ἐγκλιδόν Hecker, ἔνδον Ρ, ἔνδοθεν Plan. — 4 πρόφασις Ρ. Ζυ πρόφασιν vgl. Antipater Thess. IX 309, 4; Tryphon 488, 4: Stadtmüller. — 5 δν δ' Plan.

376. Α.Ρ. ΧΙ 66: 'Αντιφίλου Βυζαντίου Β.

Κήν τείνηις βακόεντα πολυτμήτοιο παρειής χρῶτα καὶ ἀβλεφάρους ὧπας ἐπανθρακίσηις καὶ λευκήν βάψηις μέλανι τρίχα καὶ πυρίφλεκτα βοστρύχια κροτάφοις οὐλα περικρεμάσηις, 5 οὐδὲν ταῦτα, γελοῖα, καὶ ἢν ἔτι πλείονα ὁέξηις.

Vgl. Lukillios XI 68; Lukian. 408 u. a. Martial. IX 37 (E. Pertsch: De Valerio Martiale graecorum poetar. imitatore. Berlin. 1911. p. 17 f.). — 2 ἐπἀνθρωκιῆι P, verb. von Meineke. — 3 βάψεις P. — 5 ηνίτι πλεῖον β. P, verb. von Jacobs. — 6 ausgefallen.

2. Antiphanes.

377. A.P. XI 322. 'Αντιφάνους Β, Plan.

Γραμματικῶν περίεργα γένη, ρίζωρύχα μούσης άλλοτρίης, ἀτυχεῖς σῆτες ἀκανθοβάται, τῶν μεγάλων κηλῖδες, ἐπ' Ἡρίννηι δὲ κομῶντες, πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες, 5 ποιητῶν λῶβαι, παισὶ σκότος ἀρχομένοισιν, ἔρροιτ', εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες.

~ Philippos XI 321; 347; Lukillios 140; 142.; Kerealios 144. — 1 ῥιζώνυχα P. — 5 Nach ποιητῶν Lücke von 8 Buchstaben, dann βαιποσί P, ergänzt von Plan. — 6 εὐφώνων: wohl die Musen, die öfters εὕφ. heißen: Pindar. Isthm. I 64f.; Philoxenos fr. 7; Leonidas: A.P. VII 35, 2.

3. Parmenion.

378. A.P. ΙΧ 342: Παρμενίωνος Μακεδόνος C, Παρμενίωνος Plan.

Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας εἶναι · μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίωι δόλιχον · πόλλ' ἀνακικλοῦται δολιχὸς δρόμος, ἐν σταδίωι δέ ὀξὸς ἐλαυνόμενος πνεύματός ἐστι *τόνος*.

~ Leonidas Alex. A. P.VI 327; Kyrillos IX 369; vgl. auch Philipp. IV 2, 6. — 1 φαμι P. — 2 Zum Bilde vgl. Martial. II 86, 7. — δολιχόν P, Plan., verb. von Dübner. — 3 δολιχοῦ Plan. — 4 ἐστι τόνος P, Plan. unverständlich; Versuche zu emendieren, z. B. (πνεύματος) εῖς τε τόνος u. a.; ἐστιν ἐνός Geffcken.

4. Philippos von Thessalonike (Nr. 379-380).

379. A.P. IX 561: Φιλίππου P, Plan.

Τίς σε πάγος δυσέρημος, ἀνήλιος ἐξέθρεψεν Βορραίου Σχυθίης, ἄμπελον ἀγριάδα,

η Κελτῶν νιφοβλητες ἀεὶ κρυμώδεες "Αλπεις;
τῆς τε σιδηροτόκου βῶλος Ἰβηριάδος;

5 ή τοὺς ὀμφακόραγας ἐγείναο, τοὺς ἀπεπάντους βότρυας, οἱ στυφελὴν ἐξέχεον σταγόνα.

δίζημαι, Λυκόεργε, τεὰς χέρας, ὡς ἀπὸ ῥίζης κλήματος ὦμοτόκου βλαστὸν ὅλον Θερίσηις.

Nachahmer: Kaiser Julian: A. P. IX 368; vgl. άδ. 375. — 2 ή βορέου Plan. — 4 τήστε (τής τε) P, Plan., τίς σε Stadtmüller, ή σε Geffcken. — 5 δμφοκόρωγας P, δμφοκορώγας Plan., verb. von Jacobs (Lobeck). — ἐγείνατο P. — 8 θερίσεις P, θερίσης Plan.

380. Plan. 81: Φιλίππου.

*Η θεὸς ἤλθ' ἐπὶ γῆν ἐξ οὐρανοῦ εἰκόνα δείξων, Φειδία, ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

5. Lukillios (Nr. 381-383).

381. A.P. XI 81: τοῦ αὐτοῦ <Λουχιλλίου> Β², ohne Lemma Plan.

Πᾶσαν ὅσαν "Ελληνες ἀγωνοθετοῦσιν ἄμιλλαν πυγμῆς, 'Ανδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμαν · ἔσχον δ' ἐν Πίσηι μὲν ἐν ἀτίον, ἐν δὲ Πλαταιαῖς ἐν βλέφαρον · Πυθοῖ δ' ἄπνοος ἐκφέρομαι · 5 Δαμοτέλης δ' ὁ πατηρ καρύσσετο σύν πολιήταις ἀραί με σταδίων ἢ νεκρὸν ἢ κολοβόν.

Spott auf die agonistischen Epp.: vgl. Ep. 114. — 1 δσην Plan. — 2 ἀγωνισάμην Plan. — 4 ἐκφερόμαν Geffcken. — 5 ἐκορύσσετο Plan. — 6 μ' ἐκ σταδίων Plan.

382. A.P. XI 141: Λουκιλλ[ί]ου Β, Λουκιλλίου Plan. Χοιρίδιον και βοῦν ἀπολώλεκα και μίαν αίγα, ἄν χάριν εἴληφας μισθάριον, Μενέκλεις · οὕτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς 'Οθρυάδαν γεγένηται, οὕτ' ἀπάγω κλέπτας τοὺς ἀπὸ Θερμοπυλῶν · 5 ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν · ὥστε τί ποιεῖ ἔνθάδε μοι Ξέρξης καὶ Λακεδαιμόνιοι; πλὴν κὰμοῦ μνήσθητι νόμου χάριν, ἢ μέγα κράξω · ,ἄλλα λέγει Μενεκλῆς, ἄλλα τὸ γοιρίδιον''.

Zum Thema vgl. Lukian. Rhet. praec. 18; auch Martial. VI 35 (vgl. E. Pertsch: De Valerio Martiale graecorum poetarum imitatore. Berlin. 1911. p. 26). — 7 νόμου χάριν: vgl. denselben Lukillios XI 206, 2.

383. A.P. XI 312: τοῦ αὐτοῦ < Λουκιλλίου> Β, Plan. Οὐδενὸς ἐνθάδε νῦν τεθνηκότος, ὧ παροδῖτα, Μάρκος ὁ ποιητὴς ὡικοδόμηκε τάφον, καὶ γράψας ἐπίγραμμα μονόστιχον ὧδ' ἐχάραξε · ,,Κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον ἐξ Ἐφέσου."

5 οὐδέ γὰρ εἴδον ἐγώ τινα Μάξιμον · εἰς δ' ἐπίδειξιν ποιητοῦ κλαίειν τοῖς παριοῦσι λέγω.

Spott auf die epideiktischen Grabschriften; vgl. denselben Lukillios auf solche Weihepigramme: XI 194 (VI 164) und Ep. 381.

6. Lukianos (Nr. 384-385).

384. Α.Ρ. VI 17: Λουκιανοῦ Α.

Αἱ τρισσαί τοι ταῦτα τὰ παίγνια θῆκαν ἐταῖραι, Κύπρι μάκαιρ', ἄλλης ἄλλη ἀπ' ἐργασίης. ὅν ἀπὸ μὲν πυγῆς Εὐφρὰ τάδε · ταῦτα δὲ Κλειώ, ὡς θέμις · ἡ τριτάτη δ' 'Ατθὶς ἀπ' οὐρανίων. 5 ἀνθ' ὄν τῆι μὲν πέμπε τὰ παιδικά, δεσπότι, κέρδη, τῆι δὲ τὰ θηλείης, τῆι δὲ τὰ μηδετέρης.

Von Einigen, vielleicht mit Recht, dem Lukillios zugeschrieben. — Parodie auf Leonidas: Ep. 296. — 6 μη δ' ἐτέρης P.

385. A.P. XI 410: Λουκιανοῦ Β, ohne Lemma Plan. Τοῦ πωγωνοφόρου Κυνικοῦ, τοῦ βακτροπροσαίτου είδομεν ἐν δείπνωι τὴν μεγάλην σοφίαν ·

θέρμων μέν γάρ πρώτον ἀπέσχετο καὶ ὁαφανίδων. μή δεῖν δουλεύειν γαστρί λέγων ἀρετήν. 5 εύτε δ' έν ὀφθαλμοϊσιν ίδεν γιονώδεα βόλβαν στρυφνήν, ή *πινυτόν * ήδη έκλεπτε νόον. ήιτησεν παρά προσδοκίαν και έτρωγεν άληθῶς κούδεν έφη βόλβαν την άρετην άδικεῖν.

Über inkonsequente Kyniker vgl. Leonidas Tar.: Ep. 297 und bes. Lukians Symposion. — 1 βακτρουπροσαίτου P. — 2 σοφίην Plan. — 5 und 8 βολβὸν Plan. — 6 η fehlt in P, Plan., erganzt von Hermann. - πινυτόν ήδη Plan., π. ήδη P, πινυτόν δή οί Hermann, πινυτών ήδη Geffcken.

7. Palladas (Nr. 386-388).

Vgl. A. Franke: De Pallada epigrammatographo. Leipzig. 1899.

386. A.P. IX 165: Παλλαδα 'Αλεξανδρέως C. Παλλαδα Plan. 'Οργή τοῦ Διός ἐστι γυνή πυρός ἀντιδοθεῖσα. δώρον άνιηρον τοῦ πυρός άντίδοτον.

άνδρα γάρ έκκαίει ταῖς φροντίσιν ήδὲ μαραίνει καὶ γῆρας προπετές τῆι νεότητι φέρει. 5 οὐδ' ὁ Ζεύς ἀμέριμνος ἔχει χρυσόθρονον "Ηρην,

πολλάκι γοῦν αὐτην ῥῖψεν ἀπ' ἀθανάτων ήέρι καὶ νεφέληισι μετήρρον · οίδεν "Ομηρος καὶ Δία συγγράψας τῆι γαμετῆι χόλιον. ούτως ούδέποτ' έστι γυνή σύμφωνος ακοίτηι,

ούδὲ καὶ ἐν χρυσέωι μιγνυμένη δαπέδωι.

Vgl. Palladas IX 167; Franke a. a. O. 44f. — 1 Anf. vgl. Pallad. XI 381, 1 (Dübner). — 3f. vgl. Hesiod. Op. 705. — 3 nè P. — 6 Flüchtige Erinnerung an Homer O 18ff., daher schreibt Jacobs ήψεν. — 10 χρυσέωι . . . δαπέδωι = Homer Δ 2 (Dübner).

387. A.P. ΙΧ 175: τοῦ αὐτοῦ <Παλλαδᾶ> C, Plan. (Παλλαδα αιγυπτιου P2: vgl. den Kommentar).

Καλλίμαχον πωλώ καὶ Πίνδαρον ήδὲ καὶ αὐτάς πτώσεις γραμματικής πτῶσιν ἔγων πενίης. Δωρόθεος γάρ έμην τροφίμην σύνταξιν έλυσε πρεσβείην κατ' έμοῦ τὴν ἀσεβῆ τελέσας. 5 άλλά σύ μου πρόστηθι, Θέων φίλε, μηδέ μ' ἐάσηις

συνδέσμωι πενίης τὸν βίον ἐξανύσαι.

Vgl. Palladas IX 171; Franke a. a. O. 44. — 1f. zweimal überliefert: 1. an dieser Stelle mit Auslassung von 3-6; 2. mit 3-6 nach IX 481.—2 πτώσεις: vgl. Pallad. IX 182, 4; 173, 8.—3f. Dorotheos und seine πρεσβεία unbekannt, auch kaum zu erraten; es handelt sich wohl (vgl. auch 5) um das Vorgehen christlicher Behörden gegen den heidnischen Lehrer.—3 σύνταξιν: vgl. XI 171, 4.—4 ἀσεβῆ: Ausdruck der Heiden für christliches Wesen.—5 σύ μοι P², verb. von Plan.— θεῶι φίλε P², θῶ φίλε Plan., verb. von Meineke.

388. Α.Ρ. Χ 84: τοῦ αὐτοῦ <Παλλαδᾶ> Β, Plan.
Δακρυχέων γενόμην καὶ δακρύσας ἀποθνήισκω ·
δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν βίον εὕρον ὅλον.

*Ω γένος ἀνθρώπων πολυδάκρυτον, ἀσθενές, οἰκτρόν,
φερόμενον κατὰ γῆς καὶ διαλυόμενον.

1 Vgl. [Platon.:] Axioch. p. 366d; Plinius: n. h. VII 2; Seneca: ad Marc. 11, 4. — 4 φερόμενον P, συρόμενον Plan., φαινόμενον Boissonade, φερβόμενον Stadtmüller; doch vgl. auch XI 295, 2: χισσον ἀφελών; X 44, 4 οὐκ ἐθέλω Δόμινε: vgl. Franke a. a. O. 99f.

8. Agathias (Nr. 389-392).

Vgl. R. Reitzenstein: RE. I 1, 743ff.

389. A.P. V 215: 'Αγαθίου σχολαστικοῦ Α, 'Αγαθίου Plan.
Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσηις
θυμὸν ὁλισθηρῆς ἔμπλεον ἰκεσίης,
ἀλλά τι καὶ φρονέοις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
ὀφρύας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένωι.
5 ἔργον γάρ τι γυναιξὶν ὑπερφιάλους ἀθερίζειν
καὶ κατακαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.
κεῖνος δ' ἐστὶν ἄριστος ἐρωτικός, δς τάδε μίξει
οἴκτον ἔχων ὀλίγηι ξυνὸν ἀγηνορίηι.
2 ἔμπλεος Boissonade. — 3 ... στεγανώτερον Suid. s. v. στεγανώ-

390. A.P. V 221: 'Αγαθίου C, 'Α. σχολαστικοῦ Plan. Ε΄ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἐλοῦσα κούρη, Τερψιχόρης ἀντέμελιζε μίτοις ε΄ ποτε δὲ τραγικῶι ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν, αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο.

5 εἰ δὲ καὶ ἀγλαΐης κρίσις ἴστατο, μᾶλλον ἀν αὐτή Κύπρις ἐνικήθη, κάνεδίκαζε Πάρις.

σιγῆι ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας

TEPOV.

σιγῆι ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας τῶν 'Αριαδνείων ζῆλον ἔγοι λεγέων. 1 έλοῦσα C, ἔχουσα A vor Rasur, Plan. — 5 αὐτὴ C, αὐτῆι A vor Rasur, Plan. — 6 κ' ἄν ἐδίκαζε P, κᾶν ἐδίκαζε Plan., verb. von Erfurdt. — 7 Anf. vgl. Homer H 195. — σιγῆι A vor Rasur, Plan., σιγὴ C.

391. A.P. V 296: τοῦ αὐτοῦ <'Αγαθίου> Α, 'Αγαθίου σχολαστικοῦ Plan.

'Η τθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις. τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὁμήλικες, οῖς τὰ μερίμνης ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέωι, 5 παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα καὶ κατ' ἀγυιάς πλάζονται * γραφίδων χρώμασι * ἡεμβόμενοι · ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λεύσσειν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις κρυπτόμεθα ζοφεραῖς φροντίσι τηκόμεναι.

1 f. Suid. s. v. ἀταλῆισιν; 1—2 ἀταλοψύχοις Suid. s. v. ἡθεος. — 5—6 πλάζονται Suid. s. v. παρηγορίας. — 6 in P, Plan. verderbt: θάλπονται (θέλγονται Polak) γρ. χρ. δ. vermutet Stadtmüller, πλάζονται γρ. χρ. τερπόμενοι Herwerden; der Fehler liegt wohl in γραφίδων χρώμασι, da "Farben der Pinsel" doch nicht einfach Gemälde bedeuten können, und die Erklärung, daß sie zum Trost auf diesen Gemälden ihre Augen herumschweifen lassen (Jacobs), unmöglich ist. Also vielleicht (vgl. Agathias V 288, 6 χρυφίοις δμμασι δεμβομένην; Plutarch. de rect. rat. aud. 45 d βλέμμα δεμβῶδες): χρυφίοις δμασι, d. h.: sie suchen heimlich nach neuen Liebschaften.

392. A.P. VII 593: τοῦ αὐτοῦ ᾿Αγαθίου σχολαστικοῦ C, ᾿Αγαθίου Plan.

Τὰν πάρος ἀνθήσσαν ἐν ἀγλαται και ἀοιδᾶι, τὰν πολυκυδίστου μνάμονα θεσμοσύνας, Εὐγενίαν κρύπτει χθονία κόνις · αῖ δ' ἐπὶ τύμβωι κείραντο πλοκάμους Μοῦσα, Θέμις, Παφίη.

3 χθονίη Plan. — 3 α $l \dots 4$ = Kaibel 512, also kopiert Agathias sklavisch ein Muster (vgl. das ähnliche Vorgehen des Gaitulikos: Ep. 151).

9. Paulos Silentiarios (Nr. 393-395).

393. Α.Ρ. V 225: Παύλου Σιλεντιαρίου Α, τοῦ αὐτοῦ <Παύλου> Plan.

'Οφθαλμοί, τέο μέχρις ἀφύσσετε νέκταρ 'Ερώτων κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται θρασέες;

τηλε διαθρέξωμεν όπηι σθένος · ἐν δὲ γαλήνηι νηφάλια σπείσω Κύπριδι Μειλιγίηι. 5 εὶ δ' ἄρα που καὶ κεῖθι κατάσχετος ἔσσομαι οἴστρωι, γίνεσθε χρυεροίς δάχρυσι μυδαλέοι,

ένδικον ότλήσοντες άελ πόνον . έξ ύμέων γάρ, φεῦ, πυρός ἐς τόσσην ήλθομεν ἐργασίην.

Ausführung eines älteren hellenistischen Musters, das zu gewinnen ist aus Carm. lat. epigr. ed. Buecheler II 934 (vgl. Valer. Aedituus: Gell. XIX 9, 12): vgl. Buecheler: Rh. Mus. XXXVIII, 1883, 475. — 3 διαθρέξωμεν vereinzelt in dieser Bedeutung. — δπηι C, όπη Α. όποι Plan. - 7 f. Suid. s. v. ότλήσοντες.

394. Α.Ρ. V 274: τοῦ αὐτοῦ <Παύλου Σιλεντιαρίου> Α, Παύλου Plan. App. Barb.-Vaticana.

> Δειελινώι χαρίεσσα Μενεκρατίς έκχυτος όπνωι κεῖτο περί κροτάφους πῆγυν ἐλιξαμένη. τολμήσας δ' ἐπέβην λεγέων ὅπερ · ώς δὲ κελεύθου ήμισυ κυπριδίης ήνυον άσπασίως,

5 ή παῖς ἐξ ὅπνοιο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς κράατος ήμετέρου πασαν έτιλλε κόμην.

μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος. ή δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε.

..σγέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας, ὅ τοι φίλον, ὧι ἔπι πουλύν

πολλάκι σής παλάμης χρυσόν ἀπωμοσάμην. οίγόμενος δ' άλλην ύποχόλπιον εύθύς έλίξεις. έστε γαρ απλήστου κύπριδος έργατίναι."

Vergröberte Nachbildung eines feinen alexandrinischen Musters: vgl. Propert. I 3; dazu u. a. Reitzenstein: Hermes XLVII, 1912, 81, 1. — 3 κελεύθου Append. Barb.-Vat., Salmasius, κέλευθον P. — 12 vgl. Paul. Sil. V 249, 8. — κύπρ. έργ.: vgl. Makedonios V 244, 8.

395. A.P. IX 620: Παύλου Σιλεντιαρίου P, Plan.

Auf ein für Männer und Frauen gemeinsames Bad.

"Αγχι μέν έλπίς έρωτος · έλεῖν δ' οὐκ ἔστι γυναϊκας · είρξε πυλίς Παφίην την μεγάλην όλίγη. άλλ' έμπης γλυκύ τοῦτο · ποθοβλήτοις γάρ ἐπ' ἔργοις έλπίς άληθείης έστι μελιγροτέρη.

Vgl. Agathias IX 619; 631 u. a. Epp. des 9. Buches der A.P. — 2 ήρξε Ρ.

D. Christliche Epigramme (Nr. 396-400).

1. Steinepigramme (Nr. 396).

396. ISNIK (Kleinasien). Grabschrift einer Nonne. Athen, Mitt. XXXVI, 1911, 103 (M. Schede).

'Αττία φιλοσόφισσα.

Παρθενίην δύσασα φύγες κόσμου κακότητα
οὕνομα σεμ[ν]ώσασα Θεῷ πίστε(ι) τε ἀγά[π]η τε ·
ἄδέ σε καὶ παράδεισος ἔχει ψυχήν τε ἄγιος νοῦς
καὶ χορὸς ἔνθα ἀγίων σὑν ἀγαλλομένοισι [π]ροφήταις ·
5 χαῖρε, τέκνον γλυ[κύ,] χαῖρε καὶ εἴλαθι σοῖς γενέται[σιν]
— υ υ — Ισ δὲ Θεοῦ — — —

2 πιστεκτε der Stein. — 3 f. Ungeschickte Darstellung. — 6 παῖΙς δὲ?

 Literarische Epigramme (Nr. 397—400). Gregorios von Nazianz.

397. Auf seine Mutter Nonna.

A.P. VIII 58.

Νόννη Φιλτατίου. — καὶ ποῦ θάνε; — τῶιδ' ἐνὶ νηῶι. — καὶ πῶς; — εὐχομένη. — πηνίκα; — γηραλέη. — Τὰ καλοῦ βιότοιο καὶ εὐαγέος θανάτοιο.

Die bekannte Form des Gesprächs am Grabe: vgl. Ep. 136; doch wird hier das Grab selbst angeredet, ähnlich wie zuerst bei Kallimachos: Ep. 285. — In P das Ep. ohne Lemma mit dem vorausgehenden verbunden. — 1 Νόννα P.

398. Auf die Eltern Gregors und seinen Bruder Kaisarios; 369 n. Chr.

A.P. VIII 87 = Epitaphia 8.

"Ωριοι εἰς τάφον ἤμεν, ὅτ' ἐνθάδε τοῦτον ἔθηκαν λᾶαν ἐφ' ἡμετέρωι γήραι λαοτόμοι ·

άλλ' ήμῖν μὲν ἔθηκαν · ἔχει δέ μιν οὐ κατὰ κόσμον Καισάριος, τεκέων ήμετέρων πύματος.

5 ἔτλημεν πανάποτμα, τέκος, τέκος · άλλὰ τάχιστα δέξαι ἐς ἡμέτερον τύμβον ἐπειγομένους.

Die alte Klage um den Tod des Kindes vor den Eltern (vgl. Ep. 149, 7) sehr persönlich ausgedrückt. Viele andere Gedichte Gregors auf Kaisarios noch vorhanden. — 1 ἐνῆκαν Ρ.

399. Auf Martinianos. 372 n. Chr.

A.P. VIII 104 = Epitaphia 40.

Εί τις Τάνταλός ἐστιν ἐν ὕδασιν αδος ἀπίστοις,

εἴ τις ὑπὲρ κεφαλῆς πέτρος ἀεὶ φοβέων, δαπτόμενόν τ' ὅρνισιν ἀγήραον ἤπαρ ἀλιτροῦ καὶ πυρόεις ποταμὸς καὶ ζόφος ἀθάνατος 5 ταρτάρεοί τε μυχοὶ καὶ δαίμονες ἀγριόθυμοι ἄλλαι τε φθιμένων τίσιες εἰν 'Αίδι · ὅστις Μαρτινιανὸν ἀγακλέα δηλήσαιτο τύμβον ἀνοχλίζων, δείματα πάντα φέροι.

Unzählige Grabschriften und Epp. drohen Grabschändern mit rechtlichen oder göttlichen Strafen, viele auch von Gregors Epp.

— 5 Die μυχοί der Unterwelt ein sehr alter Ausdruck: Aisch. Prom. 449; Eurip. Herc. 607f. u. a.

400. An die Mönche. Epigramm 19.

> ΄Ως χαλεπόν σάρκεσσι φυγεῖν κλόνον ἔγγὺς ἐούσαις τοὔνεκά μοι, μοναχοί, τῆλ' ἀπὸ θηλυτέρων · πολλὰ γάρ ἐστι γάμου μυστήρια καὶ πρὸ γάμοιο, οἴς μολύνει ψυχὴν ἄψις ὑφελκομένη.

Index.

I. Vergleichungstabellen. Die rechtsstehenden Zahlen in den einzelnen Spalten sind die Nummern meiner Sammlung.

A. Inschriften.

	10	3.	477h	41
I	332 =	14	477p }	00
	333	65	p.188f.	39
	355;)		49112	84
	Suppl.	5	492a	1
	p. 40		II 2, 1078	99
	374	62	3, 1386	200
	381	13	1427	119
	403	64	1434	121
	442	87	1442	120
	463	47	1675	88
	465	45	1677	85
	466	44	1680	151
	469;)		1687	132
	Suppl.	49	1774	133
	p. 112		1995	134
	470	40	2263	145
	473	82	2442	146
	475	48	2541	135
	477	46	2643	136
	479	42	2717	137
	492:)		2719	186
	Suppl.	61	2876	147
	p. 118		2892	138
I	Suppl.		3004	139
	334a	16	3412	143
	373e	15	3577	140
	373 ^{12a}	2	3620	141
	373105	7	3820	83
	373106	8	3880	142
	373208	9	3897	144
	373215	10	3931	148
	373218	11	3959	149
	373281	12.	4 Suppl.)	450
	4224	6	2338b	150
	42218	60	III 1, 716	367
	446a)	86	778f.	199
	p. 108	00	900	353
	477b	43	2, 1374	372

T37	m	70	1098	94
IV	7	22	XII 1, 140	180
	210	23	142	181
	212	52	145	203
	358 561	77	146	157
	583	128	737	17
		58	3, 10	206
	800		202	122
	801	57	449	18
	1117	197	543	3
	1153	354	1075	19
37.4	1372 213	174	Suppl.)	15
V 1,		78	1271	205
	231 540	21 355	p. 275	200
			1338-48	172
	724	193	5, 42	32
	919	69	215	34
	1562	37	216	33
	1564a	129	305	215
0	1565	127	611	74
2,	173	152		
VII	37	71	1425b 7, 115	31
	52	81		213 51
	94f.	370	141	50
	1797-99	196a	442	35
	1804	3 9/0	8, 356	170
	1828	349	9, 926 1195	185
	2247	91 125	XIV 607 e-y	
	2462			359e;f;i;k;p;q. 363
	2532	153	793 889	348
	2534 2852	154 90	1003	350
	3225	66	1014	351
	3467	67	1183	356
IX 1.	163	155	1601	373
IA 1,	256	374	1892b	360
	270	175	1934 f.	362
	649	24	2040	361
	867	53	2131	364
	868	54	2424	75
	870	55	2424	73
	871 f.	192	(	CIL.
	873	182		
	877	218	III Suppl. 2,1	2116
	878	219		
2		156	Inschr.	v.Olympia.
4	255	93	142	20
	270	92	149	76
	429	183	170	130
	466	191	174	131
	575	68	249	71a
	638	184	253	80
	000	101	200	

266 73 293 126	Rhein. Mus	
481 368	LXV, 1910, 636f.	209
630 72	B. phil. Woo	eb.
	1909, 223	27
Inschr. v. Pergamon.	283	124
I 10 p. 8 ff. 177	1912, 507	173
	Sitzungsber. d. Preu	a Alrad
Ancient greek inscriptions in		15. Akau.
the Brit. Museum.	1887, 707	39
IV 1, DCCCCXV 365	Abhandl. d. Preuß	. Akad.
Athen. Mitt.	1909. II. S. 61	216
	62	214
XX, 1895, 228; 396 207 XXII, 1897, 52 96		
XXIII, 1898, 268 ff. 217	Festschrift für G	
XXXI, 1906, 89ff.; 342ff. 89	S. 99 ff.	371
505; 553ff. 97	Kaibel.	
XXXIV, 1909, 354f. 56 XXXVI, 1911, 103 396	204	208
XXXVI, 1911, 103 396	205	204
D.C.H.	232	212
ВСН.	233	211
III, 1879, 316 ff. 95	258	187
V, 1881, 272 ff.	418 514	366 221
VII, 1883, 254 ff. \(\)	768	98
XVI. 1892, 150 f. 201	779	194
XVI, 1892, 150 f. 201 XX, 1896, 191 ff.; 459 ff. 222	781	176
XXIV, 1900, 70 ff.; 530 f. 189 380, 27 190	825	195
380, 27 190	905	369
XXVI, 1901, 156 (XXV 4006 (677) 196b	978 993	202 358
(XXX, 1906, 467f.) XXIX, 1905, 214	[1103	312]
VVVII 4000 //FR	_	012]
XXXIII, 1908, 44511. XXXIIII, 1909, 440 } 26	Preger.	0.0
v	53	36 38
Österr. Jahresh.	79 96	169
II, 1899, 229ff. 63	109	79
IV, 1901, Beibl. S. 20 220	138	25
	148	198
Archäol. Jahrb.	197	4
XXI, 1906, Anz. 38 225	Hoffmann.	
38 f. 226	183	188
Mitteilungen den keigenl	186	179
Mitteilungen der kaiserl. archäol. Kommission in Peters-	287	28
burg.	Loewy.	
X, 1904, S. 49, Nr. 46 224	167	178
22, 2002, 0: 20, 211: 20. 222		

A. Wilhelm: Beiträge zur griech. Inschriftenkunde. S. 40f. 123

Puchstein: Epigrammata graeca in Aegypto reperta.
Diss. Argent. IV 1.
76 ff. 223 S. 76ff.

O. Hoffmann: Die griech. Dialekte.

II 124ff.

357a;b;c.

Anthol. Palatina.

VI 344

158

B. Literarische Epigramme.

Simonides und	die ihm	Erinna.		
fälschlich zuges		fr. 5 Bergk	168b	
nen Epp.		6	168a	
fr. 90 Bergk	107	0	100a	
91	106	Theokritos von	Chios.	
92	105	Bergk II 374	227	
94	102	Deigh II 3/4	441	
95	112	Anyte.		
97	108		000	
99	111	Ep. III Meineke	228	
100	113	VI XV	229	
109	110		230	
111	109	XVIII	231	
134	104	Moiro.		
138	103			
145	101	Ep. II Meineke	232	
147	100			
155	114	Nossis.		
183	166	Ep. I Meineke	239	
184	167	IV	235	
		V	234	
Anakreon		VI	233	
fr. 102 Bergk	115	VII	236	
112	116	XI	237	
		XII	238	
Euripides		~ .		
fr. 1 Bergk	117	Simias.		
2	118	Ep. III Meineke	240	
701-1	100	Theaitetos		
Platon.				
fr. 1 Bergk	162		241	
2	163	499	242	
3	164	A -3.31 3		
7	160	Asklepiades.		
8	161		253	
14	159		254	
20	165	VIII	248	

IX	247	28	291
XV	251	37	270
XIX	249	43	289
XXIV	252	47	275
XXV	250	51	294
XXVII	255	53	272
XXXIV	243	55	273
XXXV	244	56	274
XXXVII	245	63	290
A. P. VII 145	246		
Desciding		Leonidas von	Tarent.
Poseidipp		Ep. 11 Geffcken	300
Ep. 6 Schott	256	13	298
8	257	17	299
10	258	29	310
12	259	33	297
15	260	34	304
2712		35	305
Nikias.		40	303
Ep. III Meineke	261	42	309
** 11.4		50	308
Herakleit		59	302
A. P. VII 465	262	61	311
		73	295
Theokrit	os.	78	296
Ep. 2 Wilamowitz	263	87	301
7	266	94	306
8	265	96	307
9	268	[Kaibel 1103	312]
13	264		
15	267	Peplos	
17	269	Ep. 19 Bergk	313
		25	314
Kallimach	los.	61	315
Ep. 2 Wilamowitz	288		010
4	286	Mnasalk	as.
5	271	Ep. III Meineke	316
6	292	XIV	318
9	277	XVI	317
12	279	2. 11	017
13	285		
15	284	Theodori	das.
16	278	A. P. VII 439	319
17	282	XIII 8	320
18	281	XIII 21	321
19	276		
21	283	Dioskori	des.
23	287	Ep. XIII Meineke	
26	280 293	XXVII	323
27	293	AAVII	020

Alkaios von Me		A A	ntiphan	es.
Ep. XIII Meineke		A. P. XI	322	377
XIV	325	,		_
XXII	326		Parmenio	
		A. P. XI	342	378
Damageto	S.	Dhilinn	oc Ton	Thorasla
A. P. VII 540	327	Philippos von Thessalo- nike.		
		A. P. IX		379
Antipatros von	Sidon.			380
Ep. 36 Walz	328	Plan.	81	300
	329		Lukillio	Q
51	330	A P XI	81	381
		A. I . A.I	141	382
Meleagros von (	ladara.		312	383
A. P. V 151	331		312	900
159	332		Lukiano	S.
171	333	A. P. VI		384
177	334		410	385
VII 417	335			
XII 70	336		Pallada	8.
157	337	A. P. IX	165	386
107	007		175	387
Philodemos von	Gadara	X	84	388
Ep. XV Kaibel	338			
XXI	340		Agathia	
XXII	341	A. P. V		389
XXIV	339		221	390
AAIV	339	İ	296	391
V-i	~	VII	593	392
Krinagora Ep. VIII Rubensohn	0.0		0.11	
XII	342		os Silen	
		A.P. V		393
XXIV	344		274	394
	345	IX	620	395
XXXVII	346	0		Maniana
XLI	347	Gregori	US VOII	Nazianz.
Antinbiles	Danas	A. P. VI		397
Antiphilos von			87	398
A. P. VII 634	375	779	104	399
XI 66	376	Ep.	19	400

Inschriftliche Dichternamen.

Balbilla.
Vgl. S. 165 unter O. Hoffmann
Herodes.
Vgl. S. 164 unter BCH. XX.
Honest us.
Vgl. S. 163 unter IG. VII 1797;
BCH. XXVI.

Vgl. S. 164 unter BCH. XVI.

Junior. Vgl. S. 163 unter IG. XIV 889.

II. Register der Epigramme.

Α κόνις άρτίσκαπτος 262. Α Κύπρις οὐ πάνδαμος 264. Α λάλος έν ζωιοῖσι 217. "Αγχι μέν έλπὶς ἔρωτος 395. "Αδ' έγω ά τλάμων 'Αρετά 246. "Αδ' έγω ά τλάμων 'Αρετά 318. "Αδιον ούδὲν ἔρωτος 239. Αδίστας Μενέδημος 221. 'Αετὸν ὑψιπετῆ 172, 1345. 'Αθάνατον βωμόν 172, 1336. 'Αθάνατόμ με θανόσι 87 a. 'Αθάνατον Τεγέαι 152. 'Αίδεω λυπηρέ διήκονε 306. Αίθερ μέμ φσυχάς 87 b. ΑΙ τρισσαί τοι ταῦτα 384. "Ακλαυστοι καὶ άθαπτοι 326. 'Αχμᾶς ἐσταχυῖαν 108. Ακταῖς την δμορον 348. 'Αλκῆ καὶ μύθοισι 367. hαλλόμενος νόκεσεν 6. Αλχσήνορ ἐποίησεν 66. 'Αμφαρέτας κρήδεμνα 261. 'Αμφιτρύων μ'άνέθηκεν 38. "Ανδρας μὲμ πόλις hέδε 87 c. "Ανδρες εποίεσαν σοφίαισιν 2. 'Ανδρόμαχος μέγα πένθος 180. 'Ανδρός άριστεύσαντος 109. "Ανθετο μέν μ' Έπίδαυρος 354. "Ανθηκεν τόδ' άγαλμα 114. "Ανθροπε, hòς στείχεις 41. 'Ανίκα τὸ Σπάρτας 125. 'Αντιλόχο ποτί σεμ' 44. 'Αργεία μ' ἀνέθεκε 68. 'Αργολικοῖς ὅκα πάντες 178. "Αρτεμι, σοὶ τόδε ἄγαλμα 33. 'Αρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα 30. "Αρτεμις ἐννέ' ἐτῶν 172, 1350. "Αρτι σὲ τὸν θάλλοντα 211. 'Αρχένεος τόδε σεμα 45. "Ασβεστον κλέος οίδε 111. 'Ασκαλάφου Τροίηι 313. 'Ασπίς 'Αλεξάνδρου 316. 'Ασστοῖς καὶ χσένοισι 91. 'Αστέρας είσαθρεῖς 159. 'Αστέρας ήρεύνησα 196a, 8. 'Αστον θαλλόντον, πολιέοχε 8. "Ασων ένθάδε κεῖται 191.

'Ατθίς, έμοι ζήσασα 208 b. 'Ατρέμα τὸν τύμβον 303. Αὔριον εἰς λειτήν 341. Αὔτα ἔπὶ Κρήθωνος 299. Αὔτα πευθομένοις 130. Αὔτα Τιμόχλει' 298. Αὐτομέλιννα τέτυκται 236. Αὐτονόμα, Μελίτεια 296. Αὐτοῦ μοι στέφανοι 254. Αὔως καὶ γεράρω 357 b. "Αφθιτοι, ἀθάνατοι 172, 1345, 3.

Βαιὸν ὁδοιπορίης 176. Βαιὸν όρῆς, & ξεῖνε 218. Βαιόν σοι τὸ μεταξύ 366. Βάρβακς όρκhεστάς τε 3. Βιττὰ καὶ Φαινίς 212. Βόσπορον ἰχθυόεντα 79. Βρέγμα πάλαι λαχναΐον 346. Βωμὸν ἔτευξε Διοσκούροις 172, 1333.

Γῆγ καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ 123. Γνώσομαι, εἴ τι νέμεις 267. Γοργίου ἀσκῆσαι 126 b. Γραμματικῶν περίεργα 377.

Δάκρυα μέν δειλοῖς 190, 10. Δάκρυα μέν Εκάβηι 160. Δακρυχέων γενόμην 388. Δαμοτίμοι τόδε σᾶμα 57. Δαμόνον ἀνέθεκε 78. Δάφνις δ λευκόχρως 263. Δειελινῶι χαρίεσσα 394. Δειναγόρης μ' ἀνέθεκεν 32. Δέξο, Γάναξ, Κρονίδα 37. Δεσμοι έν άχνυόεντι 16. ΔΕενία τόδε σᾶμα 52. Δηϊδάμαν, Πυγμᾶς ὁ πατέρ 50. Δημαινέτης έμλ μνήμα 51. Δέμοι 'Αθεναίον 14. Δημοκύδης τόδ' ἄγαλμα 34. Δημώ λευχοπάρειε 332. Δωδεκέτη τὸν παῖδα 276. Δωρίχα, όστέα μὲν 256. Δωρόθεον, ξένε, τόνδε 220.

"Εβδομον είς δέκατον 210. "Εζησεν βίον ήδε 359 k. Εί καί μευ δολιχός 190. Εί καί σου κεύθει 363b. Εί μὴ ἐγὼ χρύσεος 36. Εἴ ποτε μὲν χιθάρης 390. Εί πτερά σοι προσέχειτο 253. Εί σε τύχη προύπεμψε 145. Εἴ τι πάρος μερόπων 199. Εἴ τις ἐν ἀνθρώποις 135. Εί τις όλως γέγονεν 149. Εί τις Τάνταλός ἐστιν 399. Εί τοιῶνδε ἀνδρῶν 137. Εί τὸ καλῶς θνήισκειν 113. Εί φιλέεις, μή πάμπαν 389. Είαρος ήνθει μεν 342. Είκονα 'Αθεναίες 74. Είκονα έὰν ἀνέθεκεν 97. Είκόνα Παρμενίδος 181. Είλε σόν, 'Ηράκλειτε 186. Είπας ,,"Ηλιε χαῖρε' 287. Είπε τις, 'Ηράκλειτε 288. Είπεῖν τίς δύναται 364. Είς άγορὰν βαδίσας 255. Είς ία σου, Πώμπτιλλα 359 e. Είς φῶς παῖδ' ἀνάγουσα 150. Είσατο τήνδ' Εκάτην172,1335,1. Είσιδε τὸν Νεμέας 156. Είτ' ἀστός τις ἀνέρ 47. Είτε Σεληναίην 352. Είχον ἀπό σμικρῶν 280. Έν γενεής περίβωτον 370 a. Έκ δολιχοῦ *τορα* σφυρήλατον 320. Έλθοῖσαι ποτὶ ναὸν 235. Έλχος έχων ὁ ξεῖνος 289. ... hελλάδα γῆν πᾶσαν 65 a. Έλλήνων άρχηγός 103. Έλληνων προμαχούντες 107. Ένθαδ' άνερ δμοσεν 61. 'Ενθάδε Πυθοκλῆς 138. Ένθάδε την πάσης 133. Ένθάδε τῆς τρυφερῆς 340. 'Ενθάδε Φιλτιάδες 46. Έννέα τὰς Μούσας 165. "Εντεα Βρέττιοι άνδρες 233. Έξ ἐπὶ πεντήχοντα 101. Έξ οδ τ' Εύρώπην 98. Έρμιόνηι πιθανήι 251. Ερμίου εύνούχου 227. -υ έσαγγείλας 23.

'Εσλῆς τότο γυναικός 95. 'Εσπερίης πάσης 369. 'Έστρεψεν μοιρῶν 359i. Εὐαγόρου κούρην 222 I. Εὕδεις, ὧ φιλότεκνε 365. Εὐθυμος ὧν ἔρεσσε 307. Εὐκλέας αἶα κέκευθε 112. Εὐμάρες με πατέρ 56. Εὐμάστας με ἄηρεν 18. Εὐτυχίαι ζώοντες 205. 'Εχέμβροτος 'Αρκάς ἔθηκε 25. 'Έχθαίρω τὸ ποίημα 291. 'Έχοοίδα(ς) μ' ἀνέθεκε 24.

.... Γανάγον ἀνέθεκε 77.

Ζηνός καὶ Σεμέλης 35. Ζώειν, είναλίη 358.

Ή Ζηνός Διὶ τόνδε 196 a,1. 'Η μέν καλλικόμοις 143b. Ή πόλις ἔστησεν 99. Ἡ πολύ Σειρήνων 360. Ἡ θεὸς ἤλθ' ἐπὶ 380. Ή μάλα δη κεῖνοι 65 b. Ἡ μάλα δη περί σεῖο 192. Ή μάλα δή σε φίλως 154. *Η μάλα δη φθίμενον 155. Ή μάλα καὶ ταύταν 171. "Η δ' ύπὸ σοὶ Χαρίδας 285. Ήδύ θέρους διψώντι 249. 'Ητθέοις ούκ ἔστι 391. Ήκω Πρίαπος τῆιδε 172, 1335, 5. Ἡλθε καὶ ἐς Μίλητον 265. Ήλικίαμ μέν έμην 132. Ήμερὶ πανθέλατειρα 166. "Ηρη Έληθυιῶν μήτηρ 343. Ήρχεν 'Αδείμαντος 100. 'Ηρῶισσαι καρπὸν 172, 1340. 'Ησιόδου τό τ' ἄεισμα 293. Η υξάμενος μη Φίλον 27.

Θάλλει ἐπ' ἰρήνης 196a, 2. Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα 269. Θεσπιαὶ εὐρύχοροι 158. Θυμὸν δὴ Κύκνου 315.

[hιάρον ὁ Δεινομένεος 71 a.] "Ίζευ *ἄπας* ὑπὸ καλὰ 229. 'Ἰνοῦς ὁ Μελόκερτα 339. "Ίξαλος εὐπώγων 311.

Καὶ καπυρόν γελάσας 238. Καὶ πάλιν, Εἰλήθυια 272. Καὶ προγόνων ἀρετᾶς 201. Καί σοῦ ἀποφθιμένου 192, 5. Καίσαρι ποντομέδοντι 202. Καλλία Αίγίθθοιο 90. Καλλίμαχον πωλώ 387. Καλλιμάχου μνημεῖον 83. Καλλιμάχου το τορευτον 347. Κεκροπί, ραΐνε, λάγυνε 257. Κήν γῆι και πόντωι 301. Κήν τείνηις βακόεντα 376. Κισσός Τερψιχόρηι 196a, 3. Κλεόδορος μ' ἀνέθεκ' 60. Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι 271. Κρηθίδα την πολύμυθον 278. Κρήτα μέν πατρίς 188. Κτώμενον εδκλεαν 137. Κύζικον ήν έλθηις 279. Κύπρις έμοι ναύκληρος 337. Κωφής έκ πέτρης 374.

Λαγόσογός μ' ἐπὶ παιδί 26. Λάινά σοι τύμβων 208 a. Λαιλε τὸν Πρακλέος 89. Λοιμδι θανόσης είμι 48. Λοιθια δὴ τάδε πατρί 281. Λύδη και γένος είμι 244. Λύχνε, σὲ γὰρ παρεοῦσα 252.

Μακύνου τείχη 324. Μαρωνίς ή φίλοινος 304. Ματέρος εύχολάν 94. Ματρόπολίς μοι χθών 128. Μέμνονα πυνθανόμαν 357 a. Μή με δόκει πιθανῶς 258. Μή μοι πεΐν φέρεθ' 209. Μηκέτι — ου — μηδ' 359 p. Μήλον έγώ βάλλει 164. Μήτηρ Μαρκιανοῦ 353. Μυκιάδηι τόδ' ἄγαλμα 29. Μνᾶμ' ἐμὶ Πυρριάδα 92. Μνᾶμα τόδ' ἀ μάτερ 93. Μνᾶμα τόδε φθιμένου 230. Μναμεϊόν με πατήρ 127. Μνασάλκεος τὸ σᾶμα 321. Μνημ' συ — συ ώδε 39. Μνημα Μέγητι θοῶι 314. Μνήμα τόδ' ἐστ' ἐπὶ 88. Μνεμα τόδε hες άρχες 15. Μνημα τόδ' 'Ιππάρχου 4.

Μνήμα τόδε κλεινοῖο 102. Μνημόσυνον Θήραι 172, 1348. Μνημόσυνον Θήραι 172, 1335, 3. Μνεσιάδες κεραμεύς 10. Μογέα δίδοτι τᾶι γυναικὶ 67. Μυρί ἀποφθιμένοιο 182. Μυριάσιν ποτὶ τῆιδε 106.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς 281. Ναὸς μὲν φιάλαν 80. Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα 335. Ναυτίλοι ὅ πλώοντες 242. Νεῖφε, χαλαζοβόλει 250. Νεκροδόκον κλιντῆρα 375. Νήπιον υἰὸν ἔλειπες 266. Νικάνδρη μ' ἀνέθεκεν 31. Νόννη Φιλτατίου 397. Νύμφας "Αμαδρυάδες 232. Νύμφας Βαυκίδος εἰμί 168 a. Νῦν ὅτε μηδὲν "Αλεξις 161.

Ξεΐνε, Συρακόσιος 268. Ξεΐνε, τίς εἶ; 219. Ξεΐνον τιμήσαντες 195. Ξυνὸν 'Αθανοδόρο 72.

Ο γλυκύς 'Ηρίννης 243. Ο θρασύς άνθέστακεν 312. Ο Λύκτιος Μενίτας 270. 'Ο πλόος ώραῖος 308. Ο σκίπων και ταῦτα 297. Ο τύμβος ούκ άσαμος 187. 'Οθρυάδην Σπάρτης 344. Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα 295. hοίδε παρ' hελλέσποντον 86. Οΐδε πάτραν πολύδακρυν 317. Οίδε Συρακοσίους 117. Οξην συζυγίην 359 f. Οξμοι ἄρχέδαμε 59. Οίνος ἔρωτος ἔλεγχος 247. Οΐους άνθ' οΐων 345. 'Οκτώ μευ πήχεις 245. 'Οκτωκαιδεχέτη δαίμων 216. "Ομμασι μή λοξοῖσιν 170. 'Οργή του Διός έστι 386. "Ορθρε, τί μοι, δυσέραστε 333. 'Ορρίππω Μεγαρῆς 81. hός νῦν ὀρχηστον πάντον 1. hòς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθεκε 70. "Οσσον ἐπ' ἀέλιος 174. 'Οστέα μὲν καὶ σάρκας 139.

'Οστέα μέν κρύπτει 179. "Όστις έμὸν παρὰ σῆμα 283. Ού βάτοι, ού τρίβολοι 362 Ι. Ού μέν ἀοιδούς είχε 203. Ού νούσωι 'Ροδόπα 330. Ού τὸ θανεῖν ἀλγεινόν 157. Ού φθόνος ήν στήναι 356 a. *Ο σπάνις έστι γυναικί 140. Ούδενός ένθάδε νῦν 383. 'Οθείς μόχθος ἔπαινον 141 a. Ούκ άλλως ξστησα 356 c. Ούκ έπιον Λήθης 208 c. Ούκ ἔστ' ούδεν τέρμα 153. Ούριον & πρύμνης 194. Ο ότινά που μερόπων 124. Ο ότος 'Ανακρείοντα 167. Ούτος ὁ Μιλάτοιο 225. Ούτος, δς ἐνθάδε κεῖται 142. Ούτος Φειδόλα ίππος 115. Ούτω δή Πύλιον 319. Ο ύτως ύπνώσαις 290. Ούχ όσως ήρπαξες 361. Ούχὶ βαθυστόλμου 329. 'Οφθαλμοί, τέο μέχρις 393.

Παῖ Διός, Ἐκπhάντοι 19. Παλλάδι ᾿Αθαναίαι Λύσον 7. Παλλάδος έμι θεᾶς 11. Πάλλαντος εἴ τιν' οἴσθας 371. Παλλάς 'Ερεχθειδᾶν 200. Πᾶν ἀνέμωι τρέφεται 172, 1334; 1341. Παντάρες μ' ἀνέθεκε 20. Πάντη Πλουτάρχοιο 370 b. Πάντων ὄν θέμις ἐστὶ 144. Παρθενίην δύσασα 396. Παρθένοι Έκφάντο 62. Πᾶσαν δσαν Έλληνες 381. Πᾶσιν μέν χαλκός 197. Πατήρ Πάτρων μέν 362 Π. Πατρίδ' έμην συνγνούς 222 ΙΙ. Πατρίδος & Ζμύρνης 373. Πατρίς γαῖά μ' ἔπεμψε 215. Πατρίς μὲν Μύνδος 204. Πατρός ἀριζήλοιο 175. Περγαΐος 'Αρτεμίδωρος 172, Πῖν', 'Ασκληπιάδη 248. Πίομαι, & Ληναΐε 325. Πλεῖστα μέν εὐφρανθείς 143 a. Πλεστιάδας μ' ἀνέθεκε 69.

Πλουτάρχου τόδε σῆμα 372. Ποιμένες, οἶ ταύτην 302. Πολλὰ μεθ' ἡλικίας 146. Πολλὰ μεν ἐγ Λιβύης 177. Πολλά σε ἔπαινος ἐπευκλέισεν 185. Πραξιτέλει τόδε μνᾶμα 58. Πραξιτέλες ἀνέθεκε 73. Πρέσβυν 'Ανακρείοντα 309. Πρὶμ μὲν Καλλιτέλες 13. Προξενίας ἀρετῆς τε 84. Πρός σε Διὸς ξενίου 327. Πταίης μοι, κάνωψ 331. Πυθιάς, εἰ μὲν ἔχεις τιν' 259. Πύκτας τόνδ' ἀνέθεκεν 76. Πωλείσθω καὶ ματρὸς 334. Πωμπτίλλης ὅδε νηός 359 q.

γοφαγόρας μ' ἀνέθεκεν 5. γυλοίδας μ' ἀνέθεκε 22.

Σᾶμα τόδ' 'Αρνιάδα 54. Σᾶμα τόζ' 'Ιδαμενεύς 17. Σῆμα μὲν ἴσθ', ὅτι τοῦτο 226. Σέμα πατέρ Κλεόβολος 43. Σήμα τόδ' εν χενεή: 147. Σεμα τόδ' ἐνγύς ὁδο 82. Σεμα φίλο παιδός 42. Σέμα Φρασικλείας 49. Σῆς ἀρετῆς ἔστηκεν 134. Σκῆπτρα λόγου, σκήπτρων 196a, 5. Σοί με, θεά, τόδ' ἄγαλμ' 9. Σοί τόδε, συρικτά 351. Σπάρτας μέν βασιλῆες 129. Στάλα Σίμου ματρός 55. Στᾶλαι καὶ σειρῆνες 168 b. Στάς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον 363 a. Στήθι λαόν κατενώπα 223. Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς 336. Στροίβο παῖ, τόδ' ἄγαλμα 63. Σύ μέν πρός "Αδην 224. Σύνφθογγόν με λύρης 196a, 4. Σωθείς έγ μεγάλων 119. Σῶμα μὲν ἐνθάδε σὸν 141 b. Σωφροσύνης άρετης 183.

Τὰν πάρος ἀνθήσασαν 392. Τὰν φυκιοῦσσαν ματρὸς 310. Τάσδε γ' 'Αθαναίαι 28. Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων 104. Τέλλιδι ἱμερόεντα 116. Τέρπων εἰμὶ θεᾶς 75.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες 294. Τεύξε λέοντα θεοῖς 172, 1346. Τῆιδε Σάων ὁ Δίκωνος 277. Τηλέμαχός σε ίέρωσε 120. Τημ μέν άδελφην 126a. Την άλίην Εύδημος 275. Τὴν καὶ ἄμα χρυσῶι 328. Τὴν ψυχὴν ᾿Αγάθωνα 162. Τί στοχασώμεθά σου 305. ,,Τιμονόη". τίς δ' ἐσσί; 284. Τίμων, οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί 286. Τίς σε πάγος δυσέρημος 379. Τίς τὰ νεοσκύλευτα 322. Τίς τίνος εδσα, γύναι 300. Τοίδε ἀπὸ λαίας τὰν δεκάταν 71. Τοῖος ἐών Εὔγνωτος 189. Τὸν δεκαὶξ ἐτέων 213. Τὸν θρασύν ές μολπήν 196 b. Τὸν κλυτὸν ἡγεμονῆα 355. Τὸν Μουσῶν τέττιγα 260. Τόνδ' ἐτεὸν Φιαλῆες 368. Τόνδε ποτέ Σπάρτα 193. Τόνδε Πύρες ἀνέθεκε 64. Τόπικλέος παιδός 40. Τοῦ πωγωνοφόρου 385. Τοῦ Σαμίου πόνος είμί 292. Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα 198. Τούς θυρεούς ὁ Μολοσσὸς 169. Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν 110. Τοῦτο σαοφροσύνας 208 d. Τύμβος δδ' έστ', ἄνθρωπε 323. Τῶι με Κανωπίται 273. Τῶι μήλωι βάλλω σε 163. Τωι ξένωι είπέ, πολίτα 122.

hυιοῦ Τλασία Fo 53. "Υστατα δὴ τάδ' ἔειπε 240. Φαιδρόν έταῖρον "Ερωτος 356 b. Φαρθένε, εν άκροπόλει 12. Φημί πολυστιχίην 378. Φηκίν δ με στήσας 274. Φριξοκόμαι τόδε Πανί 228. Φῶς ἐν Ἰηλυσίοισιν 207.

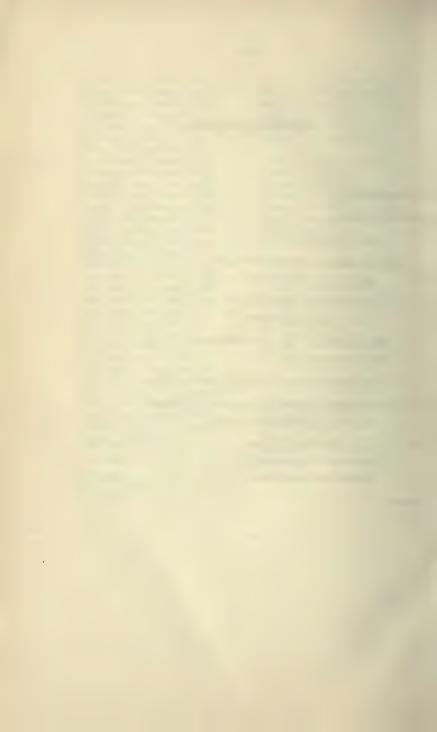
Χαϊρε, τάφος Μελίτης 148. Χαίρετε άριστες 85. Χαίροισάν τοι ἔοικε 234. Χαλγοδάμανς με ἀνέθεκε 21. Χείματος οίνωθέντα 241. Χερσί τε καὶ τέχναις 121. Χθίσδον μέν, Μέμνον 357 c. Χοιρίδιον καὶ βοῦν 382.

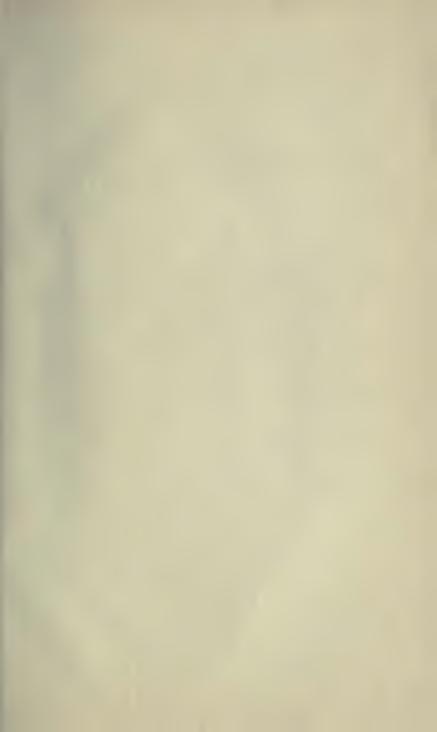
Ψυχολιπής πολύδοκρυς 214.

^{*}Ω Διὸς 'Αλκμήνης 350.
^{*}Ω ξεῖν', ἀγγέλλειν 105.
^{*}Ω ξεῖν', εἴ τύ γε πλεῖς 237.
^{*}Ω ξεῖν, εἴ τύ γε πλεῖς 237.
^{*}Ω ξεῖνε, εὔυδρον 96.
^{*}Ω παῖ τοξότα 349.
^{*}Ω ποδός, ἃ κνήμης 338.
^{*}Ω τὸν ἀειμνήστου 136.
^{*}Ω τὸν ἀγήρατον 118.
^{*}Ω Χρόνε, παντοίων 151.
^{*}Ωδε στὰς ὁ Πελασγὸς 131.
^{*}Ωδε χρή Φοῖβον 173.
^{*}Ωλεο δὴ στυγερῶι 184.
^{*}Ωριοι εἰς τάφον ἡμεν 398.
^{*}Ως χαλεπὸν σάρμεσα 400.
^{*}Ωφελε μηδ' ἐγένοντο 282.

Inhaltsverzeichnis.

		Seite
Vorb	emerkung	V— X
Beric	htigungen	XI
I.	7. und 6. Jahrhundert v. Chr.	1 20
II.	6.—5. und 4. Jahrhundert v. Chr	
III.	4. Jahrhundert und Anfang des 3. v. Chr	
IV.	Steinepigramme des 3. Jahrhunderts v. Chr. resp. Anfang des 2	64— 78
V.	Steinepigramme des 1. Jahrhunderts v. Chr	78 97
VI.	Literarische Epigramme aus der 2. Hälfte des	
	4. bis zum 1. Jahrhundert v. Chr	97—138
VII.	1.—5. Jahrhundert n. Chr	138—161
	Literarische Epigramme	152—159
	Christliche Epigramme	160 f.
Inde	x	162-172

CARL WINTERS UNIVERSITÄTSBUCHHANDLUNG HEIDELBERG

- Handbuch der griechischen Laut- und Formeniehre. Eine Einführung in das sprachwissenschaftliche Studium des Griechischen von Dr. Herman Hirt, o. Professor der Indogermanischen Sprachwissenschaft an der Universität Gießen. Zweite umgearbeitete Auflage. 8°. XVI, 652 Seiten. Geheftet 8 M., in Leinwand gebunden 9 M. (Indogermanische Bibliothek, herausgegeben von Herman Hirt und Wilhelm Streitberg. 1. Abteilung: Sammlung indogermanischer Lehr- und Handbücher, I. Reihe: Grammatiken, Band 2.)
- Handbuch der griechischen Dialekte von Dr. Albert Thumb, a.o. Professor an der Universität Marburg. 8°. XVIII, 403 Seiten. Geheftet 7 M., in Leinwand gebunden 8 M. (Indogermanische Bibliothek, herausgegeben von Merman Hirt und Wilhelm Streitberg. I. Abteilung: Sammlung Indogermanischer Lehr- und Handbücher, I. Reihe: Grammatiken, Band 8.)
- Kritisch-historische Syntax des griechischen Verbums der klassischen Zeit von Dr. J. M. Stahl, ö. ö. Professor an der Universität Münster. 8°. Geheftet 20 M., in Leinwand gebunden 21 M. (Indogermanische Bibliothek, herausgegeben von Herman Hirt und Wilhelm Streitberg. I. Abteilung: Sammlung indogermanischer Lehr- und Handbücher, I. Reihe: Grammatiken, Band 4.)
- Die gotische Bibel, herausgegeben von Dr. Wilhelm Streitberg, o. ö. Professor an der Universität München. ERSTER TEIL: Der gotische Text und seine griechische Vorlage mit Einleitung, Lesarten und Queilennachweisen sowie den kleineren Denkmälern als Anhang. ZWEITER TEIL: Gotisch-griechisch-deutsches Wörterbuch. Preis beider Telle geheftet 6.40 M., in Leinwand gebunden 7.40 M. (Germanische Bibliothek, herausgegeben von Wilhelm Streitberg. II. Abteilung: Untersuchungen und Texte, Band 3.)
- Dictionnaire étymologique de la langue grecque. Etudiée dans ses rapports avec les autres langues indoeuropéennes par Emile Boisacq, Professeur à l'université de Bruxelles. gr. 8°. Geheftet 28 M., in Leinwand gebunden 30 M.
- Materiallen zur Herodotlektüre. Mit Rücksicht auf verwandte Gebiete und im Sinne des erziehenden Unterrichts von Dr. Franz Helm, Direktor des Ostergymnasiums zu Mainz. Geheftet 5 M., in Leinwand gebunden 6 M.
- Kynika und Verwandtes von J. Geffcken, o. b. Professor an der Universität Rostock. gr. 8°. Geheftet 4 M., in Leinwand gebunden 5 M.
- Sokrates und das alte Christentum. Vortrag, gehalten in der Aula der Universität Rostock von J. Geffeken. 8°. 80 M.

CARL WINTERS UNIVERSITÄTSBUCHHANDLUNG HEIDELBERG

GRIECHENLYRIK ROEMERLYRIK

I.M.STOWASSER

XXIII, 287 SEITEN UND XX, 492 SEITEN ZWEI BÄNDE IN PAPPBAND MIT DECKEN-ZEICHNUNG VON FRANZ HEIN / 5 MARK

Oft erinnern selne Verse an die besten Weisen Goethescher Lyrik. Was nin den Inhalt der beiden Bände anbetrifft, so finden wir über Erwarten vir Neues. ... alles in einer Form, die uns anregt und die uns die Gedanke der Alten, ohne daß ihre Originalität geschädigt wird, nahebringt, off nahe, daß wir mit ihnen empfinden, als wären sie unsere nächsten Oeiste verwandten, was sie doch in der Tat auch sind. Die äußere Ausstattun die der Verleger dem Buche gegeben, ist äußerst geschmackvoll und in Preis (5 Mark: 800 Seiten in zwei Prachtbänden) geradezu erstaunlibillig. Möge das Buch dazu beitragen, in die weitesten Kreise die Kennat von Zeiten und Dichtungen, die dauernden Wert besitzen ... Das schw Buch, reich an Ewigkeitswerten, bekommt durch die Mannesseele, die ihm a Prägung gibt, einen Persönlichkeitswert.

Geheimer Oberregierungsrat A. MATTHIAS in der "Monatsschrift für höhere Schulen".

PA 3457 G44 Geffcken, Johannes (ed.) Griechische Epigramme

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

